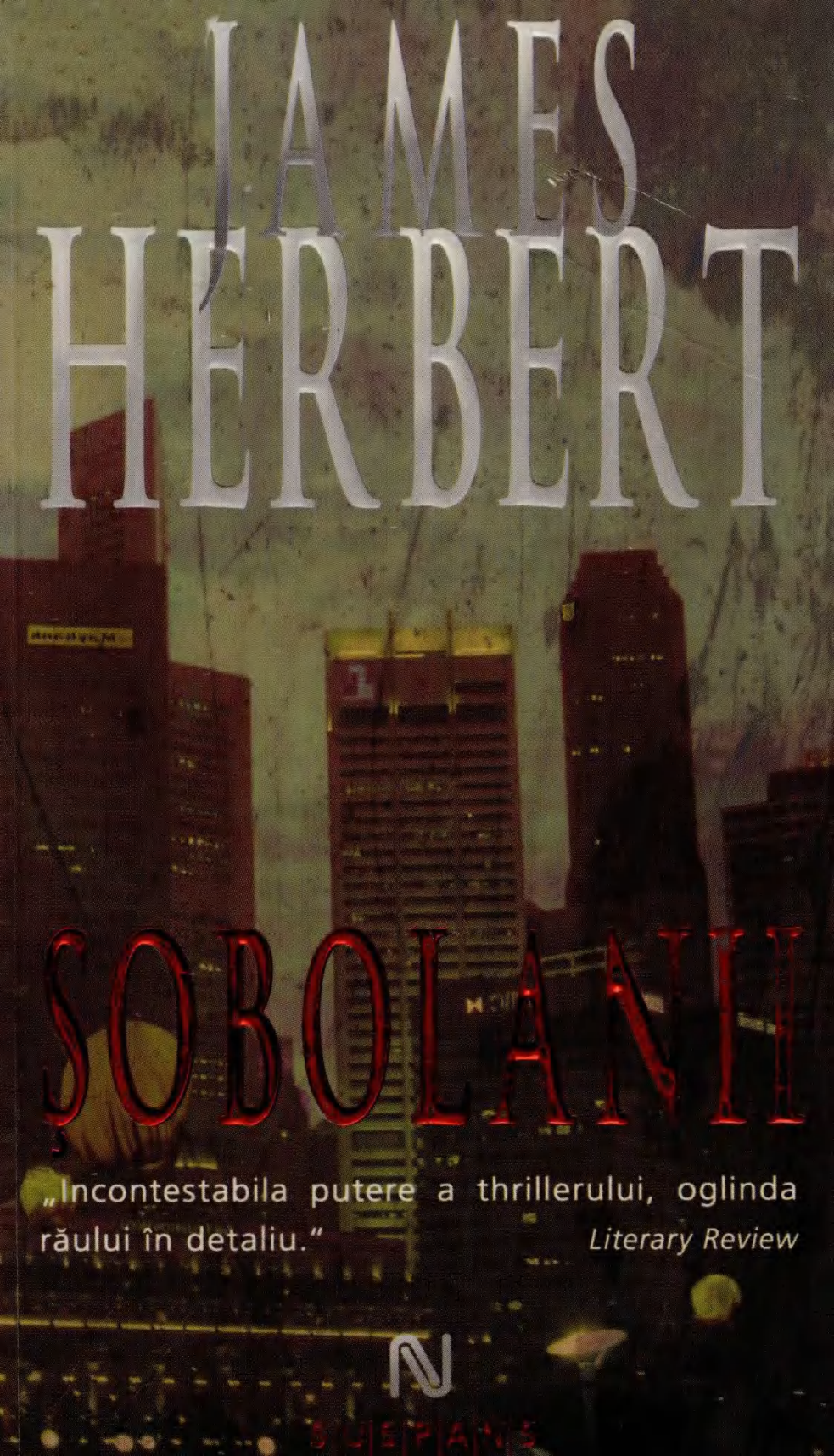
JAMES
HERBERT
ȘOBOLANII
„Incontestabila putere a thrillerului, oglinda răului în detaliu.”
Literary Review

JAMES HERBERT nu este doar autorul de romane horror numărul unu din Marea Britanie, poziție pe care a obținut-o încă de la publicarea primului său volum, ci și unul dintre cei mai populari romancieri britanici, ale cărui cărți au fost traduse în treizeci și cinci de limbi, inclusiv rusă și chineză. Imitate adesea și foarte influente, cele douăzeci și două de romane ale sale s-au vândut în peste cincizeci de milioane de exemplare în întreaga lume.

JAMES HERBERT

ŞOBOLANII

Traducere din limba engleză
ELENA-CRISTINA IOANA

NEMIRA

PROLOG

Casa era pustie de mai bine de un an. Izolată și anostă, se afla departe de drum, lângă un canal scos din uz, ascunsă de frunzișul sălbatic. Nimeni nu se ducea acolo, nimeni nu-i mai acorda vreo atenție. Copiii vecinilor făcuseră țăndări câteva dintre ferestre, dar până și aceștia își pierduseră interesul față de liniștea în care răsunase zgomotul sticlei sparte. De fapt, singura dată când oamenii se arătaseră cât de cât interesați fusese în ziua când o luaseră pe bătrână.

Știau că locuia singură de când îi murise soțul, că nu ieșea niciodată în oraș, și foarte rar era văzută privind din spatele perdelelor de dantelă. Nu le trăgea niciodată, doar se uita prin ele, astfel încât cei care se duceau să o vadă nu zăreau decât o siluetă vagă, fantomatică. În fiecare săptămână i se livrau alimente, care erau lăsate pe treptele de la intrarea din spate. Laptele praf era unul dintre ele. Băcanul din zonă spunea că banca plătea facturile bătrânei cu regularitate, o

dată la trei luni, fără să pună nici o întrebare privitoare la conținutul livrărilor lui, lucru care îi convenea de minune. I se dăduse încă de la început o listă reprezentând o comandă obișnuită, dar dacă se întâmpla să omită din când în când o jumătate de kilogram de unt sau unul de zahăr, nimeni nu observa, nimeni nu se plângea.

Și totuși, era curios. Se obișnuise să o vadă uneori, când trăia soțul ei, însă nici atunci nu avea cine știe ce de spus. Ea și soțul ei erau un cuplu de bătrânei ciudați. Nu ieșeau aproape deloc și nu primeau niciodată musafiri. Se părea că aveau bani, căci trăiseră în străinătate ani de-a rândul și, de când se întorseseră, despre bărbat se spunea că nu mai lucrase niciodată. Apoi bătrânul muri. Băcanul nu cunoștea exact cauza decesului, însă fusese vorba despre recidiva unei boli tropicale, pe care o contractase în străinătate. De atunci, bătrâna nu mai fusese văzută, dar băcanul o auzise. Nu cine știe ce, doar scârțâitul unor scaune și o ușă închizându-se. Odată o auzise strigând la cineva, dar nu aflase niciodată la cine.

Oamenii începuseră să-și pună întrebări în legătură cu ea. Într-o noapte, cineva auzise bocete venind din direcția casei. Altcineva – râsete. În cele din urmă, se lăsă o tăcere absolută, care dură mai bine de o lună.

De abia când găsi neatinse, pe trepte, alimentele din săptămâna anterioară, băcanul anunță poliția, însă fără prea mare tragere de inimă, fiindcă se temea de ce era mai rău și nu suporta ideea să piardă mica, dar ferma comandă obișnuită.

În cele din urmă, se dovedi că nu murise. Un poliţist fusese trimis să investigheze cazul, după care sosise o ambulanţă care a dusese la spital. Nu murise, ci doar înnebunise. Din punctul de vedere al băcanului, era ca şi moartă, deoarece acolo luase sfârşit mica lui afacere, prea bună ca să dureze.

Şi astfel, casa rămase pustie. Nimeni nu venea, nimeni nu pleca, nimănui nu îi păsa de ea. Într-un an, aproape că nici nu se mai zărea din stradă. Arbuştii erau înalţi, tufişurile dese, iar copacii ascundeau etajul superior. În cele din urmă, oamenii abia mai realizau că ea există.

1

Încetul cu încetul, alcoolul îl ducea pe Henry Guilfoyle spre o moarte sigură. Se apucase de băut în urmă cu șase ani, la vârsta de patruzeci de ani. Fusese un comerciant de succes la un magazin de papetărie din centrul țării și era pe punctul de a deveni director zonal. Problema era că, din nefericire, la o vârstă foarte înaintată, se îndrăgostise de unul dintre agenții de vânzări din subordinea lui. Îl pregătise pe tânărul Francis timp de cinci săptămâni, luându-l cu el în călătoriile de afaceri prin toată țara. La început nu era sigur că băiatul avea aceleași înclinații ca el, dar, pe măsură ce-l cunoștea mai bine, timiditatea și singurătatea protejatului său păreau a micșora distanța incredibilă pe care o simțise dintotdeauna între el și ceilalți bărbați.

Nu reușise niciodată să afle de ce își dorise Francis să devină comerciant. Nu era genul. Guilfoyle putea face față oricărui gen de oameni. Era agentul de vânzări capabil să vândă orice; glumele murdare, privirea

vicleană, o bătaie pe umăr și profesionalismul în vânzări ascundeau orice urmă de imperfecțiune a masculinității sale. Era un actor desăvârșit.

Francis era cu totul altfel. Homosexualitatea sa părea că-i afectează starea de spirit, iar vina îi altera buna dispoziție, însă dorea să se afirme, să fie acceptat, motiv pentru care își alesese o meserie care să-l ajute să uite de propria personalitate, analizând-o în schimb pe a celorlalți.

În cea de a treia săptămână, ajunseseră într-un mic hotel din Bradford. Singurele camere disponibile erau cele duble, așa încât trebuiseră să împartă una cu paturi separate. Băuseră mai toată după-amiaza cu un client, iar după masă îl duseseră la un local obișnuit de striptease. Guilfoyle îl urmărise pe Francis în subsolul întunecat, ce purta denumirea de club doar pentru că avea un bar și percepea taxă de intrare.

Băiatul se uitase îndelung la fete, dar nu cu acea privire exagerată, plină de dorință, pe care o arunca clientul lor – și, evident, și el. Iar în final, când căzu și ultimul accesoriu din îmbrăcămintea cu strasuri a fetei, atinse coapsa băiatului cu o mână puternică și experimentată, lăsând-o acolo doar câteva clipe, suficient însă pentru ca privirile lor să se întâlnească. Și atunci înțelese – oh, ce moment minunat fusese acela când știuse cu adevărat.

Desigur că fuseseră tot felul de semne încă din prima săptămână. Mici teste pe care Guilfoyle i le pregătise. Nimic prea îndrăzneț sau pentru care să se jeneze în vreun fel în cazul în care ar fi fost respins.

Dar avusese dreptate. Ştia. Văzuse zâmbetul de pe faţa băiatului, care nu trăda nici cea mai mică surpriză, nici conştientizarea vreunui fapt şi, în nici un caz, panică.

Restul săptămânii trecu asemenea unui vis frumos. Inima îi bătea nebuneşte de câte ori îl privea pe băiat. Şi totuşi, avea un comportament onorabil. Nici măcar cel mai vulgar şi, categoric, cel mai urât client al lui nu ar fi bănuit nimic – nici un moment. Erau bărbaţi într-o lume a bărbaţilor şi se uitau chiorâş la femeile diforme, cu sânii mari. Bineînţeles că băiatul era novice, dar îi arătaseră cum se poartă un bărbat adevărat în faţa unor coapse goale şi a unor sâni generoşi. Guilfoyle goli paharul de whisky, lăsă capul pe spate şi începu să râdă.

Când se întorseseră la hotel – cel pe care Guilfoyle îl alesese din anumite motive –, băiatul se simţea rău. Nu era obişnuit să bea, dar Guilfoyle turnase vin în el toată după-amiaza. Acum începea să regrete. Poate că exagerase. Francis vomase în taxi pe drumul de întoarcere de la club şi apoi, din nou, în chiuveta din camera de la hotel. Guilfoyle comandase cafea neagră şi turnă trei ceşti pe gâtul băiatului pe jumătate inconştient. Sacoul şi cămaşa acestuia erau murdare, aşa că Guilfoyle i le scoase cu grijă şi îndepărtă cu apă fierbinte cele mai urâte pete.

Apoi Francis începu să plângă.

Stătea pe pat, ţinându-şi capul în mâini, în timp ce umerii albi îi tremurau spasmodic. O şuviţă de păr blond îi alunecase peste degetele lungi şi subţiri. Guilfoyle se aşeză lângă băiat şi îl cuprinse cu braţul pe

după umeri. Acesta își rezemă capul pe pieptul lui Guilfoyle, care începu să-l legene.

Rămaseră așa vreme îndelungată, bărbatul mai în vârstă legănându-l pe tânăr dintr-o parte într-alta ca pe un pușți de cinci ani, până când suspinele se transformară într-un scâncet neregulat.

Guilfoyle îl dezbrăcă încet și-l băgă în pat. Îl privi o vreme, după care se dezbrăcă la rândul său. Se strecură lângă tânăr și închise ochii.

Guilfoyle nu avea să uite nicicând acea noapte în care făcuseră dragoste, iar băiatul îl surprinsese de-a dreptul. Nu era deloc inocentul care părea. Și totuși, Guilfoyle se îndrăgostise de el. Știa care sunt riscurile. Auzise despre experiențele unor bărbați de vârstă mijlocie cu băieți mai tineri, știa care sunt dezavantajele, însă era fericit. Era pentru prima dată când făcuse dragoste cu un bărbat și se simțea și el curat. Vinovăția dispăruse, la fel și sentimentul de dezgust și disprețul față de sine. Se simțea liber – și plin de viață, mai plin de viață decât fusese până atunci.

Se întorseseră la companie, după ce semnaseră un contract destul de important cu un client din Bradford, și totul a mers bine o vreme.

Compania primea comenzi importante, Guilfoyle se vedea cu Francis zilnic și destul de des seara, iar în câteva săptămâni urma să fie numit director zonal.

Apoi, încetul cu încetul, lucrurile au început să se schimbe. Colegii mai tineri păreau a nu-l mai respecta ca înainte. Nu cine știe ce, doar câteva răspunsuri obraznice. Colegii mai vârstnici nu prea mai aveau ce

să vorbească cu el. Nu îl evitau propriu-zis, însă, când se aflau în preajma lui, conversaţia era uşor tensionată. Puse acest lucru pe seama faptului că urma să fie numit director şi că nu ştiau exact ce atitudine să adopte faţă de el.

În cele din urmă, a surprins câteva dactilografe zâmbindu-şi ironic. Domnişoara Robson, fata bătrână a firmei, nu-i mai adresa nici un cuvânt.

În cele din urmă a sosit şi ziua fatidică. Era imediat după ora prânzului, tocmai se întorsese de la pub-ul local unde, atunci când se afla în oraş, îl aştepta întotdeauna o masă rezervată, şi s-a hotărât să folosească toaleta de serviciu. Intră într-o cabină, îşi lăsă pantalonii în vine, se aşeză şi începu să reflecteze la noua strategie de afaceri pe care avea de gând să o adopte odată ce va deveni director zonal.

Atunci, privirea îi căzu pe uşă şi îngheţă. Era mâzgălită cu graffiti de sus până jos şi toate desenele îl înfăţişau pe el. Desigur că acestea deveniseră un fel de joc, căci fiecăruia îi erau atribuite note. Bănui că toate acele desene grosolane îl înfăţişau pe el şi pe Francis. Fără nici o îndoială, era vorba despre Francis, pe care-l recunoscuse datorită părului blond care-i cădea pe frunte şi a trăsăturilor ascuţite. Erau nişte desene urâte, care făceau ca iubirea lui să pară ridicolă.

Sângele i se urcă la cap, iar ochii i se umplură de lacrimi. Cum puteau să facă aşa ceva? Cum îşi permiteau să distrugă relaţia aceea perfectă? Nişte minţi perverse care intraseră aici şi desenaseră pe uşă, râzând pe înfundate.

Rămase acolo plângând o jumătate de oră. În final, își dădu seama cât de ridicol și de patetic era; un bărbat de vârstă mijlocie, cu pantalonii în vine, îndrăgostit de un băiat și plângând în toaletă din cauza unor cuvinte și desene care nu redau nimic din viața lui.

Se duse acasă și goli o sticlă de whisky, pentru că nu ar fi putut să se întoarcă în birou și să facă față zâmbetelor pline de subînțeles ale așa-zișilor lui prieteni.

Acela fusese începutul degradării sale. A doua zi, se întoarse la birou, dar lucrurile stăteau cu totul altfel. Acum era conștient de tot și i se părea că orice remarcă era o batjocură la adresa lui.

În acea zi la prânz, în drum spre casă, își cumpără o altă sticlă de whisky.

După două săptămâni petrecute astfel, începu să-și revină, însă Francis îl părăsi pe neașteptate. Nu-și luă rămas-bun, ci lăsă doar un bilet scurt, în care-i spunea că-i pare rău, dar că nu mai putea suporta să fie persecutat de colegii de birou.

Se duse acasă la băiat, dar după criza de isterie a mamei lui Francis, își dădu seama că totul se terminase. Ceea ce-l convinsese de acest lucru fusese amenințarea acesteia că va apela la poliție, Francis fiind foarte tânăr.

După toate acestea, urmă o prăbușire foarte rapidă. Rată șansa de a mai fi promovat și nu îi era foarte clar dacă asta se întâmplase din cauza actualei reputații sau a stării de ebrietate devenite aproape permanentă. Probabil din ambele cauze.

Demisionă şi se mută la Londra, unde avea să se piardă în mlaştina nenumăraţilor oameni deziluzionaţi. Aşa că, timp de şase ani, nu munci mai deloc, ci se tot îmbătă, până când rămase fără bani. Fusese dat afară din mai multe locuinţe decât îşi putea aduce aminte. Presta diverse servicii dubioase, apoi făcea munci de ocazie prin pieţe, de obicei în Spitalfields, unde împingea cărucioare şi încărca camioane. Cu puţinii bănuţi pe care îi câştiga îşi cumpăra băutură ieftină. Dormea foarte prost. Câteodată îşi satisfăcea nevoile sexuale prin cinematografe vechi şi prăfuite, cu bărbaţi asemenea lui. Fusese ameninţat de două ori, o dată fusese prevenit discret, dar altă dată se iscase un adevărat scandal şi fusese ameninţat cu bătaia, în timp ce toate privirile din cinematograf se aţintiseră asupra lui şi a ruşinii sale.

Acum însă era mult prea neîngrijit ca să-i mai pese. Hainele îi erau murdare şi corpul îi mirosea a fum adunat din piaţă şi din adăposturile pe unde dormise. Băuturile alcoolice ieftine pe care şi le amesteca înainte de consum distruseseră în el orice altă dorinţă pe care o nutrise cândva.

Singurul lucru de care-i mai păsa acum era cum să-şi economisească neînsemnatele câştiguri pentru a-şi cumpăra câteva clipe de uitare.

Guilfoyle muncise din greu toată săptămâna. Îşi învinsese nevoia de a bea, aşa că în acea sâmbătă îşi putea cumpăra o sticlă întreagă de gin ieftin. Nu înţelegea cum reuşise să supravieţuiască, dar iată că o făcuse, având prezentă tot timpul în minte imaginea

unei sticle pline cu gin. În timp ce-şi târa picioarele de-a lungul străzilor întunecate de lângă port, bău până când simţi că începe să ameţească şi paşii îi deveniră din ce în ce mai nesiguri.

Se strecură prin fereastra spartă a unei case, care nu fusese încă dezafectată. Împleticindu-se printre dărâmături, îşi croi drum spre partea din spate a construcţiei, pentru a nu se afla în vizorul poliţiştilor, ale căror lanterne luminau ferestrele în lipsa altor lucruri mai bune de făcut.

Se aşeză într-un colţ a ceea ce trebuie să fi fost cândva o bucătărie. Înainte de a goli sticla, căzu într-o amorţeală specifică beţiei.

Câteva ore mai târziu, Guilfoyle se trezi speriat. Mintea lui înceţoşată înregistrase ceva, dar nu ştia sigur ce anume. Sorbi ultima picătură de gin, după care simţi o durere ascuţită în mâna stângă. O ridică la gură şi, în acel moment, auzi ceva luând-o la goană. Aruncă sticla în direcţia din care venise zgomotul şi chiar atunci simţi gust de sânge pe dosul palmei. Aceasta începu să zvâcnească, iar gustul propriului sânge lipicios îi făcu greaţă.

Se lăsă pe o parte, în vreme ce ginul începea să-i pulseze în organism, şi zăcu acolo cu trupul zguduit de convulsii.

Deodată, simţi din nou acea durere în mâna stângă, pe care o ţinea întinsă. Ţipă atunci când îşi dădu seama că ceva îi rodea tendoanele. Încercă să se ridice, dar picioarele i se muiară şi căzu greoi, învineţindu-şi

o parte din faţă. Ridică din nou mâna şi simţi că ceva cald atârna de ea. Ceva greu.

Încercă să o scuture ca să şi-o elibereze, dar acel ceva se agăţase deja cu fermitate. Apucă animalul cu mâna liberă şi simţi că e acoperit de o blană scârboasă. Cuprins de panică, înţelese ce era acel lucru care-l ţinea în strânsoarea aceea odioasă. Era un şobolan, şi încă unul mare, foarte mare. Ar fi putut trece drept un câine mai mic, dar nu se auzea nici un mârâit, şi nici nu avea picioare lungi cu care să-i lovească trupul. Avea doar nişte gheare extrem de ascuţite, care se înfigeau frenetic în antebraţul său.

Încercă din nou să se ridice, dar simţi o durere la picior şi ţipă.

Durerea sfâşietoare păru a-i urca în corp, ajungând până la testicule. Mai mulţi dinţi i se afundau în coapsă.

În timp ce se ridica, simţi nişte picioruşe minuscule deplasându-i-se pe tot corpul. Când se uită în jos ca să vadă ce anume se putea căţăra pe corpul unui om cu o viteză atât de mare, simţi o respiraţie fierbinte şi urât mirositoare. Văzu nişte dinţi imenşi care se îndreptau spre gâtul lui; îl apucară de obrazul din care sfâşiaseră deja o bucată.

În timp ce el se târa de colo-colo, corpul îi sângera din abundenţă. O dată i se păru că a găsit uşa, însă ceva greu îi sări în spate, doborându-l din nou la pământ.

„Şobolani!“, strigă în mintea lui. „Şobolanii mă mănâncă de viu! Doamne! Doamne, ajută-mă!“

Carnea îi era smulsă de pe ceafă. Acum îi era imposibil să se mai ridice, de teama suferinței profunde cauzate de animalele care se hrăneau din carnea lui și îi beau sângele.

Fiorii îi străbăteau șira spinării, ajungând până la creierul său aflat în stare de șoc. Umbre vagi păreau să plutească în fața lui, apoi privirea i se încețoșă. Fu cuprins de o durere inimaginabilă. Nu mai vedea nimic – șobolanii îi mâncaseră deja ochii.

Apoi nu mai simți nimic, în afara unei senzații plăcute împrăștiindu-i-se prin corp. Muri cu mintea eliberată de orice gând, până și de amintirea iubitului său, Francis, pe care aproape că-l uitase. Rămăsese doar plăcerea și nici un pic de durere. Depășise de mult această stare.

Șobolanii se înfruptară din belșug din corpul lui, fără însă să-și astâmpere foamea, așa că își continuară căutările. Pentru mai multă mâncare.

Fusese prima dată când gustaseră sânge de om.

2

„Și iată că o luăm de la capăt", se gândea Harris, în timp ce-și târa picioarele de-a lungul străzii prăfuite care ducea la St Michael's.

Încă o amărâtă de săptămână în care trebuia să predea acelor pacoste. Să țină lecții de pictură unor

nemernici, a căror cea mai bună operă era cea de pe pereţii toaletelor. Iisuse Hristoase!

Aşa se simţea în fiecare zi de luni. Primele trei ore de dimineaţă erau cele mai grele. Spre prânz, starea lui de spirit se îmbunătăţea faţă de elevi: din acea adunătură de nulităţi unul sau doi chiar erau buni. Thomas era isteţ. Barney era talentat, iar Keogh – ei bine, Keogh era viclean. Nu avea să devină nicicând bancher sau contabil, dar cu siguranţă avea să facă bani. Poate nu chiar bani cinstiţi, dar se va descurca bine.

Harris se întreba cum anume reuşea un băiat să iasă în evidenţă faţă de ceilalţi. De fapt, Keogh nu era deştept în termeni academici. Nu arăta foarte bine. Nu era nici bine clădit, dar nici foarte slab. Însă, la cei paisprezece ani ai lui, avea o siguranţă de sine destul de obraznică, ce-l deosebea de ceilalţi. Să fi avut o copilărie nefericită? Dar, dacă aşa era, atunci toţi puştii de aici avuseseră probleme. La ce te puteai aştepta atât timp cât locuiau în docuri, când taţii lor lucrau fie în fabrică, fie chiar acolo, în port, iar mamele lor munceau la fel de mult, astfel încât copiii stăteau singuri în cea mai mare parte a timpului. Apoi, când părinţii se întorceau acasă, nu aveau deloc timp de ei. Şi totuşi, vremurile erau mult mai grele când era el copil. Acum, docherii câştigau destul de bine, la fel ca şi muncitorii din fabrică. Mult mai bine decât câştiga el ca profesor. Cea mai mare diferenţă dintre clasa muncitoare şi cea de mijloc era accentul.

Provenea şi el din aceeaşi zonă; East End nu avea nici un mister pentru el. Îşi aminti de zilele când le

povestea colegilor de la școala de artă despre zona în care locuia.

„Ce pitoresc!", exclamase o fată.

Pitoresc! Era și ăsta un fel de a o descrie. La treizeci și doi de ani se întorsese și preda unor copii care erau replicile lui fidele din tinerețe. La început, nemernicii ăia mici încercaseră să-i dea bătaie de cap, pentru că desenul reprezenta pentru ei o oră de joacă și oricine l-ar fi predat era considerat un ciudat. Însă le aplicase propriul tratament. Îi luase atât de tare, încât le era teamă să și șoptească în prezența lui. Să le arate cine era șeful, ăsta era secretul; să le facă viața grea, să stabilească regulile, chiar de la început.

Nu era nevoie să folosești întocmai limbajul lor, dar le puteai împrumuta stilul. O palmă zdravănă, aplicată din când în când, făcea minuni. Trebuia să le arate că și el putea fi o persoană dificilă, și asta pentru că era tânăr. Era patetic de fapt. De câte ori nu trebuise să-și oprească un acces de râs, când vreunul dintre puști rămânea holbându-se la el? În cele din urmă începuse să le câștige respectul, așa că se mai înmuiase și el puțin, însă nu foarte mult – căci ar fi profitat –, dar suficient cât să se mai relaxeze și ei.

Keogh era singura enigmă. Știa că se poate face înțeles de băiat, amândoi știau asta, dar Keogh îi adresa un zâmbet exact în momentul în care erau pe punctul de a ajunge la o înțelegere, și atunci își dădea seama că fusese învins din nou.

Harris se întreba dacă merita efortul. Avusese de ales între mai multe școli în care să predea, dar el

alesese să-i ajute pe cei ca el. Nu, nu o făcea doar din generozitate. Acesta era locul în care se născuse, unde se simţea în elementul lui. În plus, profesorii din zone „mai puţin privilegiate“ erau plătiţi mai bine. Şi totuşi, Barney promitea mult. Poate că dacă ar fi vorbit cu părinţii băiatului, aceştia l-ar fi lăsat să meargă la şcoala de artă...

Gândurile i-au fost întrerupte de sunetul clopoţelului. În timp ce trecea de poartă, auzi nişte paşi alergând în urma lui.

Două fete de paisprezece ani, amândouă cu fuste scurte şi cu sânii săltând, îl depăşiră râzând.

„Oricum, sunt bune gagicile“, râse Harris în sinea lui.

Se scursese deja jumătate din ora de curs când a intrat Keogh. Purta uniforma obişnuită cu mâneci scurte, cămaşă în carouri, bretele care îi susţineau pantalonii cu turul lăsat şi de sub care se vedeau în întregime ghetele butucănoase.

– Bună dimineaţa, Keogh, spuse Harris.

– 'Neaţa.

Arogant.

– Ce drăguţ din partea ta să ni te alături.

Linişte.

– Ei, de data asta ce s-a mai întâmplat? întrebă Harris. Iar te-a durut spatele? Nu te-ai putut ridica?

Câteva fete chicotiră, ceea ce îl făcu pe Harris să regrete aproape imediat că fusese sarcastic. Aşa nu avea nicicând să-l facă pe Keogh să fie mai deschis.

Tăcerea continua.

„Oh, Doamne!", se gândi Harris. „Iar e în toane proaste. Hristoase, pe vremea mea, copiii erau cei care se temeau de profesorii cu toane. Astăzi, eu sunt cel care se teme ca nu cumva să-l supere pe el prea tare."

Apoi observă mâna băiatului. Era înfășurată într-o batistă murdară, din care se prelingea sânge.

– Te-ai bătut cu cineva? întrebă Harris cu blândețe.

– Nu.

– Atunci ce ai pățit? spuse ceva mai tare.

– Am fost mușcat, răspunse Keogh în silă.

– Cine te-a mușcat?

Keogh coborî privirea în pământ, încercând să ascundă astfel roșeața care-i cuprindea obrajii.

– Un nenorocit de șobolan, spuse el.

3

În timp ce câinele o lingea vesel pe nas, Karen Blakely râdea în hohote. La doar un an, era fascinată de acest animal vioi, cu patru picioare, care nu se plictisea niciodată să se joace cu ea – cu excepția momentelor când trebuia să ia masa. Îl apucă de coadă cu mânuțele ei grăsune și îl trase cu toată puterea de care era capabilă.

Corcitura lătra de plăcere și țopăia de colo-colo, așezându-se lângă fetiță și lingând-o pe față, ceea ce produse și mai multe chicoteli și râsete de încântare.

– Shane! strigă mama lui Karen la câinele agitat, când intră în cameră. Nu ai voie să lingi copilul. De câte ori mai trebuie să-ţi spun?

Cu limba scoasă şi palpitând de încântare, câinele se uită spăşit la mama lui Karen. Când văzu că îi umple castronelul cu apă de la chiuvetă, se repezi cu paşi mărunţi într-acolo şi începu să lipăie cu furie.

– Şi acum, Karen, o să bem o ceaşcă de ceai, după care o să ieşim la cumpărături, spuse Paula Blakely, adresându-i un zâmbet fiicei sale care trăgea animalul de picior.

Câinele şi fetiţa apăruseră în familie în acelaşi timp. Karen se născuse prematur, iar Shane îi fusese făcut cadou de către soţul ei, Mike. Corcitura trebuia să o menţină ocupată în ultimele luni de sarcină, dar chiar în acea zi intrase în travaliu şi fusese dusă de urgenţă la spital. Dar naşterea durase doisprezece ore şi durerea fusese suficient de mare încât s-o facă să nu-şi mai dorească încă un copil. „Cu toate acestea, o iubesc, se gândea Paula, mai mult decât pe Mike.“ Poate pentru că fetiţa era singura fiinţă care îi aparţinea cu adevărat. Sau poate că nu doar de asta, ci pentru că micuţa Karen era creaţia ei, ceva ce ea însăşi adusese pe lume.

Paula zâmbea, văzând cât de fericit era copilul. Sau poate pentru că era pur şi simplu adorabilă? Paula şi Mike nu şi-o doriseră pe Karen atât de curând, pentru că nu-şi puteau permite să crească un copil. Avuseseră mare noroc să găsească o locuinţă atât de repede, chiar şi aşa sărăcăcioasă cum era. Nu se afla

într-o zonă prea bună, era prea aproape de docuri, dar, deoarece ei locuiseră până atunci în Poplar aproape tot timpul, nu era cine știe ce diferență. Și, cu siguranță, nu era o mahala! Paula se asigurase de acest lucru. Alte case de pe stradă or fi fost neglijate de chiriași, dar a ei era imaculată. În curând, când or să strângă destui bani, se vor muta în Barking sau Ilford, nu prea departe de garajul unde lucra Mike, căci îi mergea prea bine acolo ca să plece, dar avea să fie într-o zonă mai selectă, unde să nu aibă nevoie de un câine sau de o pisică pentru a ține șoarecii la distanță.

Sunetul strident al ceainicului îi întrerupse reveria. Îl luă de pe foc și se întinse să scoată cutia de ceai din bufet. Înjură când văzu că e goală. Mike bea cafea dimineața, dar ei nu-i plăcuse niciodată gustul acela ușor amărui. De mic copil fusese învățată să bea ceai, ceainicul din casa ei fiind aproape în permanență cald.

Se uită un moment la Karen. Va fi în siguranță câteva clipe cât se va duce ea până la vecini să împrumute niște ceai? Da, căci era ocupată cu Shane, pe care-l privea lipăind mâncarea din castronelul său. Nu avea să dureze mult, iar copilul nu va avea timp să facă cine știe ce prostii în cele câteva secunde cât va lipsi ea.

Luând o ceașcă din bufet, se strecură repede afară, lăsând ușa deschisă și sperând ca fiica ei, Karen, să nu-i remarce lipsa.

Copilașul urmărea fericit cățelul înfulecându-și mâncarea. Încercă și ea puțin cu degetul, dar o scuipă imediat, dându-și seama că nu e pe gustul ei.

Deodată câinele rămase nemişcat. Blăniţa de pe spate i se zbârli. Mârâia la ceva ce se mişca în prag. Uşa de la pivniţă, aflată în holul de lângă bucătărie, era uşor întredeschisă şi de-acolo ţâşni o arătare neagră.

Shane se năpusti asupra ei, o apucă de gât şi o scutură cu putere. Şobolanul scoase un chiţăit ascuţit. Imediat apăru un altul care sări la gâtul câinelui, înfigându-şi incisivii ascuţiţi adânc în pielea lui. Înfuriat, câinele se învârti în cerc, scuturându-se în încercarea de a se elibera de el, fără însă a da drumul primului şobolan. Apoi un altul sări în spatele lui, agăţându-se de el cu ghearele, muşcând cu putere şi sfâşiindu-i pielea. Shane urlă de durere şi de spaimă, în vreme ce alte creaturi negre continuau să invadeze camera.

Copilul începu să plângă înspăimântat când îşi văzu prietenul de joacă iubit rănit de acele creaturi care degajau un miros respingător.

Alţi şobolani intrară în mica bucătărie, însă aceştia arătau diferit. Erau mai mari, se deplasau mai precaut, ignorând mişcările violente ale câinelui. Zăriră copilul plângând şi, lângă el, castronul cu mâncare al câinelui. Se strecurară mai departe, adulmecând aerul, pe măsură ce înaintau. Mâncarea dispăru rapid, după care se întoarseră către micuţă.

Câinele, acum pe moarte, păru să simtă pericolul care-l pândea pe copil şi se îndepărtă de atacatorii lui, cu trei rozătoare încă agăţate de el. Se năpusti asupra unui şobolan imens, care începuse deja s-o muşte pe micuţă de picior. Cu ultimele puteri, Shane aruncă monstrul cât putu de departe şi se întoarse să-i înfrunte

pe ceilalți. Câinele mai rezistă câteva clipe, luptându-se cu disperare, dar într-un final corpul lui fu făcut bucățele sub forța distrugătoare a unei creaturi masive și negre.

Când Paula Blakely intră grăbită în cameră, țipă înspăimântată. Mintea ei nu înregistră prea bine scena. Tot ce putuse vedea era o cameră invadată de niște arătări păroase și amenințătoare, care sfâșiau un corp mânjit de sânge. Și apoi o mică formă albă. O mânuță palpitând deasupra masei negre din jur.

– Karen, strigă ea.

Fugi în cameră, lovind în jurul ei și țipând, panica oarbă dându-i forță și rapiditate. O apucă de braț și trase. Micuțul corp ieși la iveală, însă doi monștri erau agățați de el. Paula începu să-i lovească, în timp ce se îndrepta spre ușă cu picioarele pline de sânge din cauza mușcăturilor. Cei doi șobolani căzură, dar nu din cauza loviturilor, ci pentru că pielea subțire a copilului se jupuia de pe corp.

Cu pruncul mort în brațe, Paula se îndepărtă de casă, țipând și strângând la piept trupul însângerat.

Șobolanii terminară de mâncat câinele, apoi dispărură în pivniță, în frunte cu cei mai mari.

4

Harris îl duse pe Keogh la Spitalul Central din Londra pentru a i se îngriji mâna. Era genul de ocazie de care ar fi avut nevoie pentru a se apropia mai mult

de elevul lui şi, cum avea o oră liberă, hotărî să-l ducă el însuşi pe Keogh la spital. Pe drum, băiatul avea deja o atitudine mai relaxată în faţa profesorului. Când au ajuns, au fost trimişi în sala de aşteptare de la secţia de urgenţă. Erau foarte mulţi pacienţi.

– Deci, Keogh, cum s-a întâmplat? întrebă Harris.

– Eram în întârziere, aşa că am luat-o pe scurtătură, pe lângă canal, răspunse băiatul.

– Da, ştiu asta, spuse Harris.

Keogh ridică din sprâncene, dar continuă.

– S-a întâmplat sub pod, ştiţi, acolo unde se află casa veche a paznicului de ecluză. Ei bine, acolo am văzut doi şobolani, care târau după ei o pisică moartă. Hristoase, domnule Harris, să fi văzut ce mari erau. Erau la fel de mari ca pisica. În orice caz, nu o mâncau, ci doar o trăgeau după ei. Aşa că am aruncat cu o cărămidă spre ei.

Făcu o pauză pentru a se uita la batista plină de sânge.

– Ei bine, în loc să o ia la fugă, ei s-au întors şi s-au uitat la mine. Îl nimerisem pe unul dintre ei, dar nu părea să sufere deloc. Şi apoi, naiba să mă ia – oh, mă scuzaţi –, s-au luat după mine. Aşa că am fugit, însă nu înainte ca unul dintre ei să mă muşte de mână. L-am azvârlit în canal şi am sărit peste zid, luând-o la sănătoasa. Dar ce mi s-a părut ciudat a fost că, atunci când am aruncat o privire în urmă, celălalt şobolan stătea cocoţat pe zid, urmărindu-mă. Trebuie să se fi căţărat după mine. În orice caz, nu am mai zăbovit acolo, ci am şters-o repejor.

Harris zâmbi la gândul unor șobolani de mărimea unei pisici. Probabil că nu fusese decât o pisică, iar imaginația bogată a lui Keogh făcuse restul. Dar își amintea că, încă de pe vremea când era copil, zidul canalului era atât de înalt încât până și lui Keogh i-ar fi fost greu să-l sară. Și totuși, un șobolan? Știa că unele specii arboricole se puteau cățăra, dar să escaladeze un zid de aproape doi metri? Asta necesita ceva efort.

În acel moment, toată lumea din sala de așteptare își întoarse privirea către o femeie isterică, purtată pe brațe de doi paramedici, și care strângea la piept o grămăjoară plină de sânge. O asistentă se apropie în grabă și încercă să-i ia din brațe ghemotocul, dar femeia se agăța de el cu sălbăticie, în timp ce corpul i se cutremura de suspine.

De abia atunci și-a dat Harris seama ce strângea în brațe femeia. Era un bebeluș. Dar după aspectul trupușorului scăldat în sânge, era practic imposibil să mai fie în viață. „Bietul micuț!", se gândi Harris. Un doctor se apropie și încercă să o liniștească pe femeia înnebunită de durere, vorbindu-i încet și calm, fără a încerca să-i ia din brațe micuța povară. Apoi, luând-o pe după umeri, și ajutat de asistentă, o scoase din salon.

Toți cei prezenți în sală păreau șocați de acea dramă. O vreme se lăsă liniștea, după care toată lumea începu să vorbească în același timp, în șoaptă. Harris se întoarse către Keogh, care era acum palid și ale cărui picioare tremurau vizibil.

„Nu ești atât de puternic precum pretinzi", se gândi Harris, însă nu-i spuse nimic băiatului.

Trecu o vreme până ce reuşiră să intre în cabinetul doctorului; acesta era foarte tânăr, mult mai tânăr decât Harris. „Atunci când doctorii şi poliţiştii par nişte puşti, probabil că începi să îmbătrâneşti“, îşi spuse Harris.

– Bun, ia să vedem, spuse doctorul încercând să desfacă bandajul improvizat de la mâna lui Keogh. Arată rău, adăugă, examinând urmele adânci de dinţi. Cine ţi-a făcut asta?

– Nişte şobolani, răspunse Harris în locul lui Keogh.

– Alţi şobolani? Doctorul începu să cureţe rana lui Keogh, făcându-l să tresară involuntar.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Oh, femeia adusă mai devreme, al cărei copil fusese atacat de şobolani. Ce stare deplorabilă!

Doctorul unse rana cu alifie şi începu să bandajeze mâna băiatului.

– Desigur că era mort: n-a avut nici o şansă. Femeia se află în stare de şoc şi se învinovăţeşte singură pentru tot ce s-a întâmplat. A trebuit să o sedăm ca să-i putem trata rănile.

O vreme, lui Harris îi veni greu să mai zică ceva. Era mereu afectat atunci când celor mici li se întâmpla ceva rău; văzuse prea mulţi copii maltrataţi ca să nu-i pese de nenorocirile abătute asupra lor.

– Dar este un lucru foarte neobişnuit ca un şobolan să atace oamenii, nu? Adică, ştiu că pot ataca bebeluşi şi chiar adulţi atunci când se simt încolţiţi, dar asta e cu totul altceva. În loc să-l fi urmărit pe băiat,

ar fi putut foarte ușor să fugă. În schimb, au ales să-l atace.

– Da, răspunse doctorul, luând o seringă de pe o tavă. O mică înțepătură și cu asta am terminat, adăugă el zâmbindu-i lui Keogh. Din câte am înțeles de la paramedicii de pe ambulanță, șobolanii au ucis câinele familiei pentru a ajunge la copil. După spusele vecinilor care au intrat în casă imediat după incident, l-au sfâșiat bucată cu bucată. Și totuși, nu era nici urmă de ei, doar câteva cadavre pe jumătate mâncate, ucise probabil de câine și roase de propriii tovarăși canibali. Ușa pivniței era pe jumătate deschisă, dar nimeni nu a îndrăznit să se aventureze înăuntru. Presupun că asta e treaba poliției.

Puse seringa într-un borcan și spuse:

– Gata. Vino mâine să vedem cum se prezintă, bine?

Apoi se întoarse către Harris:

– Este o întâmplare foarte ciudată. Dintotdeauna au existat în această zonă cazuri de persoane mușcate de șobolani, și chiar și unele boli răspândite de ei, dar nimic asemănător cu ce se întâmplă acum. Este pur și simplu incredibil. Să sperăm că nu sunt decât niște incidente izolate și nimic mai mult.

În timp ce părăseau spitalul, Harris a observat că băiatul continua să tremure.

– Ce s-a întâmplat? Te-a șocat așa de mult? îl întrebă pe un ton blând.

– Nu, deloc. Doar că nu mă simt prea bine, asta-i tot. Keogh își trecu mâna sănătoasă peste sprânceană.

„O fi vrând să chiulească?“ se întrebă Harris. Nu, era palid, iar broboanele de sudoare de pe frunte demonstrau că nu mințea. Erau probabil efectele secundare ale injecției.

– Bine, du-te acasă și mâine poți să nu vii la școală dacă te simți tot atât de rău. Dar să te duci neapărat la spital să-ți schimbe bandajul.

Harris știa că nu o să-l vadă pe Keogh la școală a doua zi, căci nu ar rata niciodată ocazia de a lipsi. Dar, la urma urmei, așa era și el în copilărie. O zi fără cursuri era o ocazie ce nu se putea rata.

– La revedere, spuse Keogh și dispăru după colț.

În drum spre școală, Harris se gândea la incidentul cu șobolanii și la posibilele lui implicații. Văzuse o mulțime de creaturi dezgustătoare ca acestea când era copil. Își aminti cum într-o duminică, cu ani în urmă, el și familia lui se așezaseră la masa de prânz când, dintr-odată, o pisică apăruse pe una dintre ferestrele deschise cu un șobolan mort în gură. Râseseră la ideea unei pisici care să-și aducă acasă propria mâncare la masa de prânz, și se ridicaseră cu toții ca s-o gonească. Altă dată, una dintre vecine pretinsese că a fost fugărită pe stradă de un șobolan. Soțul ei îl alungase cu un vătrai și acesta dispăruse între ruinele unei case aflate în demolare.

Harris credea că toate astea aparțineau trecutului, ceea ce dovedea cât de departe de adevăr te afli atunci când locuiești la etajul superior al unei case din King's Cross. Bănuia că mai există șobolani, dar credea că cei de la deratizare îi alungaseră acolo unde le era

locul, sub pământ. Apăruseră multe companii care obținuseră profituri mari în urma exterminării rozătoarelor. Și totuși, după părerea lui, nu era cine știe ce, doar două incidente izolate care avuseseră loc în aceeași zi. Doar nu mai erau în secolul al XIV-lea.

5

Bătrânii cerșetori se adunau în fiecare seară într-una dintre puținele zone cu clădiri rămase nedemolate din East End, Londra. Era curtea unei biserici vechi, situată în apropierea aglomeratei șosele principale a Whitechapel, lângă stația de metrou Aldgate East. Era plină de tufișuri și de morminte deschise. Un turn singuratic era tot ce mai rămăsese în picioare dintr-o biserică altădată maiestuoasă. În acea seară se adunaseră șase cerșetori, ferm convinși că nu îi vede nimeni din stradă. Încetul cu încetul, își distrugeau cu toții sănătatea cu băuturile dubioase și alcoolul metilic pe care le consumau. Ajunseseră cu toții pe culmile disperării, își pierduseră dorința de a mai trăi alături de restul lumii. Rareori își adresau vreun cuvânt, mințile lor chinuite fiind prea ocupate cu propriile probleme ca să se mai gândească și la alții.

Printre ei se afla și o femeie, greu de distins printre bărbați din cauza zdrențelor pe care le purta. Mary Kelly avea patruzeci și nouă de ani, dar arăta cu douăzeci de ani mai în vârstă. Îi înjura pe toți ceilalți, se blestema pe ea însăși, și mai ales pe Dumnezeu, același

Dumezeu pe care îl venerase în prima jumătate a vieţii ei petrecute în Irlanda. De mic copil se ducea la slujbă de trei ori în fiecare duminică şi o dată în zilele lucrătoare. Intrase până şi la mănăstire la vârsta de cincisprezece ani, dar viaţa solemnă şi ceremonioasă de acolo nu se potrivise deloc cu personalitatea ei vivace, deşi era foarte credincioasă. La scurt timp după ce se întorsese în oraşul său natal, Longford, descoperi că viaţa de acolo era prea monotonă pentru exuberanţa ei nativă. Preotul încercase să o convingă să nu părăsească oraşul, dar într-o zi, în confesional, ea îi spusese ceva ce îl făcuse să se întrebe dacă n-ar fi fost mai bine să plece. În orice caz, mai bine pentru băieţii din oraş.

Bătrânul preot se întreba cum fusese posibil ca un copil atât de credincios să dezvolte nişte dorinţe sexuale atât de păcătoase. În cele din urmă, ajunse la concluzia că ar avea mai multe şanse de a-i salva sufletul de nestăpânit dacă ea ar rămâne în oraş sub supravegherea lui, astfel încât se duse la părinţii ei şi le ceru s-o convingă să rămână. Aceştia mai aveau şase copii mai mici de crescut, aşa că la început nu se arătaseră foarte dornici să hrănească o gură în plus, dar în mod evident, preotul paroh avea o mare influenţă asupra enoriaşilor săi. Cu toate acestea, în sâmbăta următoare, Mary mărturisi un păcat şi mai mare, de data aceasta fiind implicat tânărul preot nou angajat.

Ea plecă în lunea imediat următoare, spre marea uşurare a bătrânului preot, a cărui minte nu mai putea face faţă complexităţilor acestui locaş aşa-zis sfânt.

În momentul interogatoriului direct și aspru care urmase, tânărul preot Aloysius negase totul, aducându-l pe părintele paroh într-o stare de confuzie și mai adâncă. Cu siguranță că o fată atât de tânără și de evlavioasă n-ar fi capabilă niciodată de o asemenea minciună. Dar atunci, dacă era într-adevăr atât de pioasă precum pretindea, cum putea fi ademenită atât de tare de diavolii cărnii? Singurul său răspuns fusese să se roage pentru sufletul ei și să țină o slujbă care să o salveze de osânda veșnică.

Mary plecă la Dublin, unde se angajă ospătăriță într-un bar de pe O'Connell Street. Desigur că în timpul orelor de serviciu a cunoscut mulți bărbați și nu rezistase nici unuia dintre cei care îi făcuseră avansuri.

După o vreme fusese concediată, nu din cauza proastei sale reputații, ci pentru că soția proprietarului o găsise tăvălindu-se cu soțul ei printre butoaiele din pivniță. Obținu apoi o slujbă la cantina unei berării locale, unde bărbații aflară foarte curând că era o femeie ușoară. Singurul lucru care-i nedumerea era faptul că spunea de fiecare dată trei Ave Maria înainte de a se culca cu ei. În genunchi lângă pat, cu ochii închiși și mâinile împreunate strâns, asemenea unui copil. Ar fi râs și mai tare dacă ar fi aflat motivul rugăciunilor sale.

Prima rugăciune era pentru a nu rămâne însărcinată, a doua pentru a nu se îmbolnăvi de sifilis, iar a treia pentru a avea orgasm. De abia aflase despre orgasm de la prietenele ei de la cantină, și își dăduse seama

că ceva îi lipsise în toţi acei ani. Nevoia ei de sex nu fusese niciodată satisfăcută şi, fără să ştie de ce, apetitul ei sexual creştea tot mai mult. Fusese întotdeauna plăcut, însă acum, când ştia că ar putea trăi o senzaţie extraordinară, era hotărâtă să o experimenteze. Participa în continuare la liturghie în fiecare duminică şi primea Sfânta Împărtăşanie în prima vineri a fiecărei luni. În curând începu să meargă la biserică seara, de câte două-trei ori pe săptămână, ca să-şi spună rugăciunile pentru împlinirea sexuală. Nu-i trecuse niciodată prin minte că ar fi ceva rău în asta. Dumnezeu vrusese ca oamenii să se bucure de sex, altfel nu le-ar fi făcut acest dar minunat. Oare nu-şi privise ea, în copilărie, părinţii făcând dragoste în dormitorul lor de atâtea ori, fără să fie conştienţi de prezenţa ei acolo, şi nu-i auzise suspinând fericiţi şi pe mama ei strigând numele lui Iisus Hristos înainte de a se cufunda în tăcerea finală, urmată de nişte sforăituri puternice şi mulţumite?

Foarte curând, vizitele ei regulate la biserică atraseră atenţia preotului, părintele Mahar, care o trecu pe lista femeilor ce-şi ofereau serviciile în casa Domnului. Ei îi plăcea să schimbe florile şi să şteargă de praf altarul şi statuile sfinte, sperând că puţinul timp sacrificat astfel nu va trece neobservat de Dumnezeu.

Începu să ajute la vânzările de lucruri la mâna a doua, făcea vizite celor bătrâni şi bolnavi, şi se înscrise până şi în cor. Părintele Mahar era mai mult decât impresionat de noua sa enoriaşă şi începuse să facă unele cercetări referitor la ea. Află că lucrează la fabrica de

bere, la fel ca și alți câțiva dintre enoriașii mai tineri. Când i-a întrebat despre Mary, fu foarte surprins de rânjetele și răspunsurile lor precaute. Apoi, într-o zi, veni să-l vadă o anume doamnă Malone. Îi cunoștea, pe ea și pe soțul ei, din vedere, erau persoane care veneau la biserică în mod regulat, dar nu vorbise niciodată cu ei până atunci. Ambii erau tineri, de vreo treizeci și cinci de ani, și păreau oameni buni și muncitori. În acea zi ploioasă de marți, doamna Malone avea o expresie îngrijorată, care săpa pe fața ei atrăgătoare niște riduri adânci, ce și așa aveau să devină permanente mult prea curând.

– Ah, dumneavoastră sunteți, doamnă?...

– Malone, părinte.

– Da, doamnă Malone. Vă pot ajuta cu ceva?

Preotul avea o voce calmă, blândă, deoarece simțea întotdeauna apropierea crizelor de isterie de care aveau să fie cuprinse femeile care veneau să-i vorbească după slujbă.

Vocea lui Margaret Malone tremura încet pe când încerca să-i răspundă.

– E Tom al meu, părinte. Este...

Deodată izbucni în lacrimi și începu să-și caute o batistă prin geantă.

„Așa repede", se gândi preotul. „De cât timp o fi ținând totul în ea, ca să ajungă să izbucnească atât de repede în fața mea?" De obicei femeile reușeau să spună jumătate din poveste înainte ca potopul de lacrimi să se pornească. Oftă resemnat. Auzise astfel de povești de nenumărate ori. Tom îi era necredincios,

sau nu se mai simţea atras de corpul ei, sau începuse să o bată în fiecare vineri seara, după ce consuma câteva pahare la cârciumă. Cum putea el să aline suferinţa acestor biete femei, cum să le facă să înţeleagă că toate lucrurile trec şi că rugăciunile le ajută să facă faţă încercărilor vieţii?

– Liniştiţi-vă, doamnă Malone. Haideţi să ne aşezăm şi să-mi povestiţi totul pe îndelete.

O luă de braţ şi o conduse spre o strană din spatele bisericii. O femeie în vârstă, care purta un şal negru în jurul umerilor subţiri şi încovoiaţi, aprindea o lumânare pentru sufletul soţului său, mort de vreo şase ani, fără să le acorde vreo atenţie. Oare nu văzuse ea această imagine de atâtea ori până acum? Cu mulţi ani în urmă, stătuse ea însăşi în aceeaşi strană, povestindu-şi necazurile preotului din vremea aceea, un om înţelegător, deşi total neputincios.

În cele din urmă, Margaret Malone reuşi să-şi controleze tremurul corpului.

– Oh, părinte, Tom al meu şi-a găsit pe altcineva.

Părintele Mahar o bătu uşor pe umăr şi oftă, aşteptând ca femeia să se oprească din nou din plâns.

– Este vorba despre o femeie de la fabrica de bere, părinte, continuă ea în cele din urmă, în vreme ce propriile lacrimi îi umeziseră părul roşcat. Şi asta se întâmplă de câteva săptămâni. Se întâlnesc în fiecare marţi şi joi. La început, mi-a spus că se duce la cârciumă, dar Deirdre Finnegan mi-a zis că i-a văzut de multe ori împreună. Şi când l-am întrebat, mi-a răspuns că ea e mai bună la...

Se opri, amintindu-şi că se adresează unui preot.

– Şi ceea ce mă doare cel mai tare, părinte, este că nici nu-i pasă. Nu-i pasă că ştiu, şi nici de copii nu-l interesează. E obsedat de ea. Nu mai ştiu ce să fac, părinte. Ce ar trebui să fac?

– Înainte de toate, nu ar trebui să te superi, doamnă Malone, încercă preotul s-o consoleze. Majoritatea bărbaţilor trec printr-o astfel de perioadă mai devreme sau mai târziu. Dar asta nu înseamnă nimic. O să vezi că, în final, tot la tine o să se întoarcă şi veţi avea o relaţie la fel de strânsă ca înainte. Fii curajoasă!

Se opri. Acum trebuie să aibă spirit practic.

– Ştii cum o cheamă pe acea femeie? Aş putea vorbi cu ea.

Nu era foarte sigur că auzise bine numele printre suspinele femeii, dar i se păruse a fi Mary Kelly.

Părintele Mahar era năucit. Era sâmbătă seara, ora confesiunilor se terminase, iar el rămăsese singur în sacristie. Mary Kelly venise la obişnuita spovedanie săptămânală şi, după ce terminase de mărturisit lista curentă de păcate uşoare, el o întrebase despre Tom Malone. Nici măcar nu încercase să nege, ci îi vorbise foarte deschis despre relaţia lor, iar când el a întrebat-o care era motivul pentru care acest lucru rămăsese nemărturisit, ea l-a întrebat de ce ar fi trebuit s-o facă. Doar nu era nimic rău în asta, nu?

Preotului nu-i venea să-şi creadă urechilor. Biata copilă chiar nu ştia că e păcat, că ceea ce făcuse ea nu era un lucru atât de nevinovat. După ce i-a mai pus

câteva întrebări, a început să se îndoiască de sănătatea ei mintală.

I-a mărturisit toate aventurile anterioare, de ce se ducea la biserică în mod regulat şi de ce se ruga cu atâta zel.

Şi toate astea, de parcă era lucrul cel mai firesc din lume. Iar când îl întrebase dacă ar putea ţine o liturghie specială ca să ajungă şi ea la acel minunat orgasm despre care auzise, fusese prea şocat ca să-i mai poată răspunde ceva.

Avea nevoie de timp ca să se mai gândească, aşa că îi ceru să plece, dar să revină a doua zi, înainte de slujba de dimineaţă. Ce putea face? În mod evident fata avea nevoie atât de ajutor medical, cât şi de suport spiritual, dar cum ar putea un doctor să vindece o persoană complet imorală, iar un preot – un om care nu înţelege diferenţa între ce e bine şi ce e rău?

Se rugă aproape toată noaptea pentru a fi călăuzit în salvarea acelei tinere nevinovate de la destinul ei distrugător de suflet. În dimineaţa următoare îi explică, plin de răbdare, de ce erau rele acele lucruri pe care le făcea şi pentru care se ruga. Nu era rău dacă îşi găsea un om pe care să-l poată iubi şi cu care să se căsătorească în cele din urmă, să facă dragoste pentru a ajunge la acea uniune sfântă şi a avea copii, dar era rău dacă îşi oferea trupul atât de preţios oricărui bărbat care tânjea după el, şi asta doar pentru a-şi satisface dorinţa lacomă care o stăpânea, distrugând astfel spiritul Sfântului Duh, care sălăşluia în ea. Dumnezeu o iubea şi voia să fie fericită, dar pentru asta trebuia ca

ea să respecte acest dar minunat care-i fusese oferit, și pe care trebuia să-l păstreze doar pentru căsnicie.

Ea râsese, dar nu în semn de sfidare, ci deoarece credea că preotul era puțin cam prostănac. Creierul ei se blocase și refuza să accepte ideea că sexul ar putea fi considerat drept ceva rău. Cândva îi sorbea fiecare cuvânt cu venerație, acum însă îl trata ca pe un copil care nu vorbea serios.

El continuă, vorbindu-i despre bolile pe care le-ar putea contracta, despre familiile pe care le-ar putea distruge, cum toate astea ar face-o nefericită, însă fără nici un rezultat. Rămăsese aceeași persoană drăguță, inocentă și tânără, dar era ca și cum o parte din creierul ei ferecase o ușă, refuzând accesul oricărui argument.

În cele din urmă, trebui să-i sugereze să consulte un medic, un bun prieten de-al lui, care să-i vorbească și s-o ajute să se întoarcă pe calea cea bună. Ea acceptă, deși considera că nu era o idee bună, dar, dacă asta avea să-l mulțumească pe preot, avea să-ți urmeze sfatul. I-a făcut o programare pentru miercurea următoare, dar, din acel moment, părintele Mahar n-a mai văzut-o niciodată pe Mary Kelly.

Mary se mută în altă parte a Dublinului și se angajă din nou ca barmaniță, continuând să trăiască la fel ca înainte. Se ducea la o altă biserică, dar de această dată se arătă mai prudentă în relația ei cu preotul de acolo.

Într-un târziu, întâlni un bărbat care putea să-i satisfacă nevoile, și, în mod surprinzător, îl cunoscuse

chiar la biserică. Timothy Patrick era un om imens din toate punctele de vedere. Avea tenul roşcat şi strălucitor al irlandezului de rând, părul blond şi aspru, mâini uriaşe şi urechi clăpăuge. Avea un apetit enorm pentru mâncare şi pentru viaţă, un apetit pe măsura lui. De asemenea, era un om bun, nu neapărat religios, dar cinstit şi demn de încredere.

De îndată ce au dat cu ochii unul de celălalt la slujbă, în timp ce el trecea cu cutia pentru chetă, instinctul le-a spus că apăruse în sfârşit cineva pe măsura vitalităţii lor. Aşa cum îşi imagina, el o aşteptă la ieşirea din biserică şi o conduse până acasă. De atunci se întâlneau în fiecare seară, iar în cea de a şaptea zi, a dus-o la un hotel unde au făcut dragoste.

Pentru el, acela a fost cel mai satisfăcător act sexual pe care îl experimentase vreodată; pentru ea, acela fusese răspunsul la toate rugăciunile anterioare. El râsese când o văzuse îngenunchind lângă pat şi rugându-se înainte de a face dragoste, dar a fost de-a dreptul mişcat când, la final, a rostit o rugăciune de mulţumire, considerând gestul ei drept un compliment la adresa lui.

La început, Mary se cam speriase când i-a văzut mărimea şi s-a simţit cuprinsă de furnicături din cauza emoţiei. Era proporţională cu personalitatea sa. Enormă. La început fusese delicat, mai delicat decât oricare alt bărbat cu care fusese, dar, la insistenţele ei, devenise sălbatic, penetrând-o cu o forţă incredibilă, în timp ce mâinile îi frământau neîncetat sânii, umerii şi coapsele. Iar ea i-a răspuns cu toată puterea, fără

să-i permită nici un moment să o domine, muşcând, zgâriind până când scosese un strigăt frenetic. Apoi îşi simţise întregul corp eliberându-se, şi membrele încordate relaxându-se. Plângea, în timp ce el, încă în ea, îi mângâia delicat sprâncenele, zâmbind şi vorbind.

Atunci, ea şi-a spus rugăciunile, iar el a aşteptat în linişte, cu privirea aţintită asupra capului ei aplecat. De îndată ce terminase, începuse să râdă şi sărise înapoi în pat, unde au mai făcut dragoste de câteva ori în acea noapte.

Se întâlneau în fiecare zi şi făceau dragoste de câte ori erau singuri, dorinţa lor reciprocă nediminuându-se cu trecerea timpului, ci crescând din ce în ce mai mult. În cele din urmă, Timothy îşi anunţat intenţia de a pleca în Anglia în căutarea unei slujbe mai bine plătite şi îi ceru lui Mary să-l însoţească.

Problema căsătoriei nu se punea în discuţie, dar ea acceptase nerăbdătoare să plece şi, în numai trei săptămâni, locuiau împreună în nordul Londrei. El şi-a găsit de lucru pe un şantier, iar ea s-a angajat ca barmaniţă. Credinţa ei în Dumnezeu era mai puternică decât fusese vreodată şi îi mulţumea mereu, în biserică, acasă şi chiar în autobuz, în drum spre serviciu. Preţuia mult această iubire proaspăt întâlnită şi ştia că nici un alt bărbat nu ar fi capabil vreodată s-o satisfacă aşa cum o făcea Timothy, dar nu încercase nici măcar o dată să-l forţeze să se căsătorească.

Când a început războiul, el s-a înrolat, în ciuda protestelor ei. Deşi era foarte mândră de el şi de faptele lui, se temea să fie despărţiţi, căci, deşi era conştientă

că nici un alt bărbat n-ar putea să o satisfacă aşa cum o făcea el, se întreba dacă va fi suficient de puternică să reziste tentaţiei de a căuta în altă parte împlinirea sexuală. Timothy plecă şi, după patru zile, primi o scrisoare prin care îi cerea să se căsătorească cu el de îndată ce va veni în permisie. Atunci ştiuse că va putea aştepta.

Însă, după trei săptămâni, Timothy muri, zdrobit de un tanc în timpul unor manevre desfăşurate pe timp de noapte. Nimeni nu ştia cum se întâmplase; îi descoperiseră trupul, în dimineaţa următoare, cu torsul minunat zdrobit, pe un câmp, la vreo opt sute de metri de unitate. Nimeni nu ştia cum ajunsese acolo, sau de ce se afla acolo, dar fusese înregistrat drept prima victimă de război. Câteva săptămâni mai târziu, unul dintre prietenii lui de instrucţie venise să o viziteze pe Mary şi îi spusese că Timothy luase pe furiş o sticlă de whisky pentru „a se încălzi pe frigul acela năprasnic" şi se plimbase de unul singur toată noaptea. Soldatul crezuse că colegii săi găsiseră sticla spartă împreună cu trupul lui şi încercase să muşamalizeze povestea spre binele lui Timothy şi al armatei.

Atunci, Mary şi-a pierdut încrederea în Dumnezeu. Îi oferise prea multe şi apoi distrusese totul dintr-o singură lovitură, un lucru pe care mintea ei refuza să accepte. Începuse să-l urască pe Dumnezeu aproape la fel de mult cum îl iubise cândva. A fost prinsă de trei ori în timp ce încerca să dea foc bisericii catolice. Au închis-o într-un ospiciu, dar au eliberat-o după două luni, pentru că fusese un pacient model.

În cea de-a doua zi de libertate, un preot și-a pierdut auzul, când ea i-a înfipt cuțitul în urechea stângă prin paravanul de lemn sculptat al confesionalului. A fost declarată nebună și închisă din nou în ospiciu. Când a fost eliberată, războiul se terminase, așa că a revenit în mijlocul unei lumi mult prea preocupate de propriile răni ca să îi mai pese și de ale ei.

Decăderea ei a fost inevitabilă. Încă mai tânjea după satisfacție și o căuta în singura modalitate posibilă, dar de data asta o făcea ca pe o meserie. A început să bea foarte mult și, curând, bărbații au început să o plictisească. Nici unul nu se ridica la nivelul lui Timothy. Începu să-și bată joc de clienți, de încercările lor eșuate de a o excita și râdea de orgasmele lor jalnice. Într-o noapte, un bărbat solid, mândru de bărbăția lui, îi sparse nasul când ea îndrăzni să râdă de el. Începu să piardă bani, căci unii bărbați refuzau să-i plătească serviciile după ce fuseseră tratați cu un sarcasm demoralizator, dar tot nu se putea abține de la comentariile batjocoritoare privitoare la prestația lor în pat. Polițiștii o cunoșteau ca fiind hărțuitoarea prelaților; obișnuia să urmărească un preot câțiva kilometri, fie înjurându-l, fie oferindu-i trupul, până când bietul om nu avea altceva de făcut decât să intre în cea mai apropiată secție de poliție.

Fusese de multe ori închisă la ospiciu, dar de fiecare dată scăpa pentru că era un pacient model. În cel din urmă se îmbolnăvi de gonoree și, în stadiul incipient, când a aflat de ce suferă, se amuza îmbolnăvindu-i pe toți cei cu care se culca. În curând, se trezi în

stradă, când proprietarul căzu victimă batjocurii şi bolii ei. Frumuseţea îi pălise, arăta foarte neîngrijit şi mintea ei nu mai percepea deloc realitatea. Găsi locuinţă alături de un grup de imigranţi pakistanezi în Brick Lane, unde stătu câţiva ani, timp în care toţi bărbaţii s-au folosit de ea, pe rând sau în grup, după care, plictisiţi, au azvârlit-o în stradă. Într-o seară, se întoarse şi turnă gaz printre zăbrelele de la subsolul casei, aprinse o cutie de chibrituri şi o aruncă înăuntru. Un pompier şi cinci dintre pakistanezi au murit în incendiul care a distrus întreaga casă, dar nimeni nu a bănuit că Mary fusese cea care-l provocase.

Într-o zi a fost găsită pe jumătate moartă pe un şantier. A fost nevoie de câteva luni de spitalizare pentru a i se vindeca toate bolile şi, când doctorii şi-au terminat treaba, a fost preluată de Armata Salvării. I-au găsit o locuinţă, i-au cumpărat haine noi şi i-au oferit o slujbă la o spălătorie. Erau siguri că o pot salva de ea însăşi.

Şi aproape că reuşiseră. Muncea din greu, corpul său maltratat începuse să-şi recapete vigoarea, mintea ei ferecase o altă uşă, de această dată lăsând în urmă amintirile. Dar, pe măsură ce se întrema, corpul ei începea să-şi ceară recompensa. Din nefericire, nu avea legătură decât cu ofiţerul de la Armata Salvării, care o vizita de două ori pe săptămână în apartamentul ei de la subsol. Când a încercat să-l seducă, el a făcut greşeala de a-i cere să se îndrepte către Dumnezeu. Dintr-odată îşi aminti bucuria de care El o privase, după tot devotamentul ei faţă de Biserica Lui. Când îşi

găsise recompensa, pe Timothy al ei, El i-l luase de lângă ea, și până și servitorii Lui, preoții, încercaseră să o împiedice a mai căuta acea fericire. Și acum, acest alt om al lui Dumnezeu, acest așa-zis „soldat" al lui Dumnezeu, încerca să o respingă, ascunzându-se în spatele Lui, folosindu-se de numele Lui, amintindu-i de trădarea *Lui*.

Ofițerul Armatei Salvării plecă atunci când delirul ei isteric se transformă în violență fizică. Mary părăsi apartamentul și hoinări pe străzi, oferindu-și trupul tuturor bărbaților care treceau, înjurându-i și blestemându-i când o refuzau, unii batjocorind-o, majoritatea temându-se însă de vorbele ei nebunești. În cele din urmă, trebui să-și găsească consolarea într-o sticlă de Johnny Walker, cumpărată din amărâtele ei de economii din banii câștigați de la spălătorie.

În acea noapte, o ambulanță a fost chemată la un veceu public în Angel, Islington, unde îngrijitoarea găsise o femeie zăcând inconștientă într-una dintre cabine. La început crezuse că e beată, căci mirosea puternic a alcool, dar apoi a văzut sângele care-i curgea dintre picioare. Medicului i-au trebuit două ore ca să îndepărteze toate cioburile din vaginul lui Mary, care căutase consolare în sticla de whisky în mai multe feluri.

Mary Kelly își privi cei cinci tovarăși. Pe chip i se citea dispreț. Bătrâni murdari și uscativi. Nici unul dintre ei nu era bărbat adevărat. Nici unul nu avea să-și împartă băutura cu ceilalți. Ei, măcar în seara asta avea și ea sticla ei, și nu era cu alcool metilic. Era

un whisky bun. Nu-i trebuiseră decât trei zile ca să strângă bani suficienţi pentru a cumpăra o jumătate de sticlă. Şi îi câştigase foarte uşor, căci se dusese în West End, la cozile de la cinema şi de la teatru, unde stătuse cu mâna întinsă, holbându-se la oameni, gata să primească bani, în timp ce cu cealaltă mână se scărpina. Se scărpina în cap, la subsuori, la sâni. Abia când mâna începea să-i coboare spre pantaloni începeau să scoată banii.

Şi iat-o acum, printre mormintele şi ruinele bisericii. Ajunsese aşa după ani întregi de sărăcie şi frământări mentale şi trupeşti. Dar se afla printre cei distruşi de viaţă, asemenea ei. Desfăcu dopul şi ridică sticla la gură cu mâna tremurândă.

– Ce bei acolo, Mary? se auzi o voce din întuneric.

– Ia mai du-te naibii!

Mary ştiuse că asta o să se întâmple, că ceilalţi vor vedea băutura ei şi vor începe să-i ceară câte o picătură, doar o înghiţitură, dar nu putuse rezista impulsului de a veni aici să se mândrească, să-i facă pe bărbaţi să se dea pe lângă ea. Ştia că ar fi făcut chiar şi dragoste cu ea pentru o picătură şi atunci ar fi putut râde de ei şi mai mult. Bătrânii ar face abstracţie de mizeria ei, iar ea ar uita de a lor, în timp ce ar încerca cu disperare să obţină o erecţie a penisurilor jalnice, astfel încât să o poată regula, cîştigându-şi astfel băutura. Însă nu reuşiseră niciodată şi ea nu făcea decât să râdă şi să se amuze de expresia nefericită întipărită pe feţele lor respingătoare.

– Hai, Mary, spune-ne ce bei!

Cineva înainta, târându-se, înspre ea.

– Nu-i treaba ta, jigodie, răspunse Mary, cu accentul irlandez păstrat după atâția ani.

Alte capete se ridicară ca trezite din amorțeală și se întoarseră spre ea. Silueta se apropie. Doi ochi galbeni, plini de urdori, se uitau la sticla pe care ea o ținea cu ambele mâini.

– Haide, Mary, sunt eu, Myer. Cei doi ochi priveau viclean spre sticla de whisky aproape plină. Știu ce-ți place, Mary, dă-mi o picătură și ți-o fac eu.

– Tu, îl luă Mary în râs. Îmi amintesc de data trecută. Nici n-ai fost în stare s-o găsești, nu-i așa? Mary începu să râdă, cu umerii scuturându-i-se de atâta efort. Tu!

Bătrânul începu și el să chicotească.

– Așa e, Mary, dar de data asta va fi altfel. Degetele lui soioase începură să desfacă neîndemânatic nasturii de la pantaloni.

Mary râdea, legănându-se înainte și înapoi, bând nestingherită din sticlă.

– Stai puțin, Mary, că o înveselesc imediat. Myer râdea, oprindu-se din când în când cu o față concentrată. Nu-l bea pe tot, Mary.

Privirea nedumerită a bărbatului se transformă într-un zâmbet triumfător când reuși să scoată la iveală rezultatul trudei sale.

Râsul lui Mary deveni aproape isteric când arătă cu mâna spre penisul lui fleșcăit.

– Cu ăla n-ai putea regula nici măcar un mentosan, prostănac bătrân ce ești, strigă ea.

Chiar în acel moment, o mână înşfăcă gâtul sticlei.

– Dă-o-ncoace, târfă ce eşti, spuse un alt bărbat, aruncându-se asupra ei, cu faţa aproape ascunsă de barba şi părul creţ, crescut sălbatic. Dar mâna lui nu avea putere deloc, în timp ce Mary era însufleţită de whisky şi de atâta râs. O trase înapoi, ghemuindu-se asupra sticlei şi băgând-o între coapse. Bărbatul cu barbă o lovi uşor peste ceafă, dar Mary râdea şi mai tare.

Bătrânul Myer căuta pe bâjbâite sticla între genunchii ei, dar Mary o ţinea strâns.

– Doar o gură, Mary, numai una, se rugă el.

Dintr-odată, celălalt bărbat o lovi, după care o apucă de părul încâlcit, trăgându-i capul pe spate şi strigând obscenităţi. Ea îi dădu una cu mâna, doborându-l pe spate, în timp ce Myer se aruncă asupra sticlei. Se îndoi de durere, când fu lovit în vintre de un genunchi osos.

Ceilalţi trei bătrâni înaintau ghemuiţi, cu privirea aţintită asupra sticlei. Bărbosul se ridică cu greu în picioare şi se apropie, clătinându-se ca un taur furios, dar Mary îşi înfipse degetele în ochii lui, iar el căzu în genunchi, sângerând. Ea se întoarse să-i înfrunte pe ceilalţi doi, care se retrăseseră speriaţi.

– Nenorociţilor! strigă ea. Se întoarse cu spatele la ei, în timp ce Myer stătea în patru labe, cu ochii înlăcrimaţi, încă rugându-se de ea, bărbosul se freca la ochi, iar ceilalţi erau ghemuiţi la pământ. Sorbi zgomotos din sticlă, apoi încercă să apuce marginile fustei, ceea ce reuşi din a doua încercare, o ridică până la

brâu și le arătă fundul gol. Apoi dispăru printre tufișuri, râzând batjocoritor.

Se opri lângă un mormânt vechi, continuând să râdă și bolborosind ca pentru sine.

„Bărbații sunt toți la fel. Sunt slabi cu toții."

Se distrase bine în seara asta, râsese de toți. Se gândi la Myer și la penisul lui minuscul, ca un viermișor alb în lumina lunii. Ce patetic! Nu cunoscuse pe nimeni care... ba da, fusese cineva. Dar cine? Cu ani în urmă... bău din sticlă, încercând să-și amintească pe cine iubise ea cândva, cine era cel care îi oferise vreodată ceva? Dar ce? Ce i se oferise? Nu-și mai amintea.

Piatra o izbi în gâtul dat pe spate în încercarea de a bea din sticlă. Căzu pe burtă, iar vagabondul bărbos îi smulse sticla din mână. Luă o înghițitură zdravănă, în timp ce ceilalți loveau femeia care gemea, întinsă la pământ. Apoi Myer luă sticla și bău cu lăcomie din lichidul tare, trecându-l mai departe doar atunci când arsura din gât îl făcu să se înece și să stropească în jur. Bărbosul se legăna încoace și încolo, uitându-se la corpul crispat al lui Mary. O cunoștea pe târfa asta, o văzuse mai devreme râzând de prietenii lui, și de el atunci când încercase să-i facă o favoare. Ridică o cărămidă mare și o izbi peste față cu putere.

Înșfăcă sticla din mâna unui tip slab, care de abia intrase în posesia ei, și bău. Stând cu toții în cerc, la doar câțiva pași de trupul nemișcat al lui Mary, terminară de băut whisky-ul, după care se întoarseră la alcoolul lor metilic.

Mary Kelly era la un pas de moarte. Craniul îi fusese fracturat de cărămidă şi sângera abundent. Avea două coaste rupte şi o tăietură adâncă la gât. Zăcuse în noroi multă vreme, agonizând, şi, în scurt timp, avea să moară. Numai buzele i se mişcau în ceea ce părea a fi o rugăciune mută, mereu aceeaşi, şi degetele care încercau să numere la nesfârşit până la zece.

Cei cinci tovarăşi ai ei dormeau ghemuiţi alături.

Primul şobolan se apropie precaut de ea, mirosul de sânge învingând orice urmă de teamă, fără însă a-i ştirbi viclenia. Era mult mai mare şi mai închis la culoare decât ceilalţi şobolani care îl urmau. Se opri la câţiva paşi de Mary, ceilalţi îngrămădindu-se în urma lui, în timp ce el tremura de încordare.

Dintr-odată, sări la rana deschisă de la gâtul ei, afundându-şi adânc incisivii uriaşi şi sugând sângele prin încordări violente ale corpului puternic. Mary încercă să se mişte, dar pierduse prea mult sânge şi era prea slăbită, iar şobolanul îi rodea acum corzile vocale. Corpul i se cutremură, când, deodată, o altă apariţie păroasă îşi îngropă capul pe jumătate în părul încâlcit, care-i acoperea rana din creştetul capului. Îşi arcui spatele, în timp ce terminaţiile nervoase se încordau, şi căzu din nou pe burtă. Un alt şobolan o trăgea de ureche. Brusc, tot corpul îi fu acoperit de creaturi, care scoteau nişte sunete stridente, în vreme ce altele dădeau năvală din întuneric, mirosul de sânge fiind acum mult mai puternic decât înainte. Şi aşa luă sfârşit viaţa nefericită a lui Mary Kelly. Preoţii nu

reușiseră niciodată să-i salveze sufletul, dar, de fapt, nu pe acesta și-l pierduse cu adevărat, ci mintea.

Șobolanii i-au golit trupul de sânge și i-au ros carnea până când din corpul ei n-au mai rămas decât oasele și câteva bucăți de piele. Nu a fost un proces de durată pentru că erau mulți. Atât de mulți, încât unii nici nu se săturaseră. Pofta lor de carne umană fusese doar stârnită și voiau mai mult. Printre ei se aflau câțiva șobolani mai mari, care începură să înainteze spre cei cinci bărbați care dormeau în apropiere.

Acum, în timp ce roiau printre cele cinci trupuri, nu mai erau deloc precauți. Doi dintre bărbați nu mai aveau scăpare, căci li se smulseseră ochii din cap în timp ce dormeau. Se târau orbește în mijlocul măcelului, cu șobolanii agățați de carnea lor sângerândă.

Bărbosul se ridicase în picioare, aruncându-și de pe față un corp care se zbătea odată cu o bucată din obraz. Dar, pe când se ridica, un șobolan mai mare se aruncă spre vintrele lui, retezându-i organele genitale cu o smucitură puternică a corpului. Vagabondul țipă și căzu în genunchi, apăsând cu mâinile între picioare pentru a opri șuvoiul de sânge, dar fu imediat atacat și acoperit de un val de corpuri negre și păroase.

O altă formă zburlită își afundă capul în carnea de pe mâinile sale și bărbosul se contorsiona, corpul său fragil tresărind din cauza suspinelor și a plânsului. Șobolanii îi smulseră degetele și săriră la ceafa și la spatele lui expus. Stătea ghemuit, în timp ce șobolanii îl mâncau de viu.

Myer fugea. Fugea mai repede decât o făcuse vreodată şi aproape că scăpase. Dar, în întuneric şi cuprins de panică, dădu peste o lespede de mormânt. Sări peste ea şi aterizâ pe spate. Brusc, şobolanii năvăliră peste el, dinţii lor extrem de ascuţiţi sfâşiindu-i rapid corpul bătrân şi firav.

Pe strada principală ce împrejmuia ruinele se adunaseră o mulţime de gură-cască. Auziseră ţipetele şi agitaţia, dar nimeni nu îndrăznea să intre în curtea întunecată a cimitirului. Nu se vedea nimic prin frunziş, dar ştiau ei cine îşi face veacul printre ruinele acelea, aşa că nu erau deloc nerăbdători să facă investigaţii.

În cele din urmă îşi făcură apariţia doi poliţişti, urmaţi îndeaproape de o maşină de intervenţie. Un proiector puternic a fost îndreptat spre cimitir şi trei poliţişti cu lanterne au intrat.

Se întoarseră după numai trei minute, albi ca ceara. Unul se duse la marginea drumului, unde vomită.

6

Harris se trezi speriat şi întinse automat mâna după ceasul care suna ascuţit. Ţârâitul îl lua prin surprindere, speriindu-l de fiecare dată. În ultima vreme se obişnuise să se trezească cu doar câteva minute înainte ca alarma să pornească, aşteptând primul ţârâit exploziv, pe care îl oprea imediat cu o mişcare rapidă a mâinii, după care mai moţăia vreo douăzeci de minute.

Dar, în această dimineață, alarma îl surprinsese cufundat într-un somn adânc. Încercă să-și amintească ce visase. Era ceva legat de niște dinți, niște dinți ascuțiți, care sfâșiau...

„La naiba!", se gândi el. Erau *șobolani. Mii de șobolani.* Își aminti că era noapte și că, uitându-se pe fereastră, văzuse în stradă mii de șobolani, care îl priveau, complet nemișcați în lumina lunii. Erau mii de ochi răutăcioși. Apoi țâșniseră înainte, făcând praf ușa de la intrare și îngrămădindu-se pe scări. Slavă Domnului că sunase ceasul!

Se întoarse pe o parte gemând și o cuprinse cu brațul pe cea care dormea ghemuită lângă el.

– 'Neața, Jude.

Fata se ghemui și mai tare, gemând încet.

Harris îi atinse cu limba spatele gol, făcând-o să tresară de plăcere. Își strecură mâna printre brațele și coapsele ei strânse, mângâind-o încet pe abdomenul fin. Ea se întoarse încet cu fața la el, întinzându-și mâinile și picioarele în același timp.

– Bună, spuse ea, sărutându-l.

O trase mai aproape și se lipiră unul de celălalt.

– E târziu, spuse el.

– Nu e chiar atât de târziu.

– Ba da. Își trecu degetele peste partea interioară a coapselor ei, tachinând-o. Nu ți-a ajuns aseară?

– Nu, răspunse ea, sărutându-l pe pleoape.

– Mie cam da. Râzând, îndepărtă așternuturile și spuse: E momentul să te duci în bucătărie și să pui oalele și tigăile alea în funcțiune.

– Porcule!

O privi punându-şi halatul şi apoi ieşind din cameră. Rămase întins, gândindu-se la Judy, în timp ce în bucătărie uşile dulapului se deschideau şi se închideau, apa umplea ceainicul, iar muzica răsuna la Radio One.

Locuiau împreună de vreo şase sau şapte luni şi se iubeau din ce în ce mai mult. Ea era creator de modă, şi încă unul destul de bun. Se cunoscuseră la o petrecere a unui prieten comun. În acea seară dormiseră împreună, dar ea nu acceptase să facă dragoste. Desigur că el încercase, dar ea îl respinsese cu blândeţe şi, spre marea lui surprindere, a doua zi se bucurase că fata reacţionase astfel. Câteva săptămâni mai târziu, când şi-au dat seama că erau îndrăgostiţi, a întrebat-o de ce îl lăsase să rămână cu ea în acea primă noapte, dar nu acceptase să fie a lui. Ea nu putuse să-i explice de ce, pentru că nici măcar ea nu înţelegea. Nu faptul că nu făcuseră dragoste, ci de ce anume acceptase să doarmă alături de el. Nu mai dormise cu nimeni până atunci şi, deşi fusese logodită timp de doi ani, nu făcuse dragoste niciodată, ci se mulţumise doar cu mângâieri.

Doar că în acea noapte se simţise puţin „mişcată", şi într-un fel aproape că-i părea rău pentru el. La prima vedere, părea foarte sigur pe el şi încrezător, dar de fapt nu era decât un „băieţel neajutorat". Îi zâmbise zicându-i că aceea era modalitatea lui de a atrage femeile, dar ea dăduse din cap răspunzând:

– Da, așa se pare. Dar toate astea ascund un suflet cu adevărat rătăcit. Harris, tu ești un om cu multe fețe.

Fusese impresionat. Era chiar flatat că cineva ar putea fi suficient de interesat de persoana lui ca să încerce să-l caracterizeze, așa cum o făcuse ea. Continuase prin a-i explica de ce nu îl putea lăsa să plece în acea seară, pentru că voia să fie împreună, dar că nu putea ridica ultima barieră de apărare până ce nu avea să fie sigură de el. Și de ea.

Câteva luni mai târziu au închiriat un apartament în King's Cross și s-au mutat împreună. Discutaseră despre căsătorie și hotărâseră că deocamdată nu era de actualitate. Urmau să locuiască împreună cel puțin un an și să decidă după aceea. Fie o vor face, fie nu.

Uneori, de obicei când era singur, se lăsa copleșit de vechea reticență și își spunea: „Ai dat peste ceva nemaipomenit, fiule." Dar când era cu Judy, când se plimbau, se țineau de mână sau făceau dragoste, tandrețea alungă orice urmă de asprime din sufletul lui.

Vocea lui Judy răsună din bucătărie, întrerupându-i șirul gândurilor.

– Micul dejun e aproape gata, leneșule.

Sări din pat, își puse un halat vechi albastru și se îndreptă spre baia din hol. Apoi se duse la ușa de la intrare ca să ia ziarul. La întoarcere, o sărută pe Judy pe gât, după care se așeză la masa micuță.

– Ce bine că m-ai chemat, altfel credeam că îmi va exploda vezica.

Judy îi aduse şuncă şi roşii, şi se aşeză să-şi mănânce oul fiert tare. El nu suporta să mănânce ouă dimineaţa.

Despături ziarul *The Mirror* ca să treacă în revistă titlurile articolelor. De obicei citea gazeta în autobuz, în drum spre şcoală – şi îi plăcea la nebunie să-l lase desfăcut în cancelarie, stârnind dezaprobarea colegilor, care considerau că orice alte cotidiene cu excepţia *The Times* şi *The Guardian* erau comicsuri –, dar arunca mereu o privire asupra titlurilor la micul dejun.

– Iisuse, ia ascultă aici! murmură el cu gura plină de pâine. Şase vagabonzi mâncaţi de vii de şobolani. Aseară târziu, poliţia a fost chemată la un loc părăsit din Stepney, după ce trecătorii au auzit ţipete şi zgomotele unei lupte violente dinspre ruinele vechiului cimitir St Anne. În urma investigaţiilor, poliţiştii au descoperit cadavrele a şase persoane, aparent ucise de şobolani, câteva rozătoare smulgând încă bucăţi din trupurile acelor nefericiţi. Zona a fost imediat izolată, iar poliţiştii, purtând echipamente de protecţie şi asistaţi de personal de la o companie de deratizare, au cercetat ruinele în căutarea vizuinii şobolanilor, dar nu au reuşit să dea de urma nici unuia dintre ei. Ceva mai devreme, în aceeaşi zi, Karen Blakely, o fetiţă de un an şi o lună, şi câinele ei au fost atacaţi şi ucişi de şobolani în propria casă. Mama fetiţei, Paula Blakely, este încă ţinută sub sedative în spital, şi se spune că este foarte grav bolnavă. Se va constitui o comisie de anchetă pentru a...

Harris termină de citit articolul în linişte, iar Judy se apropie şi se aplecă peste umărul lui.

– Este îngrozitor. Se cutremură și se ghemui lângă el. Cum se poate întâmpla una ca asta în zilele noastre?

– Știam eu că mai există câteva mahalale, dar nu credeam că încă mai sunt condiții atât de proaste încât să permită înmulțirea unor astfel de creaturi. Scutură din cap nedumerit. Trebuie să fie vorba despre femeia pe care am văzut-o ieri la spital. Și Keogh. Și el a zis că a văzut doi șobolani imenși. Se pare că nu a exagerat deloc. Ce naiba se întâmplă?

Se îmbrăcară și părăsiră apartamentul împreună. Cum trebuiau să se îndrepte în direcții diferite, Harris spre East End, iar Judy spre marele centru comercial din West End, pentru care crea modele de îmbrăcăminte, se sărutară de rămas-bun în mijlocul străzii și o apucară fiecare pe drumul lui.

În autobuz, Harris analiză chestiunea referitoare la șobolani și se întrebă dacă între cele trei incidente există vreo legătură. Era vorba de o pură coincidență, sau chiar aveau ceva în comun? Să fi fost aceiași șobolani, sau de mai multe grupuri? Hotărî să-i pună lui Keogh mai multe întrebări, dar apoi își aminti că băiatul nu va veni la școală în acea zi. Ei, nu contează, e bine și mâine.

Dar se părea că pentru Keogh nu va mai exista un „mâine". Când Harris ajunse la școală, fu chemat în biroul directorului unde i se spuse că băiatul avusese febră mare noaptea trecută și fusese dus de urgență la spital, aflându-se acum în stare critică. Cei de la spital sunaseră și întrebaseră dacă mai era cineva cu el în momentul când fusese mușcat de șobolani. Și dacă

profesorul care îl însoţise la spital cu o zi în urmă ar putea să treacă pe acolo.

– Da, o să le dau elevilor o temă şi o să mă duc imediat, îi zise Harris domnului Norton, care părea foarte îngrijorat.

– M-am ocupat eu de asta, răspunse directorul. Du-te acum. Au insistat că este foarte urgent. Încearcă să nu întârzii.

Harris părăsi şcoala, îndreptându-se repede către spital. Când ajunse, începu să explice cine este, dar recepţionera îl aştepta deja şi îl duse de urgenţă într-un birou din capătul clădirii şi îi ceru să aştepte acolo. De abia se aşezase, când uşa se deschise şi trei bărbaţi dădură buzna în încăpere.

– Dumneavoastră sunteţi profesorul băiatului? se interesă primul, ocolind biroul. Îşi lăsă să cadă trupul pântecos pe un scaun cu o mişcare ostenită, ochii obosiţi abia zărindu-l pe Harris. Făcu un semn către ceilalţi doi bărbaţi, înainte ca Harris să poată răspunde. Doctorul Strackley – medicul dădu din cap – şi domnul Foskins de la Ministerul Sănătăţii. Foskins îi întinse mâna profesorului, care i-o strânse. Iar numele meu este Tunstall şi sunt administratorul spitalului. Bărbatul de la birou termină prezentările, în timp ce răsfoia un teanc de hârtii. Privirea i se opri asupra uneia dintre ele, pe care începu să o studieze cu atenţie, întrebând în acelaşi timp:

– Dumneavoastră cum vă numiţi?

– Harris. Cum se simte Keogh?

Tunstall ridică privirea de pe document.

– N-ați aflat?

Lui Harris îi îngheță inima la auzul tonului vocii administratorului.

– Din păcate, a murit noaptea trecută.

Harris dădu din cap fără să-i vină a crede.

– Dar nu a trecut decât o zi de când a fost mușcat.

– Da, domnule Harris. Știm asta. Doctorul înaintă și se sprijini de birou, privindu-l atent pe profesorul năucit. De aceea v-am și cerut să veniți. Dumneavoastră l-ați adus ieri pe băiat aici. Poate că ne puteți spune cum și unde a fost mușcat.

– Dar o simplă mușcătură nu te poate ucide. Și încă într-o singură zi. Harris dădu din cap, privindu-i pe cei trei bărbați și ignorând întrebarea doctorului.

Tunstall vorbi mai tare, punând hârtiile deoparte.

– Pare imposibil, nu-i așa? I se face deja o autopsie ca să se constate dacă Keogh suferea cumva de vreo altă maladie. Ne-am gândit că e posibil ca mușcătura să fi accelerat evoluția unei afecțiuni nedepistate. Dar această teorie pare a fi fost infirmată, deși mai facem unele analize. Vedeți, ieri a mai fost adusă aici și o femeie – poate că ați citit despre asta în ziare; fiica ei a fost omorâtă de șobolani și a fost atacată și ea atunci când a încercat să o salveze. A murit acum două ore.

– Asta înseamnă că oricine intră în contact cu șobolanii și este mușcat de unul dintre ei...

Foskins îl întrerupse, înainte ca Harris să poată termina ce avea de spus.

– Da, domnule Harris. Odată ce este mușcată, o persoană nu mai are decât douăzeci și patru de ore de

trăit. De aceea este vital să aflăm cât se poate de multe despre acești șobolani. Fac parte, în mod evident, dintr-o specie necunoscută, sau cel puțin de noi, aici, în Anglia. Din câte am auzit, sunt extraordinar de mari...

– Vrem să știm tot ce v-a povestit băiatul despre incident, spuse Tunstall nerăbdător.

– Desigur, aprobă Harris, dând din cap. Dar cum au murit? De ce au murit? Se uită pe rând la cei trei bărbați. În încăpere se lăsase o liniște apăsătoare.

În cele din urmă, doctorul își drese glasul și-l privi pe administrator.

– Mi se pare corect să avem încredere în domnul Harris. Cred că ne putem baza pe discreția lui și presupun că ne-ar putea ajuta în caz că ar cunoaște bine această zonă.

– Aici m-am născut. Cunosc împrejurimile și știu exact unde a văzut Keogh șobolanii.

– Foarte bine, spuse Tunstall suspinând. Dar trebuie să înțelegeți că nu puteți spune nimănui nimic din cele ce veți auzi în acest birou. Încă nu suntem siguri cu ce ne confruntăm și, până vom afla, chestiunea trebuie tratată cu cea mai mare discreție. Nu vrem ca oamenii să intre în panică din cauza unui incident izolat.

– Cum ar fi cei șase vagabonzi mâncați de vii, exclamă Harris.

– Da, da, domnule Harris, știm că este înspăimântător, replică Foskins repede. Dar nu vrem ca populația să intre în panică, nu-i așa? Adică primele care

ar avea de suferit sunt docurile, nu? Dumnezeu știe că docherii nu au nevoie de cine știe ce scuză ca să nu se mai ducă la lucru, așa că gândiți-vă ce efecte ar avea o psihoză generalizată. Și dacă alimentele ar fi lăsate să putrezească în depozite și pe vapoare, atunci ce se va întâmpla? Tot portul ar fi infestat în numai câteva zile. Un cerc vicios, domnule Harris, un cerc vicios.

Profesorul tăcu.

– Uitați, probabil că vom depăși această situație înainte să mai aibă loc vreun incident, spuse Tunstall, sprijinindu-se de birou și arătând cu degetul spre Harris. Nu ne puteți ajuta foarte mult, dar în caz că vreți să participați la această acțiune, trebuie să păstrați secretul.

„Ce-o fi cauzat toate astea?", se întrebă Harris. Era foarte îngrijorat.

– Bine, spuse el, ridicând din umeri. Vreau doar să știu cum au murit Keogh și femeia aceea.

– Desigur, zâmbi doctorul Strackley, încercând să destindă atmosfera tensionată. Morțile au fost cauzate de o infecție a sângelui, cauzată de mușcătura șobolanilor. Aceste rozătoare transmit de obicei maladia Weil – leptospiroză sau icter spirochetic. La noi în țară, se înregistrează în medie zece sau unsprezece cazuri pe an, ceea ce înseamnă că incidența bolii este destul de mică. Bacteria care o declanșează, *Leptospira ictero-haemorrhagiae*, este purtată de șobolani și transmisă oamenilor prin excremente, prin contact cutanat sau prin pătrunderea în tractul digestiv. Muncitorii de la canalizare sunt expuși frecvent riscului de

îmbolnăvire. Perioada de incubaţie variază între şapte şi treisprezece zile, iar simptomele sunt febră mare, dureri musculare, pierderea poftei de mâncare şi senzaţia de vomă. Starea febrilă durează câteva zile înainte de apariţia icterului, epuizând bolnavul. De obicei, temperatura scade în circa zece zile, dar pot interveni oricând recăderi. Boala se tratează de obicei cu penicilină sau cu alte antibiotice cu acţiune specifică, dar există şi un ser. Din păcate, maladia Weil este foarte rar diagnosticată la timp pentru ca acesta să poată fi folosit. Asta ştim despre această boală. Ceea ce este neobişnuit în legătură cu cele două cazuri de noaptea trecută este că întregul proces s-a derulat în numai douăzeci şi patru de ore. Făcu o pauză de efect. Şi mai este ceva.

Se uită la Tunstall parcă pentru a-i cere permisiunea de a continua. Tunstall dădu din cap aprobator.

– Febra se manifestă după cinci sau şase ore. Icterul se instalează imediat. Victima îşi pierde toate simţurile rapid, începând cu vederea. Corpul intră în stare de comă, uneori fiind zguduit de spasme violente. Apoi se întâmplă ceva oribil. Pielea, acum complet galbenă, devine foarte elastică şi se subţiază din ce în ce mai mult, pe măsură ce se întinde pe osatură. Se transformă într-un ţesut extrem de fin şi, în cele din urmă, începe să se rupă. Şi pe tot corpul apar găuri... Victima are parte de o moarte foarte dureroasă, dureri pe care chiar şi cele mai puternice analgezice nu o pot atenua decât într-o foarte mică măsură.

Cei trei bărbați tăcură, în timp ce Harris încerca să proceseze cele aflate.

– Bietul Keogh, spuse el într-un final.

– Da, și Dumnezeu să-i ajute pe cei care sunt mușcați, spuse Tunstall, cu nervii întinși la maximum. Și acum, înainte să se mai producă vreun incident, i-am chemat pe cei de la Ratkill. Sunt o companie bună și foarte discretă. În această dimineață investighează ruinele cimitirului și locuința femeii și, dacă ne puteți spune unde anume a fost mușcat băiatul, îi vom ruga să caute și în acea zonă.

Harris le povesti despre vechiul canal, pe care Keogh îl folosea drept scurtătură.

– Ce-ar fi să-i duc pe cei de la deratizare ca să le arăt exact locul?

– Da, spuse Foskins, noi mergem acum la cimitir să vedem cum avansează treaba. Puteți veni cu noi și să mergeți cu o parte din băieții lor la canal.

– Mai întâi va trebui să dau un telefon la școală.

– Bine, dar să nu spuneți nimănui nici o vorbă despre toate astea. Ziceți-le doar că avem nevoie de dumneavoastră la spital pentru o declarație. Și, când vă veți întoarce la școală, v-am ruga să încercați să aflați dacă elevii au văzut șobolani de curând, și dacă da, unde anume. De asemenea, dacă au fost mușcați de ceva de curând, absolut orice gen de mușcătură, atunci trebuie să se prezinte de urgență la spital. Am aprecia foarte mult dacă le-ați putea spune asta fără să îi speriați.

– E nevoie de mult mai mult pentru a speria gașca mea, spuse Harris zâmbind.

– Cred că pe aici s-a întâmplat, îi spuse Harris angajatului Ratkill care venise de la cimitirul unde avusese loc scena aceea haotică și îngrozitoare. El și exterminatorul de rozătoare, un om scund și tăcut, a cărui față ascuțită, credea Harris, semăna foarte mult cu acea ființă pe care era plătit să o distrugă, se aflau acum în fața unui zid înalt din cărămidă.

– Canalul se află pe partea cealaltă, spuse Harris. Să coborâm puțin și vom da peste parapet și, în cazul în care nu s-a schimbat nimic, vom găsi niște deschizături.

În timp ce înaintau, bărbatul cel scund, pe nume Albert Ferris, lăsă deoparte orice urmă de reținere și precauție datorată meseriei lui Harris și începu să vorbească cu profesorul.

– N-am mai văzut niciodată ceva asemănător imaginii de azi-dimineață. Fac meseria asta de cincisprezece ani, dar n-am mai văzut niciodată așa ceva. Sânge și fragmente de corpuri omenești împrăștiate peste tot. Îngrozitor. Dar nici urmă de șobolani. Nici măcar unul mort. Amărâții ăia bătrâni nici măcar nu și-au dat seama ce i-a atacat. Ascultă aici la mine, erau probabil prea absorbiți de chestia aia pe care o consumau, erau prea beți. Și cu toate astea, măcar unul dintre ei s-ar fi putut salva. Sau ar fi putut omorî câțiva șobolani. Pur și simplu mă depășește situația, zise el scuturând din cap.

– N-am auzit până acum ca șobolanii să atace și să mănânce oameni, spuse Harris, ca să-l facă pe omul celălalt să vorbească în continuare. Era hotărât să afle cât mai multe despre cele întâmplate. Nu știa de ce, dar teama pe care o simțea era mai mare decât oroarea provocată de șocanta tragedie.

– De regulă nu o fac, răspunse Ferris. În orice caz, nu la noi în țară. Vedeți dumneavoastră, șobolanii sunt foarte, foarte precauți. Se pot hrăni practic cu orice, și cu siguranță nu ar ataca doar de dragul cărnii. Cadavre, da. Cadavre ar mânca. Dar să atace un om ca să-l mănânce? Asta nu. Ceea ce ne-a nedumerit azi-dimineață au fost niște excremente pe care le-am descoperit. Erau de două ori mai mari decât cele ale unor șobolani obișnuiți. Le-am trimis la laborator pentru analize, dar în mod evident sugerează prezența unor șobolani foarte mari. Și dacă în Londra a început să se formeze o colonie de șobolani mai mari decât cei obișnuiți – și știți și dumneavoastră cât de repede se înmulțesc –, ei bine, cred că vom avea ceva bătaie de cap. Și dacă mai și atacă oamenii..., adăugă el clătinând din nou din cap.

– Cât de repede se înmulțesc de fapt? zise profesorul.

– Femela se poate reproduce de la cinci până la opt ori pe an și poate naște între patru și doisprezece pui o dată. Apoi, după numai câteva ore, se pun din nou pe treabă. Nu mi-ar plăcea să-i văd mișunând pe aici, așa mari cum sunt.

Nici lui Harris nu i-ar fi plăcut.

Ajunseră la parapet și găsiră o deschizătură.

– Uite, îi spuse Harris lui Ferris, ştii că nu căutăm decât urmele acestor creaturi – şi că de fapt nu vrem să prindem nici unul.

– Nu-ţi face, griji, amice, n-am de gând să mă pun cu ei.

Sigur că el şi bărbatul cel scund nu se aflau într-o misiune de război, Harris trecu primul prin deschizătură. Începură să se deplaseze încet spre capătul zidului, cu ochii în patru la cea mai mică mişcare.

Ferris îi văzu primul. Cerceta malul îndepărtat în căutarea vreunei găuri întunecoase, grămezi de excremente sau orice altceva de genul acesta, când privirea îi căzu pe trei obiecte care se deplasau în apa închisă la culoare. Pe fundalul apei murdare şi maronii a canalului, se puteau zări trei capete mici şi negre, care pluteau în direcţia opusă sensului în care se deplasau ei.

– Priveşte, arătă el agitat. Sunt trei.

Harris îşi îndreptă privirea spre locul indicat de Ferris. Văzu imediat cele trei forme negre, a căror formaţie perfect triunghiulară lăsa urme line în urma lor.

– Bine, hai să-i urmărim.

– Par să ştie foarte bine încotro se îndreaptă! i se adresă Harris exterminatorului de şobolani cel scund, care abia putea ţine pasul cu el.

Dintr-odată, creaturile negre ţâşniră din apă şi urcară în fugă pe mal. Cei doi bărbaţi putură vedea în întregime corpurile lor pentru prima dată.

– Iisuse, sunt imenşi! exclamă Harris.

– N-am mai văzut niciodată unul atât de mare, spuse Ferris, rămânând cu gura căscată. Deocamdată,

ar trebui să stăm la distanţă căci nu cred c-ar trebui să-i înfuriem, nu-i aşa, colega?

– Va trebui să încercăm să-i urmărim, răspunse Harris ferm. Ne-ar putea conduce la vizuina lor.

În vreme ce vorbea, şobolanul din frunte se opri şi întoarse capul în direcţia lor. Ceilalţi doi se opriră şi făcură la fel.

Harris n-avea să uite niciodată oroarea care l-a cuprins sub privirea ascuţită a celor trei perechi de ochi malefici. Îngheţase de frică, însă nu doar din cauza mărimii lor sau a repulsiei normale la vederea acestor rozătoare, ci pentru că nu o luaseră la fugă şi nici nu încercaseră să se ascundă. Nu dădeau nici un semn de panică. Erau doar trei corpuri împietrite, care îi fixau cu privirea lor răuvoitoare pe cei doi bărbaţi, de parcă se întrebau dacă să se îndrepte spre ei sau să-şi continue drumul. Harris ştia că, dacă acele creaturi vor schiţa cel mai mic gest de a se îndrepta spre el, nu va ezita să o ia la fugă cât îl vor ţine picioarele. Când exterminatorul de şobolani îl strânse de mână, ghici că şi Ferris se gândea la acelaşi lucru.

Deodată însă, şobolanii se întoarseră şi dispărură printr-o spărtură din gardul de lemn care despărţea acea parte a canalului de proprietatea publică.

– Slavă Domnului, oftă Ferris din adâncul sufletului. Şi apoi, când îşi mai reveni puţin, întrebă: Ce e acolo?

Harris se gândi o clipă, încercând să reconstituie peisajul din jur.

– Este un loc uitat de lume – de aici se văd bălăriile – şi apoi mai este... Se scărpină pe obraz, încercând să-şi amintească. Oh, nu. Apartamente. În spatele acestor ruine se află blocuri de locuinţe. Din fericire, majoritatea copiilor vor fi la şcoală, deşi, la ora asta, unii se întorc pentru masa de seară. Cred că şobolanii se îndreaptă spre pubelele mari din jurul blocurilor. Trebuie să mergem într-acolo imediat, pentru orice eventualitate.

Tocmai când era pe punctul de a o lua la fugă pe lângă gardul de fier ce mărginea canalul, ochii săi înregistrară o nouă mişcare în apă. De această dată, văzu un grup de arătări negre înaintând la suprafaţa apei din direcţia opusă primilor trei şobolani. Observă cel puţin şapte înainte de a o lua la goană în urma lui Ferris, care reacţionase imediat la vederea îngrozitoarei haite.

În timp ce alerga, Harris întoarse privirea şi văzu corpurile acelea cu blană umedă ţâşnind prin aceeaşi gaură din gard, prin care intrase şi primul grup.

Când cei doi bărbaţi şocaţi au ajuns din nou în stradă, Harris îl opri pe omul de la deratizare.

– Fii atent, du-te la poliţie, îi spuse el, respirând cu dificultate. Spune-le să-i contacteze pe colegii tăi şi să vină imediat aici. Eu mă întorc la locuinţele acelea, iar tu vino după mine imediat ce dai telefon. Nu departe, în direcţia aceea, se află un pod peste canal, aşa că, pentru numele lui Dumnezeu, urmează-mă cât poţi de repede. Nu vreau să dau nas în nas cu adunătura aia de unul singur.

– Colega, uite cum stă treaba, șobolanii sunt problema mea, îi răspunse Ferris pe un ton violent. Du-te tu la poliție. Eu voi încerca să aflu încotro se îndreaptă și când o voi face, voi ști cum să acționez. Nu sunt eu chiar un erou, dar e o chestie de bun-simț, nu?

Fără a mai aștepta vreun răspuns, bărbatul cel scund porni în ritm alert.

„Cine are ceva de comentat?", își zise Harris și porni în căutarea unei cabine telefonice.

Șobolanii se deplasau repede printre buruieni, iar între timp li se alăturaseră alte grupuri dintr-o specie ceva mai mică. Ajunseră la un alt gard de lemn care separa zona locuită de maidanul acela părăsit. Dădură năvală prin numeroasele găuri ce dădeau înspre ghenele de gunoi de la parterul fiecărui bloc de apartamente. Resturi de mâncare și celelalte gunoaie aruncate de locatarii de la toate etajele prin toboganele rotunde erau ridicate de către cei de la salubritate în fiecare săptămână. Multe animale de casă erau înmormântate astfel când mureau fie din cauza unui accident, fie de bătrânețe. Orice încăpea prin acele tobogane – coji de cartofi sau de ouă, mâncare alterată, hârtie – toate erau aruncate și lăsate să putrezească și să se amestece câte o săptămână înainte de a fi scoase și cărate cu mașinile de mărunțit gunoiul. Întotdeauna, la sfârșitul săptămânii, mirosul devenea insuportabil, iar locatarii își avertizau copiii să stea departe de ușile putrezinde ale gropii de gunoi.

Era prima dată când un șobolan vizitase zona la lumina zilei. Dar acestor animale le era prea teamă de oameni și, de obicei, erau prea mulți copii acolo care râdeau, țipau, se băteau zgomotos, doar de dragul gălăgiei. Noaptea era aliatul lor.

Dar acum deveniseră mai îndrăzneți. Conduși de șobolanii mai mari și negri, o specie care apăruse brusc printre ei, care-și domina și-și intimida adversarul, își găsiseră și ei curajul. Sau, cel puțin, erau conduși de o nouă forță.

Nevăzuți până acum, se deplasau repede unul după altul de-a lungul clădirilor, până când ajungeau la ghena unde, cu multe nopți înainte, făcuseră găuri în uși, prin care să-și strecoare trupurile mereu înfometate. Se strecurară repede și intrară în găurile croite tot de ei de-a lungul vastului tobogan de gunoi, din care pătrunseră în uriașa grămadă de resturi, unde începură să roadă și să mănânce tot ce puteau mesteca.

Șobolanii mai mari au fost primii care i-au simțit prezența. Cineva își aruncase la gunoi carnea pentru weekend. Poate că se stricase, poate că un soț, sătul să tot fie pedepsit că nu s-a întors de la cârciumă la timp pentru masa de duminică, o aruncase într-un acces de furie. Dar era acolo, iar pofta de carne a șobolanilor crescuse acum în mod îngrijorător.

Șobolanii mai mici încercară să ajungă la carne, dar fură uciși pe loc și apoi mâncați de cei mai mari.

Trecând pe lângă ghenă, Ferris auzi sunetele stridente ale șobolanilor mai mici. Se opri și ascultă cu

atenție, cu fața ascuțită întoarsă într-o parte. Atunci își dădu seama de unde provin. Se deplasă încet, încercând să nu facă nici un zgomot, spre ceea ce păreau a fi niște uși solide. Mirosul de carne stricată îl făcu să se gândească la ce era mai rău. Zări găurile din partea de jos a ușilor și se lăsă încet într-un genunchi ca să asculte din nou. De data aceasta era liniște. Precaut, își apropie fața de una dintre găurile întunecoase mai mari și încercă să distingă ceva în întuneric. Totul era nemișcat. Apoi se așeză pe ambii genunchi, atingând aproape pământul cu urechea.

Fără cel mai mic semn de avertizare, un șobolan imens sări la el, mușcându-l adânc de obraz. Ferris țipă și căzu pe spate, lovind cu sălbăticie creatura agățată de fața lui. Îndepărtă șobolanul, trăgând cu toată puterea și făcându-și o gaură imensă în obraz, dar nu putu ține la distanță corpul puternic care se zvârcolea și care căzu din nou peste el. Ceilalți șobolani năvăliseră prin găuri, atacându-l pe bărbatul cel scund, ale cărui țipete începuseră să-i scoată la ferestre și la uși pe locatari.

La vederea persoanei în salopetă albă prăbușite la pământ, înconjurată și acoperită de corpuri negre și păroase, oamenilor nu le veni să-și creadă ochilor. De îndată ce își dădură seama ce se întâmplă, unii trântiră ușile, și chiar le baricadară, de parcă acele creaturi ciudate le-ar fi putut descuia. Alții, în majoritate femei, soții lor aflându-se la serviciu, țipau sau leșinau. Câțiva, care aveau telefon, sunară la poliție. Mulți se priveau pur și simplu, înmărmuriți. O pensionară

bătrână, o femeie robustă, dar activă, înaintă agitând o mătură deasupra capului. Lovi cu forţă corpurile de lângă ea, aceştia fiind şobolanii cei mai mici, de la marginea cercului format în jurul bărbatului. Pe măsură ce se împrăştiau, un şobolan mai mare îşi întrerupse festinul şi se întoarse spre ea cu o privire ameninţătoare.

Prima cabină telefonică pe care Harris o găsi fusese distrusă de vandali. Dându-şi seama că şi celelalte cabine din zonă ar fi putut fi în aceeaşi stare, hotărî să nu mai piardă timpul şi să încerce la cel mai apropiat magazin sau la o cârciumă. Găsi o tutungerie şi îi ceru în grabă proprietarului permisiunea să telefoneze la poliţie. La început, vânzătorul fusese reticent, dar prestanţa profesorului îl convinse că tânărul nu făcea glume proaste.

După ce telefonă şi dădu adresa, Harris îi mulţumi vânzătorului şi părăsi în grabă magazinul. Ajunse repede în locul unde se despărţise de Ferris şi se îndreptă în direcţia în care o apucase omul de la deratizare. Traversă podul de peste canal şi văzu locuinţele sociale întinzându-se înaintea lui. Auzi zarva cu câteva secunde înainte de a vedea îngrozitoarea scenă. Când se apropie şi dădu colţul, văzu o femeie în vârstă agitând furioasă o mătură în aer, în timp ce câţiva şobolani mari încercau să o doboare la pământ. Harris îngheţă, dar strigătele disperate îl făcură să-şi revină şi înaintă rapid spre ea, conştient fiind de boala mortală pe care o puteau transmite şobolanii

prin muşcătura lor, ştiind însă că nu putea să stea pur şi simplu şi să se uite cum femeia era sfâşiată bucată cu bucată.

Din fericire pentru Harris, un grup de muncitori de pe un şantier din apropiere auziseră ţipetele şi, înarmaţi cu târnăcoape şi lopeţi sau orice altceva le căzuse în mâini, veneau în goană spre blocuri, speriind şobolanii.

Din nou, şobolanul cel mare, care o remarcase pe bătrâna pensionară, ridică privirea şi îi studie pe furiş pe bărbaţii care se apropiau. Ceilalţi şobolani mai mari îşi opriră şi ei atacul frenetic.

Dar asta nu îi opri pe muncitori. Avansau strigând şi fluturându-şi armele de toate felurile.

Deodată, ca şi cum formau un singur trup, şobolanii se întoarseră şi fugiră toţi o dată, lăsându-şi colegii mai mici pradă atacului nemilos al oamenilor înfuriaţi. Harris se lipi de perete când văzu animalele fugind în direcţia lui. Se îngrămădeau pe lângă el, unul dintre ei călcându-l pe pantof, ceea ce-l făcu să se cutremure involuntar. Un altul se opri în faţa lui, îl privi calm o fracţiune de secundă, după care îşi continuă drumul. Harris aproape că se prăbuşi uşurat, după ce ultimul dintre acele animale îngrozitoare dispăru dincolo de gard. Doi bărbaţi păreau gata să sară peste gard pentru a-i urmări, dar Harris reuşi să-şi recapete vocea la timp pentru a-i opri.

În timp ce aceştia se întorceau, profesorul reuşi să arunce o privire înspre carnajul pe care-l lăsaseră în urmă şobolanii. Ţinând încă mătura în mână, bătrâna

zăcea pe pământ, pieptul ei săltând cu mişcări ascuţite şi neregulate. Abia atunci văzu Harris salopeta sfâşiată şi pătată de sânge a lui Ferris. De abia când a recunoscut uniforma cu logoul Ratkill aplicat pe piept îşi dădu seama că acela era exterminatorul de şobolani, deoarece corpul mutilat nu mai avea o faţă.

– Chemaţi repede o salvare, îi spuse Harris încet unuia dintre muncitori, ştiind că pentru bătrână era prea târziu.

– Este una pe drum deja, spuse unul dintre vecini, apropiindu-se. Ceilalţi începură să iasă încet din apartamente şi se apropiau nesiguri de corpurile căzute, aruncând priviri neliniştite spre gard.

– Ce au fost ăia? întrebă cineva.

– Şobolani, nu-i aşa? răspunse altcineva.

– Cum, aşa de mari? întrebă din nou prima persoană.

– Mari cât nişte câini.

– Veniţi, să mergem după ei, mârâi muncitorul care fusese cât pe ce să sară gardul. Nu putem lăsa asemenea creaturi să bântuie pe aici.

– Nu, spuse Harris. Nu le putea spune despre boala mortală pe care o răspândeau acei paraziţi, dar trebuia să îi împiedice să se lupte cu ei. Poliţia este pe drum, la fel ca şi specialiştii de la Ratkill. Ar fi mai bine să-i lăsăm pe ei să se ocupe de şobolani.

– Cât timp aşteptăm noi poliţia, nenorociţii ăia pot dispărea. Eu mă duc după ei chiar acum. Cine mai vine cu mine?

Harris îl luă de braţ, trăgându-l lângă gard. În momentul în care acesta se întorcea nervos, două maşini de poliţie au pătruns zgomotos pe proprietate şi au oprit cu un scârţâit lângă grupul de oameni înspăimântaţi.

Foskins coborî în grabă din a doua maşină şi se apropie cu paşi mari de Harris, cu privirea aţintită în permanenţă asupra celor două siluete prăbuşite la pământ.

Când sosi camioneta de la Ratkill, îl trase pe profesor deoparte, astfel încât cei din jur să nu poată auzi conversaţia lor.

– Ei bine, domnule Harris, ce s-a întâmplat?

Profesorul îi povesti pe scurt cele întâmplate. Îi părea foarte rău pentru micuţul Ferris, al cărui simţ al datoriei îi cauzase moartea prematură. Însuşi Harris ar fi putut zăcea acolo dacă Ferris nu ar fi insistat să urmărească el şobolanii.

– Vom trimite o echipă să investigheze imediat, spuse Foskins. Vor trece dincolo de gard şi vor coborî pe canal. Vom trimite patrule de-a lungul canalului care vor izola zona.

– Vedeţi, canalele astea au o lungime de câţiva kilometri. Cum aţi putea să le izolaţi? Harris era uşor iritat de vocea calmă şi autoritară a lui Foskins. Şi în orice caz, cum aveţi de gând să izolaţi toate canalele de scurgere care străbat această zonă?

– Asta, domnule Harris, este problema *noastră,* răspunse Foskins.

7

În acea după-amiază, Harris nu avea nici un chef să se mai ducă la şcoală. Se plimbă o vreme pe străzile pe care copilărise, colindând de-a lungul unor alei de mult uitate; o tutungerie de unde îşi cumpărase primul pachet de ţigări Domino; casa Lindei Crossley, o fată care, în adolescenţă, făcuse sex într-o seară cu el şi cu încă şase colegi în spatele clubului de tineret, de atunci rămânându-i porecla de „7-up"; şantierele pe care nu se construise încă nimic; pripoanele de care se legau caii în trecut şi care erau folosite în jocul de-a capra – căci acum nu prea mai există mulţi cai pe aici, dar când mai văzuse el oare copiii jucându-se de-a capra? În cele din urmă luă un autobuz şi se întoarse acasă. Îşi făcu un ceai şi se aşeză în singurul său fotoliu, încă deprimat în urma evenimentelor acelei dimineţi. Keogh, femeia şi copilul ei, acei bieţi bătrâni nevoiaşi, Ferris şi bătrâna. Londra cea civilizată. Londra cea schimbătoare. Nenorocita şi murdara Londră!

Cu toată modernitatea ei şi cu toate standardele ridicate de viaţă, încă mai putea da naştere acelor paraziţi scârboşi, purtători de boli, de genul celor pe care i-a văzut astăzi. Şi cât de mari erau! Ce anume cauzase această mutaţie? Şi ce inteligenţă! De două ori astăzi, unul dintre acei şobolani mari şi negri stătuse şi se holbase la el (fusese oare acelaşi de fiecare dată? Iisuse!). Nici nu se ferise, nici nu se pregătise să-l atace, ci doar îl privise, părând că-l examinează cu o privire de nepătruns.

Câți oameni vor mai omorî înainte de a fi exterminați? Și de unde veniseră? Ce anume îi făcuse mult mai inteligenți decât rudele lor mai mici? Dar la urma urmei, de ce trebuia el să-și facă atâtea griji? Era problema amărâtelor de autorități. Dar ce anume îl dezgusta mai mult? Șobolanii sau faptul că așa ceva nu se putea întâmpla decât în partea de est a Londrei? Nu în Hampstead sau în Kensington, ci în Poplar. Să fie vorba despre vechile prejudecăți împotriva clasei de mijloc și cea superioară, consiliul care i-a luat pe cei din clasa muncitoare din mahalaua lor, instalându-i în blocuri înalte de beton, spunându-le că nu le va fi niciodată mai bine în altă parte, dar nedându-și seama nici o secundă că cele patruzeci de locuințe dintr-un bloc au devenit patruzeci de celule, comunicarea între ei rezumându-se la simpla conversație din lift. Aceasta să fi fost de fapt cauza iritării sale? Sau poate faptul că tocmai astfel de consilii sociale ar putea permite existența mizeriei, care dă naștere la paraziți de genul șobolanilor negri. Își aminti furia pe care o simțise atunci când un apartament ultramodern se prăbușise și, ca prin miracol, nu muriseră decât nouă persoane. Indignarea lui nu era îndreptată numai înspre arhitecții care făcuseră proiectul construcției, ci și înspre primăria care îl aprobase. Își aminti de zvonurile care urmaseră, printre care unul despre pirotehnistul ce ținuse în casă explozibil cu fulmicoton, care explodase distrugând una dintre plăcile de beton, ceea ce a dus la prăbușirea zidurilor unul după unul, ca un pachet de cărți de joc. Apoi se produsese o scurgere de

gaze, care se dovedise a fi fost de fapt cauza incidentului. Dar construcţia în sine a transformat un accident minor într-un dezastru de proporţii. Genul acela de construcţie fusese mai ieftin de realizat – o modalitate mai ieftină de a îngrămădi treizeci sau patruzeci de familii într-un spaţiu cât mai mic cu putinţă. Tocmai această incompetenţă a „autorităţilor" îl înfuria pe Harris.

Apoi zâmbi în sinea lui. În adâncul sufletului rămăsese un student, un rebel împotriva puterii. Ca profesor, se afla sub controlul direct al unui organism guvernamental şi „comisiile" de decizie îl exasperau adesea, dar era conştient că, printre membrii acelei comisii se aflau şi oameni deschişi, cărora le păsa cu adevărat şi care luptau din greu ca să ia deciziile corecte. De exemplu, auzise multe poveşti despre diverşi indivizi care luptaseră, cu toată împotrivirea guvernului, pentru a oferi lapte gratuit copiilor. Sau despre femei şi bărbaţi, inclusiv profesori, care, deşi bine pregătiţi, îşi pierduseră slujbele din cauza nesupunerii.

Nu avea nici un sens să se pună cu autorităţile, deoarece ştia foarte bine că indiferenţă există la toate nivelurile. Omul de la gaze, care neglijase reparaţia conductei sparte. Mecanicul care nu strânsese destul de bine şurubul. Şoferul care condusese nebuneşte în ceaţă. Lăptarul care lăsase o sticlă de jumătate în locul uneia de un litru. Totul era o chestiune de gravitate. Oare nu la asta se referea păcatul originar? Purtăm cu toţii o parte de vină. Adormi.

La șase și un sfert, îl trezi trântitul ușii de la intrare și niște pași care alergau pe scări.

– Bună, Jude, spuse el când ea intră agitată, roșie la față și abia respirând.

– Bună, leneșule, răspunse ea, sărutându-l pe nas. Ai citit ziarul? Despături un exemplar din *Standard* și îi arătă titlurile, care prezentau cazurile altor persoane ucise de șobolani.

– Da, știu, am fost acolo. Îi povesti evenimentele zilei, cu o voce puternică și lipsită de emoție.

– Vai, iubitule, este îngrozitor. Bieții oameni! Și tu... Trebuie să-ți fi fost foarte greu. Îl atinse pe obraz, conștientă că în spatele mâniei lui se ascundeau sentimente mult mai profunde.

– M-am săturat de toate astea, Judy. Cum mor oamenii așa, fără sens, în zilele noastre, în această epocă. Este o nebunie.

– E în regulă, dragul meu. Se va sfârși în curând. Nu mai este ca pe vremuri, când astfel de lucruri scăpau de sub control.

– Nu asta era ideea. Așa ceva nu ar fi trebuit să se întâmple deloc.

Dintr-odată, Harris se relaxă, modalitatea lui de protecție naturală atunci când evenimentele deveneau insuportabile. Când ajungea să-și dea seama că nu putea face nimic în legătură cu o situație, renunța să se mai gândească.

Îi zâmbi lui Judy și-i spuse:

– Hai să plecăm undeva în weekendul ăsta! Hai să-i facem o vizită bătrânei tale mătuşi din Walton. Aerul proaspăt o să ne facă bine la amândoi.

– Bine, spuse Judy, încercuindu-i gâtul cu braţele şi strângându-l puternic.

– Ce avem la cină?

În ceea ce priveşte povestea cu şobolanii, restul săptămânii se scurse în linişte. Avuseseră loc un protest public şi obişnuitele campanii ale presei pentru curăţarea Londrei. De asemenea, politicienii şi consilierii au participat la dezbateri aprinse la televiziune, iar prim-ministrul însuşi a făcut o declaraţie. Au fost închise zone mari din docuri, unde au fost trimişi oameni de la deratizare. Docherii au intrat în grevă timp de două zile, până când au fost convinşi că nu mai rămăsese nici urmă de şobolan. Poliţia şi armata au verificat canalele care duceau spre docuri, dar nu au descoperit decât obişnuitele rozătoare, şi nici din acestea prea multe. Se primeau, în mod regulat, plângeri cu privire la apariţia unor şobolani mari şi negri, dar de obicei, în urma investigaţiilor, se dovedea a fi vorba fie de un câine, fie de o pisică. În cazul în care trebuiau să străbată vreo străduţă mai obscură, copiii erau duşi şi luaţi de la şcoală de părinţi. Locurile virane şi cele de joacă au devenit nebişnuit de liniştite. Magazinele cu animale de casă au înregistrat profituri fabuloase din vânzarea de câini şi pisici. Experţii au pus otravă, dar majoritatea victimelor au fost şoareci sau şobolani obişnuiţi.

Nu a fost găsit nici unul dintre șobolanii aceia mari și negri.

Foarte curând, oamenii au început să-și piardă interesul, în vreme ce alt gen de știri au devenit cap de afiș. Povești cu violuri, jafuri, incendieri premeditate din motive politice sau nu erau acum pe buzele tuturor. Deși căutările continuau, deși se punea otravă pentru șobolani, totuși nu se găsea nimic, nu se mai înregistrase nici o victimă, iar problema era considerată ca și rezolvată. Foskins continua să fie îngrijorat, și făcea tot ce putea ca să se asigure că cei din departamentul său duc lucrurile la bun sfârșit, prin aceasta înțelegând nimicirea acestor paraziți, care puteau afecta persoanele și proprietățile. Totuși, în curând a devenit evident faptul că va fi practic o sarcină imposibilă dacă guvernul nu va da nici o mână de ajutor, dar, în loc de asta, pe măsură ce protestele s-au mai domolit, resursele financiare acordate de minister au început și ele să se micșoreze.

8

Vineri seară, Harris și Judy se duseră la Walton cu vechiul și uzatul lor automobil marca Hillman Minx. Mătușa lui Judy se agită mult de venirea lor și dovedi că nu era chiar atât de săracă cu duhul cum o crezuse Harris, punându-le la dispoziție o cameră cu pat dublu, demodată, dar confortabilă. Îi lăsă singuri ca să-și despacheteze lucrurile, zâmbindu-și prostește.

– Măi, măi, măi, bătrâna mătuşă Hazel, spuse Harris surâzând, în timp ce Judy se aruncă pe plapuma veche, strigând de încântare.

– A fost întotdeauna mătuşa mea preferată, chicoti ea, în timp ce Harris se întindea lângă ea.

Îl lovi uşor peste mâinile care îşi începuseră deja explorarea.

– Hai să despachetăm şi să coborâm înainte ca lipsa companiei s-o facă să-i pară rău că ne-a oferit o singură cameră.

Când ajunseră la parter, mătuşa lui Judy desfăcuse deja o sticlă de vin de Xeres. Le turnă în pahare şi îi invită să ia loc pe o canapea moale cu imprimeuri florale, aşezându-se şi ea într-un fotoliu, în faţa lor. Harris se simţea din ce în ce mai relaxat, în timp ce femeia sporovăia, punându-le întrebări despre slujba lor şi bârfindu-şi vecinii.

El o cuprinse pe Judy pe după umeri, iar ea îl apucă de vârful degetelor. Râdea la auzul celor mai stupide subiecte de conversaţie pe care le alegea mătuşa Hazel, lăsându-se copleşit de farmecul şi lumea închisă a vieţii de la ţară. Se trezi că este interesat de vânzarea de lucruri la mâna a doua pe care o organiza vicarul, de amantul vecinei, de campionatul de măgari de săptămâna trecută. Se trezi râzând, dar nu de mătuşa în vârstă, ci împreună cu ea, invidiind-o pentru viaţa lipsită de complicaţii pe care o ducea.

La zece şi jumătate ea sugeră cuplului să facă o plimbare înainte de culcare, căci mişcarea face bine la

somn. Se plimbară la braţ prin satul liniştit, simţindu-se amândoi învăluiţi de pace.

– Să respirăm adânc, spuse Harris, trăgând puternic aer în piept.

Inspirară amândoi profund de câteva ori, cu feţele îndreptate spre miile de stele de pe cer şi, în cele din urmă, propriile eforturi exagerate îi făcură să izbucnească în râs. Îşi continuară plimbarea, în vreme ce tăcerea din jur îi liniştea şi mai mult.

– Poate aş reuşi să obţin un post la o şcoală din afara Londrei, spuse Harris meditativ. Poate într-un sat ca acesta. Sau poate aş reuşi să deschid un oficiu poştal. Ce părere ai?

Judy îi zâmbi, ştiind cât de mult îi plăcea lui să viseze. Era orăşean, deşi îi spusese adesea cât de mult ura acest lucru.

– Bine. Atunci eu voi deschide un mic magazin de îmbrăcăminte, din ăla cu articole din tweed şi din lână. Dar nu ştiu ce-ar zice vicarul despre faptul că locuim împreună. Probabil m-ar considera o desfrânată.

– Atunci ar trebui să-i facem pe plac şi să ne căsătorim.

Se opriră şi Judy se întoarse spre el.

– Mai fă tu oferte din astea, domnule Harris, şi o să te fac eu să te ţii de ele.

Când se întoarseră acasă, mătuşa Hazel îi aştepta cu pâine prăjită şi ciocolată caldă. Bătrâna se agita de colo-colo, îmbrăcată într-o rochie lungă, mai sporovăi puţin despre diversele lucruri care-i treceau prin cap, după care le ură noapte bună şi dispăru la etaj.

– Este minunată, spuse Harris, zâmbind şi sorbind din ciocolată. M-ar înnebuni de-a dreptul, dar este minunată.

Într-un târziu, când au urcat la etaj, au găsit în pat o sticlă cu apă fierbinte, iar în şemineu ardea focul. Trecuse multă vreme de când nu mai fuseseră alintaţi astfel, şi era plăcut că acum li se întâmpla din nou şi că erau împreună.

Se sui în pat lângă Judy şi îi trase corpul cald lângă el.

– Aş vrea să putem sta mai mult. O să-mi pară tare rău când o să mă întorc.

– Hai să ne bucurăm de ce avem acum, dragul meu. Avem la dispoziţie un weekend întreg.

Degetele sensibile ale lui Judy alunecară uşor pe spatele lui, dându-i fiori. Ajunseră până pe coapse, după care o luară înapoi.

– Judy, Judy, Judy, se auzi o voce ca a lui Cary Grant. Ce-o să zică vicarul?

A doua zi de dimineaţă au fost treziţi de un ciocănit uşor în uşă. Mătuşa Hazel intră, aducând o tavă cu ceai şi biscuiţi, împreună cu ziarul de dimineaţă pentru Harris. Îi mulţumiră, încercând să se acopere cu aşternuturile, în timp ce ea umbla de colo până colo prin cameră, trăgând draperiile şi recuperând sticla cu apă abandonată de cei doi. În timp ce cotrobăia, făcând comentarii neobosite despre vreme, despre vecini şi despre stratul de varză al doamnei Green, Judy începu să-l ciupească pe Harris de fundul gol pe

sub pătură. Abținându-se cu greu să nu strige, el o apucă de încheietură și se așeză pe mâna ei. Apoi începu s-o tragă de micul smoc de păr dintre coapse.

Când Judy nu se mai putuse abține să nu strige, îi explică mătușii sale surprinse, printre hohote de râs, că i se pusese un cârcel la picior. Mătușa Hazel băgă mâna pe sub așternuturi, o apucă pe Judy de picior și începu să i-l maseze cu putere. De data aceasta, Harris râdea și trebui să se ascundă în spatele ziarului care foșnea la fiecare hohot de râs.

La ora zece se îmbrăcară și coborâră la micul dejun. Mătușa îi întrebă cum aveau de gând să-și petreacă restul zilei, sugerându-le că ar putea să participe la târgul de obiecte de mâna a doua al vicarului. Se scuzară, spunând că voiau să facă o plimbare până în Stratford cu mașina, unde probabil că vor rămâne până după prânz. După ce le-a spus să fie atenți cum conduc, își puse pe cap o pălărie elegantă de paie, își luă coșul de cumpărături și plecă făcându-le cu mâna și întorcându-se din poartă ca să le facă încă o dată semn. Spălară vasele și, în timp ce Judy făcea patul, Harris curăță grătarul căminului de la parter și făcu din nou focul. Deși nu-și imagina de ce bătrâna dorea să facă focul pe o vreme ca aceea, trebui să recunoască faptul că seara acesta crea o atmosferă foarte primitoare.

În cele din urmă se urcară în mașină și porniră spre Stratford, cântând cât îi țineau plămânii, în vreme ce mașina avansa de-a lungul drumurilor de țară.

De cum se confruntă cu dificultatea de a găsi un loc de parcare, Harris începu să regrete că veniseră în

vizită în vechiul Stratford. Era ticsit de lume, maşini şi autobuze. Nu mai fusese niciodată acolo şi se aşteptase să găsească nişte case demodate, vechi şi umbrite de stejari, aşezate de-a lungul unor străduţe pietruite. Iritat de naivitatea sa, pentru că nu-şi dăduse seama că într-o asemenea atracţie turistică trebuie să existe şi un aspect comercial, găsi, până la urmă, un loc de parcare pe o străduţă lăturalnică. Îndreptându-se spre Royal Shakespeare Theatre, văzu că, de fapt, multe dintre străzi îşi păstraseră farmecul străvechi, dar erau pline de lume şi de o multitudine de accente care distrugeau orice urmă de atmosferă pitorească. Şi, cu cât se apropiau mai mult de teatru, cu atât străzile deveneau mai gălăgioase.

Un bărbat slab, palid şi cu umeri rotunzi, care purta o cămaşă largă cu mâneci scurte şi descheiată la gât, în timp ce aparatul foto îi atârna pe pieptul plat, spuse:

– Vii odată, Ilda?

Din uşa unui magazin veni răspunsul slab al unei femei durdulii, cu ochelari, care ţinea strâns o duzină de vederi cu Stratford-on-Avon:

– Stai aşa, stai aşa!

Un american sadea, tuns scurt, cu jachetă în carouri şi cu nelipsitul aparat foto spunea:

– Uită-te la asta, Immogene. Repede, să-ţi fac o poză.

Pozând, plină de ea, în faţa unui magazin cu acoperiş din paie, aflat în umbra unui stejar, mâncând o

înghețată, și cu ochii larg deschiși în spatele unor ochelari albaștri în formă de fluture, Immogene spuse:

– Grăbește-te, Mervin. Mă simt tare caraghioasă.

Ajunseră la teatru, a cărui clădire deprimantă era închisă.

– Hai să ne plimbăm cu barca pe râu, sugeră Judy, simțind dezamăgirea care-l cuprinsese pe Harris.

Dar până și râul gemea de plute, canoe și bărci.

– Hai să bem ceva, spuse Harris, îndreptându-se spre cea mai apropiată cârciumă, trecând prin dreptul ferestrelor prin care se zăreau mulțimi de oameni devorându-și hamburgerii, cârnații, ouăle și cartofii prăjiți. Intrară într-un bar întunecat, construit din lemn și cu podele de piatră. Barmanițele purtau costume de epocă și zâmbeau vesele în timp ce încercau să facă față aglomerației. Așa mai merge, își spuse el, comandând o halbă de bere, un vin roșu și niște sandviciuri cu șuncă și roșii. Îi duse vinul lui Judy, care stătea pe o băncuță la o masă rotundă din lemn de stejar, după care se întoarse după bere. Așezându-se lângă Judy, o strânse de mână ca să-i arate că starea lui nu avea nimic de a face cu ea.

– Nu-i așa de rău, nu? Se întoarse să studieze o bârnă groasă, pătrată, care pornea din podea și susținea tavanul scund. Se întinse ca să atingă cu degetele fibrele puternice.

Era din plastic.

– Ce rahat!

Când au părăsit cârciuma, începuse să burniţeze. Deşi de abia picura, lumea se îngrămădise în pragul uşilor. Pelerine de ploaie acopereau umerii şi capetele trecătorilor. Harris şi Judy se izbeau de mulţimea care fugea în căutarea unui adăpost.

– Hai să mergem, Judy, spuse Harris, apucând-o strâns de braţ şi conducând-o până în stradă.

Ajunseseră repede la maşină, luptându-se amândoi cu senzaţia de claustrofobie. În maşină, îşi traseră răsuflarea. Harris fumase o ţigară pe jumătate când a ieşit soarele şi ploaia s-a oprit. Oamenii au ieşit din adăposturi râzând şi strigându-se unii pe alţii. Pe cealaltă parte a străzii se opri un autobuz, din care coborî un grup de turişti, întinzându-se şi căscând cu toţii, pornind apoi în căutarea unor toalete.

– Uită-te la femeile alea, spuse profesorul uimit. Arată toate la fel. Sunt grase şi poartă toate ochelari. Nu pot să cred!

Judy izbucni în râs. Avea dreptate. Chiar semănau. Dintr-odată, Harris începu să se simtă mai bine. Cel puţin acum înţelegea şi el comicul situaţiei de a-şi fi văzut destrămată iluzia despre locul de naştere al lui Shakespeare. Porni maşina şi părăsi oraşul aglomerat, îndreptându-se spre zona rurală.

Se simţi extrem de uşurat atunci când au părăsit oraşul. Putea în sfârşit să respire şi el. Simţise un sentiment de repulsie faţă de oameni, nu ca indivizi, ci ca masă. Părea destul de ciudat, dar fusese foarte aproape de sentimentul de repulsie pe care îl încercase faţă de şobolani. De parcă ar fi reprezentat o ameninţare.

– Judy, sper că nu încep s-o iau razna, nu?

– Nu, dragule. Doar că ai intrat în contact cu prea mulți oameni la locul nepotrivit și într-un moment nepotrivit. Ideea fusese să venim aici ca să scăpăm de toate astea și, dimpotrivă, am nimerit exact în mijlocul aglomerației.

Cu cât străzile deveneau mai tăcute, cu atât se simțea mai eliberat. În fața lor zăriră un deal înalt, șerpuitor, al cărui vârf era acoperit de copaci, și la poalele căruia se aflau niște câmpuri cultivate, ale căror nuanțe variau de la cel mai aprins galben până la verdele cel mai intens. Pe pantele cele mai sălbatice din mijloc păsteau oi.

– Ți-ar plăcea să urcăm? întrebă Judy.

– Bine.

Trase mașina într-un loc plin de verdeață și încuie portierele. Săriră peste un gard și, în timp ce mergeau pe la marginea câmpului, Judy îi explică diferența dintre grâu, porumb și orz, Harris amuzându-se de ignoranța lui.

Urmăriți de oi în timp ce escaladau o poartă, urcau dealul ce devenea tot mai abrupt. Când se apropiau de vârf, oboseala începu să-și spună cuvântul și, râzând, începură să se agațe unul de celălalt, din când în când trăgându-se în jos. Într-un final, ajunseră la un pâlc de copaci și descoperiră o potecă care șerpuia printre aceștia înspre vârf. Aici se afla un platou cu alte câmpuri, care se întindeau spre pantele descendente și care se sfârșeau și ele la marginea unei păduri umbroase.

Întinşi pe spate pe panta acoperită cu iarbă, se odihniră vorbind despre dealurile care îi înconjurau, despre casele şi despre liniile micuţe ce reprezentau nişte drumuri. O briză uşoară adia, aerul fiind altfel destul de cald.

– E mai bine acum? întrebă Judy.

– Da.

– Să respirăm adânc.

Se întinse după ea.

– E atâta linişte. Nici urmă de oameni. Într-un fel, asta pune totul într-o altă lumină.

O oaie rătăcită de turmă trecu în grabă pe lângă ei. Se întoarse înspre ei behăind, după care o luă la fugă.

– Şi tu? strigă Harris.

Se întoarse la Judy şi o sărută, întâi încet şi delicat, de abia atingându-i buzele, apoi apăsat şi insistent. Mâna lui se îndreptă către sânul ei mic şi rotund de sub pulover.

– Harris, ar putea veni cineva, îl avertiză ea.

– Aici sus? spuse el râzând. Cred că glumeşti. Cine ar fi atât de fraier încât să urce până aici?

Îi desfăcu fermoarul de la pantaloni. Ea îl sărută pe faţă, pe gât, dragostea faţă de el aţâţându-i dorinţa, frecându-şi corpul de al lui cu o mişcare ritmică. El îi trase în jos pantalonii, corpul ei ridicându-se ca să-l ajute, apoi degetele îi alunecară uşor peste coapsele ei fine. Se aplecă să le sărute, limba lui lăsând urme umede. Mâna începu să maseze materialul fin al chiloţilor, ajungând apoi între coapsele ei.

Ea gemu de plăcere și se întinse spre el, desfăcându-i hainele și eliberându-l. Mâna lui se strecură încet printre chiloțeii ei fini și pielea delicată, descoperindu-i părul mătăsos, coborându-i apoi între coapse, unde își simți degetele umezindu-se. Îi trase chiloțeii în jos de-a lungul picioarelor lungi și îi puse deoparte, lângă pantalonii pe care îi scosese deja. Stătea întins pe jumătate, savurând priveliștea pe care o ofereau coapsele ei goale în iarba verde și deasă.

Îl trase lângă ea.

– Iubitule, șopti ea, o să ne vadă cineva.

– Nu, aici nu. Nu ne poate vedea nimeni aici sus.

Se mișcă în ea foarte, foarte încet. Apoi se agățară unul de celălalt, în timp ce ea își ținea picioarele ușor îndoite și tălpile lipite de pământ. Se mișca în ea înainte și înapoi, amândoi cuprinși de aceeași pasiune dintotdeauna. Se împingea spre el, pierzându-se amândoi în dulceața dragostei fizice.

Dar, pe măsură ce mișcările lor deveneau mai frenetice, degetele și genunchii lui începură să alunece pe panta acoperită cu iarbă. Se aplecă înainte, apucându-se de smocurile de iarbă ca să se ridice. Dar de fiecare dată când o luau de la capăt, începea să alunece, reușind s-o piardă. Și spre deosebire de ea, nu era deloc amuzat.

– Va trebui să ne întoarcem, spuse el, chinuindu-se s-o penetreze din nou. Se mișcau centimetru cu centimetru, în sensul invers al acelor de ceasornic, încercând cu disperare să rămână împreunați, râzând

amândoi de spectacolul ridicol pe care probabil că îl ofereau.

– Simt cum mi se urcă sângele la cap, spuse ea râzând.

– Să nu-ţi spun unde mi se urcă mie, gemu el, încercând din răsputeri să nu cadă peste ea. Se ţinea de iarbă, împingându-se în sus, braţele încordându-i-se din ce în ce mai tare, pe măsură ce corpurile lor se mişcau spre punctul final. Se zvârcoli de câteva ori sub el înainte de a-l îndepărta şi de a se rostogoli pe panta dealului. Ajunseră la final, Harris aproape cu uşurare, şi, încă împreunaţi, se lăsară să alunece fără vlagă vreun metru, în timp ce corpurile li se rostogoleau.

Se odihniră câteva minute, savurând căldura soarelui şi briza uşoară care le mângâia trupurile dezgolite.

– Te iubesc, dragul meu, spuse Judy.

– Ce bine, pentru că şi eu te iubesc.

Se îmbrăcară fără tragere de inimă, iar Harris îşi aprinse o ţigară. Judy se sprijini de el şi împreună priviră cerul albastru precum cobaltul.

O voce le întrerupse gândurile liniştite.

– Susan, nu te îndepărta prea tare, păpuşă!

Se ridicară amândoi şi întoarseră capul în direcţia din care venea vocea. O fetiţă de vreo şapte anişori se apropia ţopăind pe panta dealului, urmată îndeaproape de un bărbat şi de o femeie, care se întrebau de ce izbucnise în râs cuplul acela de tineri care stăteau pe coasta dealului.

9

Dave Moodie stătea rezemat de zidul de pe peronul murdar al metroului, lăsând din când în când capul pe spate, ca să bea lapte dintr-o cutie de carton.

„M-am săturat de porcăria asta", își spuse el, mijind ochii în întunericul stației.

Să se vadă cu aceeași fată de trei ori pe săptămână de două luni deja era prea mult. Miercuri la cinema, sâmbătă la club, duminică la televizor; iar acum voia ca el să renunțe la ziua de vineri dedicată fotbalului. Ce ghinion! Și nici măcar nu erau logodiți, dar Gerry devenea din ce în ce mai posesivă, criticându-i prietenii, găsind nereguli în felul în care se îmbrăca, luându-l peste picior pentru felul în care vorbea. Și tot acest spectacol: faptul că fugea ca să prindă ultimul tren, cobora în goană pe treptele acelea periculoase ale stației de metrou Shadwell, de câteva ori ratând câte o treaptă și aproape rupându-și glezna. Și nu l-ar fi deranjat, dar petrecuse toată seara pipăind-o și încercând să o satisfacă, însă totul fără nici un rezultat, și apoi, când trebuise să plece, ea se ridicase brusc și începuse să se gudure pe lângă el. Prietenii lui îi spuseseră că ea ar fi o AS, o amăgitoare a sculei, dar el nu-i crezuse, și, de fapt, chiar îl pocnise pe unul dintre ei.

„Poate că o să-i dau papucii săptămâna viitoare", își spuse el cu voce tare ca pentru a se asigura de asta. Începu să fluiere. Dar era foarte ciudat că aștepta cu nerăbdare ziua de miercuri ca să o poată revedea. Se opri din fluierat. Ea arăta întotdeauna bine și se

îmbrăca mereu elegant. Mama ei îl călca pe nervi, însă o vedea foarte rar. Până şi tatăl ei era un leneş nenorocit. Nu erau deloc ca părinţii lui, cu care se înţelegea de minune. Avea mereu pregătită o cămaşă proaspăt călcată pentru sâmbătă seara, mereu îl aştepta pregătită o cină caldă după orele de program, iar de la bătrânul lui tată putea scoate întotdeauna o liră – două la sfârşit de săptămână. Presupunea că toate astea se datorau faptului că era singur la părinţi. După ce, în urmă cu şapte ani, fratele lui mai mare murise într-un accident de maşină, părinţii lui păruseră să-şi fi îndreptat toată afecţiunea către el. Şi asta nu-l deranjase câtuşi de puţin – chiar îi făcea plăcere.

Îşi putea invita oricând colegii acasă la o petrecere, tatăl lui făcând mereu cartofi prăjiţi pentru bere, în timp ce mama lui dansa cu băieţii. Tatăl lui intra în vorbă până şi cu păsărelele. Categoric, nu semănau deloc cu părinţii lui Gerry, nenorociţii ăia bătrâni.

Gândurile îi fură întrerupte de zgomotul unor paşi care coborau şirul lung de trepte. Îşi făcu apariţia un lucrător de la metrou, îmbrăcat în uniformă colorată, care se îndreptă spre capătul peronului, intrând pe uşa pe care scria „Numai pentru personal".

Gândurile lui Dave se îndreptară spre situaţia lui actuală. Unde naiba era afurisitul ăla de tren? Odată coborâse şi el mai devreme pe peron, şi era lăsat să aştepte în întuneric. Gerry obişnuia să îl conducă până la uşă, să-i spună noapte bună, pasiunea ei devenind mai puternică pe măsură ce el era tot mai îngrijorat că o să piardă trenul. În cele din urmă îl lăsa să

plece și rămânea în ușă până când el dispărea din raza ei vizuală.

Se întorcea cu nonșalanță și îi făcea și el cu mâna de vreo două-trei ori, iar ea îi trimitea bezele, dar, de cum dispărea după colț, fugea ca din pușcă, în curând plămânii durându-l de atâta efort. Ajungea mereu în stație cu un junghi în coaste, trecea de turnichet fără să plătească, cobora scările câte două-trei o dată și de obicei sosea la timp ca să se strecoare printre ușile care se închideau ale trenului. Era bine că Gerry nu auzise niciodată înjurăturile lui când nu ajungea la timp. Atunci trebuia să se ducă acasă pe jos pe Commercial Road, de-a lungul căreia se întâmplau multe. La fiece colț de stradă întâlneai fie o gașcă, fie un pervers. Dave nu era laș, dar ăsta era un lucru neplăcut.

Ceva se mișcă, atrăgându-i atenția. O arătare neagră se agita printre șine. Se apropie de marginea peronului și se uită în întuneric. Nimic. Apoi observă umbra oprindu-se. Dându-și seama că ar putea fi un șobolan, aruncă cutia de carton ca să-l alunge înapoi în tunelul întunecat, dar acesta de abia dacă se retrase puțin sub șina electrică. Băiatul ridică brusc privirea la auzul unor zgomote care veneau din peștera neagră a tunelului. Semăna cu un suflu de aer, dar nu acela generat de apropierea unui tren. Se uită nervos spre creatura care stătea ascunsă sub șină, după care ridică din nou privirea, observând că zgomotul devenea din ce în ce mai puternic. Exact în acel moment, sute de corpuri mici și negre începură să se reverse dinspre

tunel, unele printre şine, altele avansând pe margine, de-a lungul peronului.

Băiatul se întoarse şi o luă la goană, înainte chiar de a-şi da seama că erau şobolani, şi încă unii mai mari şi mai rapizi decât cei obişnuiţi. Ajunse la scări şi le urcă câte trei o dată, în vreme ce, în spatele lui, un şir lung şi negru de şobolani aproape că-l prinseră din urmă. Alunecă, dar îşi recăpătă echilibrul, agăţându-se de balustradă, încercând să-şi ia avânt. Dar un şobolan îl depăşise deja, şi pasul următor fu exact pe spinarea acestuia, ceea ce-l făcu pe Dave să se mai împiedice o dată. În timp ce întindea mâna ca să-şi recapete echilibrul, nişte dinţi ascuţiţi îl muşcară pe neaşteptate de degete. Ţipă înspăimântat, scuturând mâna cu sălbăticie şi aruncând două dintre corpurile zbârlite peste ceilalţi şobolani. Înaintă clătinându-se, fiind acum tras înapoi de şobolanii care se agăţaseră de hainele şi de carnea lui. Căzu din nou, lovindu-se cu rădăcina nasului de colţul ascuţit al unei trepte, sângele începând să i se prelingă pe faţă şi să-i păteze cămaşa albă cu guler lung.

Se zbătu şi ţipă, dar ei îl trăgeau înapoi pe scări, rostogolindu-se cu el până jos, sfâşiindu-i trupul, scuturându-l de parcă ar fi fost o simplă marionetă. Ţipetele lui răsunară în toată staţia. Se ridică pe jumătate şi, înainte de a nu mai simţi nimic, o strigă pe mama lui.

Errol Johnson deschise uşa pe care scria „Numai pentru personal" şi ieşi în grabă. Auzise ţipetele şi presupusese că cineva căzuse pe scările lungi ale peronului. Ştia el că asta o să se întâmple într-o zi, căci

scările acelea erau prea slab luminate. Dacă avea să ajungă vreodată să conducă stația, asta în cazul în care persoanele de culoare ar fi avut vreodată o asemenea șansă, ar face curățenie și ar transforma-o într-una respectabilă. Faptul că nu era folosită de prea mulți oameni nu însemna că nu trebuiau făcute lucrări de întreținere.

Se opri înmărmurit la vederea spectacolului care se desfășura înaintea ochilor săi, rămânând cu gura căscată.

Milioane de șobolani roiau pe tot cuprinsul stației. Și erau mari, precum cei pe care îi văzuse la țară, și poate chiar ceva mai mari. Mintea lui nici nu se opri să analizeze situația. O luă la fugă, fără a se uita înapoi. Nu exista decât un loc în care putea să se ascundă, scările fiind înțesate de o mulțime de șobolani agitați. Fără a ezita, coborî rampa și o porni spre pântecul întunecat al tunelului. Teama îl făcu să se ciocnească de trenul care se apropia și care îl ucise fără milă, înainte ca el să-și dea seama de iminența morții.

Mecanicul, care chiar încetinea în acel moment, apăsă frâna cu și mai multă putere, aproape aruncându-și cei câțiva pasageri din locurile lor. În momentul în care ieșea din tunel cu roțile scârțâind ascuțit, parcă în semn de protest, scena care se desfășura înaintea lui îl făcu să reacționeze instinctiv, reușind astfel să salveze viețile pasagerilor și pe a lui. Ridică piciorul de pe frână și trenul își continuă înaintarea.

Șobolanii rămaseră nemișcați, privind spre monstrul imens care îi deranja. Cei care se aflau între șine se ghemuiră în vreme ce trenul trecu huruind pe deasupra lor, scârțâitul roților înghețându-i.

Pasagerii se holbară pe fereastră, de-a dreptul şocaţi, întrebându-se dacă trenul reuşise să-şi găsească drumul prin acele coridoare ale iadului. Unul dintre ei căzu pe spate când un corp negru şi păros se repezi la el, izbindu-se de geam şi căzând din nou pe peron. Pe măsură ce trenul începea să prindă viteză, alte creaturi începură să sară spre ferestre, unele căzând între tren şi peron, unde aveau să fie secţionate de roţile ascuţite. Un şobolan sparse geamul unuia dintre vagoane şi atacă imediat singurul pasager aflat în acesta. Bărbatul era puternic şi reuşi, înnebunit, să-l îndepărteze de gâtul său. Şobolanul îi sfâşie mâinile cu dinţii şi cu ghearele, făcându-l să ţipe de durere, dar el continuă să-l ţină de gât şi de corp. Frica îi dădea un plus de putere şi de agilitate; îl azvârli la podea şi îl călcă cu cizma grea pe cap, zdrobindu-i cutia craniană. Ridică corpul fără vlagă, uimit de mărimea acestuia, şi îl aruncă prin fereastra spartă înapoi în tunelul negru prin care înainta trenul acum. Se lăsă în scaunul lui, şocul cuprinzându-i întregul corp, fără să ştie că în douăzeci şi patru de ore avea să fie mort.

Şeful staţiei de metrou se înecă cu ceaiul când auzi strigătele venind dinspre scări. Se stropi în încercarea de a-şi menţine ritmul respiraţiei. Nu mai voia încă o bătaie. De ce tocmai staţia lui era atacată întotdeauna de huligani la sfârşit de săptămână? Mai ales sâmbătă seară. Staţiile de metrou atrăgeau mereu necazuri în serile de sâmbătă din partea mojicilor şi a beţivilor, dar de obicei duminica nu era prea rău. Spera ca maimuţa aia prostănacă de Errol să nu fie implicată şi ea,

căci intervenea mereu. Și își dădea cu părerea despre cum ar trebui condusă stația. Îi ajuta pe beți, în loc să-i dea afară. Unde se credea? În Charing Cross?

Shadwell i se potrivea șefului stației. Era un loc liniștit, în comparație cu majoritatea celorlalte, și asta îi pria de minune. Bineînțeles că era murdară, dar ce puteai face cu grămada asta de gunoi? În orice caz, reușea să țină oamenii la distanță.

Când își reveni din șoc, își puse jacheta pe el și ieși din ghișeul de bilete. Fără să se grăbească, se îndreptă agale spre scările de deasupra peronului unu.

– Ce se întâmplă acolo? zbieră el mijind ochii pentru a reuși să vadă în lumina slabă. Auzi un sunet care semăna cu o voce ce striga „Mamă" și văzu o formă neagră zvârcolindu-se. Coborî precaut câteva trepte și se opri din nou.

– Haide, răspunde. Cine e acolo?

Silueta neagră păru a se diviza în niște forme mai mici care începură să urce scările în direcția lui. Auzi un tren frânând, și apoi, dintr-odată, fără să știe din ce cauză, vaietul aceluiaș tren accelerând și trecând prin stație fără să oprească. Auzi apoi chițăitul a ceea ce păreau a fi sute de șoareci. Își dădu seama că acele creaturi urcau scările, îndreptându-se spre el. Și nu erau șoareci, ci șobolani. Niște șobolani mari și oribili. Negri și urâți.

Se mișcă surprinzător de repede pentru un om cu greutatea lui. Din două sărituri urcă cele câteva trepte pe care le coborâse și se îndreptă spre ghișeul de bilete, trântind ușa în urma lui. Se sprijini câteva secunde

de ea, încercând să-şi recapete răsuflarea şi să-şi potolească bătăile inimii. Se îndreptă spre telefon cu degetele tremurânde şi formă numărul de urgenţe.

– Poliţia? Repede! Poliţia? Aici staţia de metrou din Shadwell, şeful de staţie Green la telefon. Ridică privirea la auzul unui sunet de paşi care alergau. Prin deschizătura geamului de la ghişeul de bilete îl fixa cu privirea un şobolan imens, negru, cu aspect înfiorător.

Scăpă telefonul şi se îndreptă spre partea din spate a biroului. Ferestrele aveau gratii care eliminau orice posibilitate de scăpare. Se uită în jur, cuprins de disperare, faţa tremurându-i de teamă. Văzu dulapul de lângă perete, unde se aflau găleţile şi măturile oamenilor de serviciu, îl deschise şi intră, închizând uşa în urma lui. Se ghemui, pe jumătate aşezat, smiorcăindu-se, umezindu-şi pantalonii în întuneric, de abia îndrăznind să respire. Ţipătul acela! Trebuie să fi fost Errol sau vreun călător aflat în aşteptarea trenului. Îl prinseseră şi acum veneau după el! Mecanicul trenului nu oprise. Îi văzuse şi trecuse mai departe. Şi nu mai era nimeni în staţie. „Sfântă Fecioară! Ce e asta? Ronţăit? Zgârieturi? Au intrat în birou. Încearcă să roadă uşa dulapului ca să poată intra!"

10

Opt şi jumătate. Agitaţia de luni de dimineaţă ajunsese la punctul maxim. Pasagerii metroului citeau ziarele de dimineaţă sau romane; dormeau sau moţăiau;

stăteau de vorbă sau meditau, în picioare sau așezați. Din când în când se auzea câte o persoană râzând. Funcționarii stăteau lângă directori financiari, dactilografe lângă fotomodele, ospătărițele lângă manageri, arhivari lângă analiști programatori, albi lângă persoane de culoare. Bărbații se holbau îndrăzneț sau pe furiș la picioarele fetelor; fetele se uitau și ele la ei sau se prefăceau că nu le observă privirile. Cu toții se gândeau la săptămâna care abia începea, meditând la weekendul care tocmai se terminase, cu mintea aproape goală.

Jenny Cooper citea pagina cu destăinuiri dintr-o revistă pentru femei, zâmbind din când în când de situațiile ridicole în care se băgau unele fete. La unele din răspunsuri chiar râdea batjocoritor. Dând pagina, prea puțin interesată de cuvintele care-i treceau prin fața ochilor, gândurile îi zburară la sâmbăta trecută și la petrecerea la care participase. De abia aștepta să ajungă la serviciu să le povestească prietenelor despre minunatul băiat care o condusese acasă – mai ales lui Marion, care avea întotdeauna sute de pretendenți și ținea cu tot dinadinsul ca celelalte fete s-o știe. Jenny se considera cam urâțică; avea ochii prea mici și prea apropiați unul de celălalt, iar nasul puțin cam prea lung. Totuși, avea picioare frumoase, lungi, nici prea groase, dar nici prea subțiri. Părul ei arăta mereu bine. Bucle drăguțe și o culoare caldă. Până și fața ei era atractivă, doar dacă nu afișa un zâmbet prea larg. În orice caz, băiatul acesta chiar o plăcea – după câte zicea el. Mai avusese prieteni și înainte, dar nici

unul nu se ridicase la standardele impuse de Marion. Îi plăcuse de ei, dar mereu se simţise puţin cam stânjenită când ieşeau în oraş. Acesta însă era altfel. Arăta la fel de bine ca oricare prieten de-al lui Marion, de fapt era chiar mai drăguţ decât mulţi dintre ei. Şi o invitase din nou în oraş! În seara aceasta. La cinema. De abia aştepta să se laude cu el în faţa prietenelor ei; asta o s-o îmbolnăvească pe Marion.

Violet Melray, care stătea lângă Jenny, citea un roman cavaleresc istoric. Era mereu impresionată de romanele de dragoste, ştia întotdeauna cu exactitate cum se simţea eroina în orice situaţie s-ar fi aflat, şi trăia dezamăgirea şi fericirea alături de ea. Oftă atunci când eroul, care-şi pierduse averea, soţia (care fusese foarte rea şi mincinoasă) şi mâna dreaptă în timpul unui accident de vânătoare, se întoarse la femeia pe care o iubea cu adevărat, eroina aceea atât de blândă şi de pură, şi atât de dornică de a-l primi în braţele ei şi de a-i alina suferinţa, gata să renunţe la orice pentru acest bărbat care îi înşelase încrederea, dar care acum avea atâta nevoie de ea. Violet îşi amintea cât de romantic fusese George. În vremea când o curta, îi aducea flori, mici cadouri şi îi scria poezii. Cât fusese de atent. Dar acum, după şaisprezece ani şi după ce dăduse naştere la trei copii, mai degrabă ar fi bătut-o pe spate decât s-o mângâie sub bărbie. Cu toate acestea, era un om bun, cinstit, dar foarte slab.

Fusese un soţ şi un tată bun, mereu credincios şi răbdător. Dragostea lor se diminuase de-a lungul anilor, fără însă a dispărea, aşa cum părea a se întâmpla

în majoritatea cuplurilor. De n-ar fi fost atât de sensibil. Fiecare problemă era abordată cu logică mai degrabă decât cu sentimente, iar emoția era măsurată cu atenție, doar cât să nu scape de tot printre degete. Dac-ar lua-o și pe ea prin surprindere măcar o dată. Să facă ceva ieșit din comun. Nu să aibă o aventură cu o altă femeie – dar poate să-i scapere ochii după vreuna. Sau să se apuce de echitație, să vină acasă beat, sau poate să-i dea un pumn în nas fratelui său, Albert. Dar nu, ea nu avea cum să-l schimbe. Nu era vina lui că din când în când ea simțea nevoia unei aventuri romantice sau a unui farmec misterios. La patruzeci și doi de ani ar fi trebuit să depășească dorința sălbatică de aventură. Acum când copiii erau la școală și puteau să-și poarte singuri de grijă, unica ei evadare era slujba cu jumătate de normă la un birou de asigurări. Bărbații erau puțin cam plicticoși, dar fetele erau amuzante. În orice caz, o ținea ocupată mai toată ziua, și acasă avea multe de făcut când se întorceau copiii de la școală și George de la serviciu. Își aminti să treacă pe la librăria lui Smith în pauza de prânz ca să-și mai cumpere o carte.

Henry Sutton se atârnă de cureaua barei de susținere atunci când trenul coti în tunel. Încerca să citească ziarul împăturit, dar își pierdea echilibrul de fiecare dată când voia să-l desfacă pentru a da pagina. În cele din urmă renunță să mai încerce și privirea îi căzu peste o femeie, care stătea jos în fața lui citind o carte, și se întrebă la ce stație o să coboare. Nu, avea să mai meargă o vreme, căci cei care citeau cărți în

tren aveau întotdeauna de parcurs un traseu mai lung. Dar tânăra de lângă ea? Nu. Face muncă de birou, deci nu va coborî până în centru sau în West End, iar staţia următoare e de abia Stepney Green. De-a lungul atâtor ani de călătorit la orele de vârf, Henry devenise expert în a-şi da seama unde locuia fiecare persoană. Dimineaţa nu era acelaşi lucru – rareori putea găsi un scaun liber – dar seara obişnuia să se aşeze în faţa unei persoane despre care credea că sunt şanse foarte mari de a coborî mai repede. De exemplu, cu cât un călător era mai nearanjat, cu atât ajungea mai repede la destinaţie; cei de culoare nu mergeau niciodată mai departe de West Ham; oamenii mai bine îmbrăcaţi adesea schimbau metroul la Mile End pentru Central Line. După ce muncise douăzeci de ani ca funcţionar al unui birou de avocatură banal, dar confortabil, învăţase multe despre oameni. Viaţa se scurgea constant, în ritm regulat. Nu era foarte fascinantă – vreun scandal ciudat şi interesant –, dar în general zilele semănau între ele. Nici un caz de crimă, viol sau şantaj, ci în mare parte divorţuri, delapidări sau cumpărări de locuinţe. Chestii obişnuite. În mare parte monotone, adesea plictisitoare, dar sigure. Era fericit că nu se căsătorise, putând să ducă o viaţă fără grija copiilor, a vecinilor, a ratelor bancare şi a vacanţelor. Nu că ar fi reuşit prea multe de unul singur. Era adeptul unei vieţi singuratice şi nu-i plăcea să vină în contact cu alţi oameni şi cu problemele lor. Avea parte de destule din acestea la serviciu, deşi nu se implica niciodată emoţional. Corul

bisericesc era singura activitate socială la care îi făcea plăcere să participe, se ducea la repetiții o dată pe săptămână, iar duminica cânta cât îl țineau plămânii, aceasta fiind singura formă de exhibiționism pe care și-o permitea.

Își ridică ochelarii și se frecă la nas. Zilele de luni nu erau nici deprimante, nici foarte amuzante pentru Henry Sutton; semănau foarte mult între ele.

Dintr-odată, trenul se clătină și se opri, aruncându-l pe funcționarul surprins în brațele lui Violet Melray și ale lui Jenny Cooper.

– Oh, vă rog să mă scuzați, se bâlbâi el, înroșindu-se, în timp ce încerca să se ridice.

Și alți pasageri se aflau în aceeași situație jenantă și încercau acum să-și recapete echilibrul, unii râzând, alții înjurând nervos.

– Gata, o luăm de la capăt, se auzi o voce. Iar o să întârziem douăzeci de minute.

Se înșela. Avură de așteptat timp de patruzeci de minute, unii pe scaune, alții în picioare, încercând să audă, prin stație, discuția aprinsă dintre mecanic și gardian. Henry Sutton, Violet Melray și Jenny Cooper se aflau în primul vagon, așa că puteau auzi destul de bine răspunsurile mecanicului la întrebările gardianului. Văzuse ceva pe șină, nu era foarte sigur ce anume, dar fusese destul de mare, așa că apăsase pe frână și întrerupsese curentul. Ajungând la concluzia că orice o fi fost, om sau animal, trebuie să fi fost deja ucis de tren, nu mai putea să facă mare lucru acum, astfel încât cel mai bine era să meargă mai departe și,

odată ajuns la staţia următoare, să trimită acolo un echipaj. Singura problemă era că se confrunta cu o pană de curent. Era posibil ca acel ceva de care se izbise să fi provocat unele avarii trenului, deşi se cam îndoia de asta. Să se fi defectat vreunul dintre cabluri? De fapt, auzise cândva şobolanii rozându-le.

Mecanicul, sau „omul de la motor", cum i se spunea în mod oficial, contactase birou central de control, de unde i se spusese să rămână pe loc o vreme, până când defecţiunea avea să fie localizată şi remediată. Dar mirosul de fum îl determinase să facă altceva. Pasagerii simţiseră şi ei mirosul şi începuseră să se agite înspăimântaţi.

Staţia următoare, Stepney Green, nu era prea departe, aşa că avea să-i dea jos din tren şi să îi dirijeze prin tunel. Erau foarte mulţi pasageri, astfel că manevra avea să fie periculoasă, dar va fi mai bine decât să intre în panică, închişi în vagoanele înguste. Din vagonul alăturat se auzeau deja voci tulburate. Îi comunică gardianului intenţiile lui, după care deschise uşa dintre cabină şi vagon, fiind întâmpinat de feţe nerăbdătoare.

– Situaţia este sub control, îi linişti el cu o falsă convingere. Un mic accident, atâta tot. Ne vom deplasa prin tunel până la următoarea staţie, care nu se află departe de aici, iar şinele nu vor fi alimentate de curent.

– Dar... arde ceva, replică un afacerist morocănos, care părea foarte îngrijorat.

– Totul este în regulă, domnule. Nu aveți de ce să intrați în panică. În curând o să ne ocupăm și de asta. Avansă printre călători până la capătul vagonului. Mă duc să-i informez și pe ceilalți pasageri și mă voi întoarce să vă conduc prin tunel, continuă el, dispărând în compartimentul următor și lăsându-i pe navetiștii consternați într-o liniște apăsătoare.

După câteva minute, auziră un țipăt urmat de alte strigăte de spaimă. Ușa care făcea legătura între vagoane se deschise brusc și o mulțime de pasageri dădură năvală în compartimentul deja aglomerat, împingându-se ca să-și facă loc să înainteze. Din spate venea un miros puternic de ars. Isteria se extinse la fel de repede ca focul care o cauzase.

Henry Sutton fu din nou aruncat peste cele două pasagere din fața lui.

– Oh, Doamne, oh, Doamne, murmură el, cu ochelarii agățați pe vârful nasului.

De această dată, marea de oameni îl împiedică să se ridice de peste cele două femei speriate. Erau forțați să stea unii peste alții, în timp ce bărbații și femeile se înghesuiau pe lângă ei, speriați acum de fumul care se ridica, umplând trenul. Izbucniră încăierări, deoarece unii bărbați, care încercau să găsească o cale de ieșire, erau împiedicați de alții. De-a lungul întregului tren, ușile erau deschise cu forța, iar pasagerii săreau afară, în tunelul întunecat, câțiva leșinând în urma izbiturii de perete sau fiind zdrobiți de alții, care cădeau peste ei.

Prinsă sub trupul dezechilibrat al funcţionarului, Violet se chinuia să ia o gură de aer, în timp ce Jenny se zbătea, în încercarea de a se elibera.

– Îmi pare nespus de rău, doamnelor, se scuză el, incapabil să se mişte. Dacă... dacă ne-am putea păstra calmul..., sunt sigur că înghesuiala se va termina curând şi vom putea să coborâm şi noi din tren, căci nu cred că focul se va extinde în direcţia noastră deocamdată. Avem destul timp la dispoziţie. În mod ciudat, Henry se simţea foarte calm. Se minuna de sângele rece de care dădea dovadă, pentru o persoană care avusese parte de foarte puţină aventură în viaţă. Se întrebase adesea dacă ar da dovadă de curaj în momente de criză, iar acum, când oamenii înspăimântaţi se împingeau şi ţipau de jur împrejurul lui, fusese surprins de propriul său curaj. De fapt, era chiar mulţumit.

Vagonul se mai golise, căci oamenii folosiseră uşile laterale pentru a scăpa de fumul înecăcios.

– Cred că pot să stau în picioare acum, zise Henry, ridicându-se şi aplecându-se ca să le ajute pe femeie şi pe tânără. Cred că ar trebui să rămânem împreună, doamnelor. Când vom ajunge în tunel, ne vom ţine de mâini şi ne vom deplasa de-a lungul zidului. Vă conduc eu, veniţi!

Le însoţi pe cele două pasagere palide spre partea din faţă a vagonului. Dintr-odată se auzi un ţipăt ascuţit. În întunericul tunelului, luminate de farurile trenului, se zăreau chipuri care păreau a se lupta. Erau atât de multe feţe acolo, încât nu reuşeau să-şi dea seama ce se întâmpla. Henry zări cum un bărbat,

care încă mai avea pe cap un melon, dispăru sub geam cu ceva negru agățat pe față. Când se apropiară de ușa de la cabina mecanicului, văzură că oamenii încercau să se întoarcă în tren, dar se împiedicau de cei care încă se chinuiau să coboare.

Henry și cele două femei ajunseră în cabină.

– Să vedem, spuse el, mai mult pentru sine, ar trebui să găsim o lanternă pe undeva pe aici – ah, iată, exact ce ne trebuie.

Se aplecă după o lanternă lungă, cu mâner din cauciuc, care fusese aruncată într-un colț. Un râcâit neașteptat îl făcu să se întoarcă spre ușa deschisă. Acolo jos era ghemuit ceva. Aprinse lanterna și îndreptă raza în acea direcție. Jenny țipă atunci când lumina scoase la iveală doi ochi strălucitori și demonici. Pe loc, fără a-și da seama de ceea ce face, Harry lovi șobolanul în cap cu piciorul, aruncându-l înapoi în tunel.

– Este unul dintre șobolanii aceia despre care tot vorbesc ziarele! strigă Violet oripilată.

Jenny izbucni în lacrimi, sprijinindu-și capul de umărul celeilalte femei. Henry lumină din nou întunericul cu lanterna și fu șocat de scena care se desfășura înaintea ochilor. În tunelul îngust, femeile și bărbații alergau, se zbăteau, se ghemuiau, în timp ce sute de șobolani negri îi atacau violent, sărind și sfâșiind, pofta lor de sânge fiind la cote maxime. Închise repede ușa, după care aruncă o privire în vagon. Văzu că șobolanii pătrunseseră în tren și acum atacau pasagerii care

nu reuşiseră să coboare sau care se strecuraseră înapoi în vagon. Trânti uşa cabinei şi stinse lanterna.

Tremura uşor, dar reuşi să-şi controleze tremurul vocii.

– Doamnelor, cred că cea mai bună soluţie este să stăm nemişcaţi o vreme.

Tresăriră cu toţii, speriaţi la auzul unei izbituri în uşă. Jenny începu să plângă zgomotos, întregul corp zguduindu-se spasmodic. Violet făcu tot ce putu ca s-o liniştească.

– E în regulă, draga mea. Nu au cum să intre aici, o calmă ea.

– Dar trebuie să faceţi linişte, adăugă Henry, punându-i mâna pe umăr cu blândeţe. Nu trebuie să ne audă. Cred că i-am rupt gâtul diavolului ăluia, aşa că nu va mai putea încerca să intre. Vă propun să ne ghemuim cu toţii la pământ şi să stăm cât mai nemişcaţi cu putinţă.

O ajută să se aşeze pe fata care suspina şi mai aruncă o privire pe fereastră. Îşi dori să n-o fi făcut. Înregistră o imagine pe care ştia că nu avea s-o uite niciodată atât timp cât... – dintr-odată alungă din minte orice gând referitor la viaţă şi la moarte. Ceea ce se întâmpla acolo jos era ceva de coşmar. Adevărate scene din iad. Văzuse membre pline de sânge, feţe sfâşiate şi trupuri sfârtecate. Un bărbat stătea vizavi de el, lângă un perete, ţeapăn şi drept, cu ochii lipsiţi de viaţă, privind parcă în adâncul fiinţei sale, în timp ce trei sau patru şobolani se înfruptau din picioarele lui goale. O femeie grasă, complet dezbrăcată,

plângea de-ți rupea inima, lovind doi șobolani care se agățaseră de brațele ei cărnoase. Un tânăr de vreo optsprezece ani încerca să se cațere pe acoperișul trenului, împingându-se cu picioarele în perete și ridicându-se încet. Un șobolan uriaș, apropiindu-se pe lângă perete, ateriză în brațele lui, trântindu-l pe băiat înapoi la pământ. Țipetele umpleau aerul. Strigătele de ajutor îi invadau creierul. Și astea într-un semiîntuneric în spatele căruia se întindea bezna tunelului, de parcă totul se întâmpla în iadul cel negru. Și peste tot fugeau creaturile acelea negre și păroase, de-a lungul pereților, sărind și oprindu-se numai atunci când victimele încetau să mai lupte, după care mâncau și beau.

Harry îngenunche și-și făcu cruce.

Tresări atunci când o mână îl atinse pe umăr.

– Ce facem acum? îl întrebă Violet, încercând să-i distingă chipul în întuneric.

Făcu un efort să-și alunge oribila scenă din fața ochilor.

– Așteptăm puțin, să vedem ce se întâmplă. Or să trimită pe cineva în tunel să facă investigații. Nu cred că mai durează mult.

Căută mâna lui Violet și o atinse ușor. Începea să-i placă, pe ascuns, această dependență pe care o manifesta femeia față de el. Până atunci fusese foarte sfios în relațiile cu sexul opus, dar acum, în mijlocul acestui haos, descoperea o nouă față a naturii sale de persoană timidă. Mândria începuse să-i înăbușe teama.

Dintr-odată, țipetele încetară. Rămaseră nemișcați câteva secunde, cu urechile ciulite, în așteptarea celui

mai mic sunet. Apoi se auziră gemete. La început, un vaiet slab şi prelung, urmat de alte câteva. În curând, întregul tunel răsuna de plânsete de durere, de voci care jeleau şi de strigăte de ajutor. Dar nu se mai auzeau ţipete. Tonul strident le dispăruse din voce. Era ca şi cum cei rămaşi în viaţă, deşi mutilaţi, ştiau că nu li se mai putea întâmpla nimic. Carnajul avusese loc deja. Acum fie supravieţuiau, fie mureau.

Henry se ridică şi privi pe fereastră. În apropiere se zăreau unul sau două trupuri, dar întunericul ascundea orice altceva.

– Cred că au plecat, spuse el, întorcându-se spre cele două femei. Nu pare să mai fi rămas nici unul.

Violet se ridică în genunchi şi se uită pe geam.

– Dar... ce străluceşte aşa acolo? Se vede ceva roşu strălucitor.

Henry sări în picioare.

– Desigur. Focul. Se extinde şi probabil că a speriat şobolanii. Va trebui să ieşim.

– Nu, strigă Jenny. Nu putem să ne ducem acolo. Probabil că ne aşteaptă.

– Dar nici aici nu putem rămâne, replică el politicos. Cred că au plecat acum, căci s-au speriat de foc. O să ies eu primul să arunc o privire şi să văd ce se întâmplă. După aceea mă întorc după voi.

– Nu ne lăsa aici, spuse Violet, agăţându-se de braţul lui. El îi zâmbi, în timp ce faţa îi era luminată de focul roşu. Era o femeie frumoasă, îşi spuse el. Probabil că era căsătorită şi avea şi copii. „În condiţii normale, nu mi-ar arunca nici măcar o privire. Păcat."

– Bine. Atunci mergem împreună.

– Nu, nu, eu nu mă duc acolo, spuse Jenny, ghemuindu-se în colțul opus.

– Trebuie, draga mea. O să te asfixiezi aici în curând. Fumul începuse să se îngroașe. Vom fi în siguranță acum, o să vezi. Se întinse după ea și o obligă să se ridice în picioare, iar Violet îl ajută. Ține-te de mine și privește drept înainte. Și te rog să ai încredere în mine.

Deschizând ușa cu prudență, lumină tunelul cu lanterna, deși acum nu prea mai era nevoie, căci focul, care cuprinsese trenul, strălucea în întuneric. Trupurile erau înșirate de-a lungul șinelor cât puteai cuprinde cu ochii: unele dintre ele mișcau încă, altele se târau de-a lungul tunelului, îndepărtându-se de vagon, iar restul zăceau inerte. I se păru că vede siluete mărunte strecurându-se pe lângă ele, dar nu era sigur că nu este doar lumina jucăușă și înșelătoare a focului.

– Haideți, doamnelor. Țineți minte ce v-am spus și priviți drept înainte – orice sau oricine ar fi, nu trebuie să ne oprim.

Deși era un om plin de compasiune, știa că le-ar fi fatal dacă ar încerca să-l ajute pe vreunul dintre răniți. Aveau să fie salvați și ei mai târziu.

Coborî din tren și se întinse s-o ajute pe tânăra care tremura necontrolat. Îi vorbi încet, încurajând-o și încercând să-i calmeze nervii încordați. Violet îi zâmbi, speriată, dar punându-și viața în mâinile lui mici și blânde. Înaintară, aplecându-se ca să scape de fumul înecăcios care umpluse partea superioară a

tunelului. Henry mergea înainte, apoi tânăra, urmați la mică distanță de Violet, care-și ținea mâinile în jurul taliei fetei.

Avansau împleticindu-se, încercând să ignore gemetele și strigătele slabe de ajutor. Henry simți cum o mână fără vlagă îl apucă de pantaloni, dar căzu din nou la primul pas al lui. Știa că nu se poate opri, viețile celor două femei depinzând de el. Avea să se întoarcă cu echipe de salvare. Acum trebuia să iasă toți trei teferi și să-i avertizeze pe cei de la stația următoare. Auzi un strigăt strident și simți ceva moale agitându-se la picioarele lui. Îndreptând lanterna în jos, descoperi un șobolan privindu-l. Văzu și alții în jur, dar aceștia erau altfel decât cei pe care îi văzuse mai devreme. Erau mai mici, normali. Hidoși, dar normali. Îl izbi cu piciorul, iar acesta o luă la sănătoasa, în timp ce un altul se apropie și-l mușcă pe Henry de pantalon.

Din fericire, nu reuși să rupă decât stofa, el ridicând repede piciorul pe lângă perete. Șobolanul îi dădu drumul și căzu la pământ. Își apăsă talpa pantofului pe spatele lui și fu șocat să audă trosnind oasele mici.

Jenny țipă.

– E în regulă, e în regulă, spuse el repede. Nu sunt decât niște șobolani obișnuiți. Sunt periculoși, dar nu precum cei mari. Probabil că le e mai frică de noi decât ne este nouă de ei.

Deși cuprinsă de teamă, Violet începuse să-l admire pe bărbatul cel scund. Desigur că de abia îl observase în tren. Era genul care nu prea ieșea în evidență. O față ca toate celelalte. Genul acela de om despre

care nu făceai nici un fel de speculații, căci nu prea stârnea interesul. Dar acum, aici jos, în acest loc înspăimântător, era atât de curajos, salvând-o din tot acest carnaj. Pe ea și pe tânără, desigur. Cât de curajos!

Când Henry omorâse șobolanul, Jenny fusese obligată să se uite în jur. Priveliștea îi făcu greață. Se sprijini de zid, de parcă era gata să se prăbușească, fiind însă susținută de femeia din spatele ei. De ce nu le lăsa bărbatul să se întoarcă în tren, unde ar fi fost în siguranță? Clătinându-se, încercă să se întoarcă, dar Henry o prinse de braț.

– Pe aici, draga mea. Nu mai durează mult.

În timp ce înaintau împleticindu-se, vedeau șobolani ce se hrăneau din cadavrele unor bărbați și ale unor femei, oameni care plecaseră la serviciu, crezând că va fi o zi obișnuită de luni, cu mințile ocupate de mici griji și bucurii, nebănuind nici un moment că vor muri chiar în acea zi. Neașteptându-se, de fapt, niciodată să aibă parte de o moarte atât de înspăimântătoare. Cei trei își continuară drumul, înecându-se din cauza fumului, căzând din când în când, ridicându-se unul pe celălalt, mișcându-se neîncetat, lăsându-i în curând în urmă pe cei morți și pe cei mutilați. Dintr-odată, Henry se opri, iar Jenny și Violet se loviră de el.

– Ce s-a întâmplat? întrebă, nerăbdătoare, femeia mai în vârstă.

– Acolo, în față, este ceva. Am văzut o rază de lumină. Îndreptă lanterna spre o șină argintie, până

când raza ei căzu asupra a patru obiecte negre. Patru şobolani uriaşi. Îi aşteptau. Îi aşteptau ascunşi în întuneric. Nici unul dintre grupuri nu făcu nici o mişcare preţ de câteva secunde, apoi oamenii începură să se retragă încet. Şobolanii priveau. Henry o auzi pe Violet icnind în spatele lui şi o simţi strângându-l de braţ.

– Mai sunt unii în spatele nostru, abia reuşi ea să rostească.

Se întoarse şi îi văzu. Erau doi care înaintau tiptil spre ei. Îşi dădu seama că sunt înconjuraţi. Cei patru şobolani din faţa lor începuseră să se apropie mai repede, cu paşi mărunţi şi ghemuiţi, cu muşchii spatelui încordaţi, gata să sară.

„Poate aş reuşi de unul singur, se gândi el. Să sar peste cei din faţă şi să o iau la fugă. Fata şi femeia nu ar putea supravieţui, dar de unul singur aş mai avea o şansă."

– Pe lângă perete, doamnelor. Le împinse înapoi, respingând din mintea sa orice gând de scăpare. Staţi în spatele meu şi, dacă încearcă să treacă de mine, loviţi-i cât puteţi de tare. Îşi dădu jos haina şi o înfăşură pe braţ, continuând să lumineze cu lanterna şobolanii, care se adunaseră în faţa lui. Fata îşi întoarse faţa spre perete, iar femeia începu să plângă după copiii ei.

Un şobolan se apropie, cu privirea de gheaţă îndreptată spre ochii lui Henry.

O lumină licări în capătul tunelului. Auziră voci şi paşi, iar apoi văzură mai multe lumini. Întregul tunel

se lumina pe măsură ce zgomotele de paşi şi vocile creşteau în intensitate.

Şobolanii şi cei trei oameni îşi îndreptară privirile într-acolo. Nici un grup nu se mişca. Nişte zgomote agitate îl făcură pe Henry să-şi întoarcă privirea spre şobolanii din spatele lor, chiar în momentul în care aceştia dispăreau înspre trenul în flăcări. Toţi, mai puţin unul. Cel care se aflase cel mai aproape era încă acolo şi îl studia pe bărbat. Nu se mişca şi părea că nu se temea deloc. Funcţionarul de la biroul de avocatură se simţea străbătut de un fior rece ca gheaţa, de parcă îi era examinat sufletul. Paralizat de teamă. Aproape cu dispreţ, uriaşul şobolan întoarse capul spre bărbaţii care se apropiau, îl mai privi o dată pe Henry şi apoi fugi.

– Aici, aici, strigă Henry.

În curând au fost înconjuraţi de oameni în uniformă: poliţişti şi personalul de la metrou. Aceştia rămaseră holbându-se, fără să le vină a crede atunci când Henry începu să le relateze groaznicele evenimentele prin care tocmai trecuseră.

– Veniţi, domnule. Şobolanii n-ar putea... şi de fapt nu ar ataca un tren plin de oameni, spuse un sergent de poliţie, clătinând din cap. Uriaşi sau nu, nu aveau cum să urce în tren. Poate că sunteţi ameţit din cauza fumului.

Violet îşi făcu loc să treacă pe lângă funcţionar şi strigă furioasă:

– Păi, atunci duceţi-vă naibii acolo să vedeţi cu ochii voştri! după care se întoarse şi, luându-l pe Henry de

mână, îi spuse cu blândeţe: Mulţumesc. Mulţumesc că ne-aţi ajutat.

Henry roşi şi îşi plecă ochii în pământ.

– Atunci, spuse sergentul, o să ne ducem să vedem. Doi dintre oamenii mei vă vor conduce spre staţie.

– Nu, spuse Henry. Eu mă întorc cu dumneavoastră la tren. Veţi avea nevoie de ajutor. Privind-o pe femeia care îl ţinea în continuare de mână, adăugă: La revedere! Pe curând!

Înainte ca el să-şi elibereze mâna din strânsoare, femeia făcu un pas înainte şi îl sărută pe obraz.

– La revedere, îi şopti.

11

Când intră în clasa zgomotoasă, Harris era fericit. Weekendul îi prinsese foarte bine. Ar trebui să facă asta mai des. Aerul curat de la ţară. Verdeaţa. Nimic nu se compară cu toate acestea.

– Gata, copii, faceţi linişte! lătră el prin zarva elevilor. Scalley, stai jos şi suflă-ţi nasul. Thomas, pleacă de lângă fereastră şi treci la locul tău. Maureen, lasă oglinda. Bine. Aţi avut un weekend plăcut? Suficient! Să facem prezenţa.

Elevii simţiră pe loc buna sa dispoziţie şi ştiau că obrăznicia lor putea rămâne nepedepsită, spre deosebire de alte dăţi. Sau cel puţin în această dimineaţă.

– Doar doi absenți. Nu e rău deloc pentru o dimineață de luni. Da, Carlos, ce s-a întâmplat? Vrei la toaletă? Dar de abia ai intrat în clasă. Du-te atunci, căci altfel nu vei reuși să te concentrezi.

Carlos, un băiat slăbuț cu piele măslinie, îi mulțumi și ieși din clasă, rânjind superior când ajunse cu spatele la profesor.

– Carol, împarte tu hârtie. Shelagh, dă-le tu creioane. Astăzi o să desenăm niște animale, își anunță Harris elevii.

– Pot să desenez un porc? întrebă un elev din spatele clasei.

– De ce un porc, Morris?

– I-aș putea face portretul grăsanului de Toomey, domnule.

Ceilalți izbucniră în râs, iar băiatul jignit se răsuci pe scaun și își înjură călăul.

– Vino aici, Morris, spuse Harris cu voce fermă. Băiatul se deplasă cu greu în fața clasei. Te pricepi să desenezi și maimuțe, Morris?

– Nu, domnule.

– Păi, atunci încearcă să-ți faci portretul privindu-te în oglindă, îi spuse Harris, știind cât de mult le plăcea elevilor stilul lui de a potoli un gălăgios, deși oricare dintre ei putea fi următorul. Slab, se gândi Harris, dar nu e rău deloc pentru luni dimineață. Haideți, dați-i drumul la treabă. Desenați orice animal doriți, dar nu vreau ca vreunul dintre ele să semene cu mine. Când veți termina, îl vom alege pe cel mai bun și vă voi explica de ce l-am ales. Amintiți-vă

să folosiţi lumini şi umbre. Se plimbă printre rândurile de bănci, vorbind pe rând cu fiecare dintre ei, răspunzând şi punând întrebări. Ajunse în dreptul lui Barney, un băiat care, deşi scund pentru cei paisprezece ani ai săi, era foarte deştept şi talentat la desen, cu toate că încă mai avea de învăţat câte ceva despre tehnicile picturii. Desenele lui cu stiloul şi creionul erau foarte bune, o deprindere pe care şi-o formase copiind revistele cu benzi desenate. Harris se uită peste umărul băiatului şi rămase holbându-se la imaginea care prindea contur încetul cu încetul.

– De ce ai desenat un şobolan, Barney? întrebă el.

– Nu ştiu, domnule, răspunse Barney, rozând capătul creionului şi adăugând: Am văzut unul ieri. Era unul mare, precum cei pe care i-a văzut Keogh... Se opri când îşi aminti de colegul lui mort. Toţi ceilalţi elevi tăcură la auzul numelui lui Keogh.

– Pe undeva pe aproape? se interesă profesorul.

– Lângă canal. La Tomlins Terrace.

– Ai văzut încotro s-a îndreptat?

– A sărit peste un zid şi a dispărut printre tufişuri.

– Care tufişuri? Nu este nici un parc acolo.

– Acolo unde locuia înainte paznicul de la ecluză. Arată ca o junglă acum că a fost închis canalul.

Harris îşi amintea vag casa cea veche, situată destul de departe de stradă, unde obişnuia să se ducă în copilărie ca să privească bărcile care treceau prin ecluză. Paznicului de atunci îi plăcea când copiii îl priveau cum munceau, cu condiţia să nu fie obraznici, aşa că îi încuraja să mai vină şi altă dată. Ce ciudat că

uitase de locul acela! Coborâse pe Tomlins Terrace de câteva ori de curând, dar uitase de existența casei de acolo. Trebuie să fi fost din cauza „junglei" care o camufla.

– Ai anunțat poliția? îl întrebă pe băiat.

– Nu, răspunse Barney, întorcându-și atenția asupra desenului și adăugând câteva trăsături șobolanului cu aspect demonic șocant.

„Ar fi trebuit să mă gândesc la asta, își spuse Harris. Copiii din această zonă nu prea iau legătura cu poliția din proprie inițiativă."

Chiar în acel moment, Carlos dădu buzna în clasă, cuprins de o stare de agitație extremă.

– Domnule, domnule, în curtea școlii! Este una din chestiile alea! Arătă spre fereastră, cu ochii larg deschiși și zâmbind surescitat.

Toți se repeziră spre ferestre.

– Înapoi la locurile voastre! se răsti Harris, îndreptându-se repede spre fereastră. Respiră adânc în fața priveliștii.

Nu era doar „una din chestiile alea", ci mai multe. În timp ce se uita pe fereastră, văzu alții alăturându-se primului grup. Șobolani negri și uriași. *Șobolanii aceia*. Se ghemuiau în curtea școlii, cu privirea ațintită asupra clădirii. Mai mulți, tot mai mulți.

– Închideți toate ferestrele, le ordonă el încet. Johnson, Barney, Smith, duceți-vă prin clase și rugați-i pe profesori să închidă toate ferestrele. Scalley, tu du-te în biroul directorului și spune-i să se uite pe fereastră – sau mai bine mă duc eu. Dacă trimitea un

băiat, directorul avea să creadă că este o glumă, şi s-ar pierde secunde preţioase. Toată lumea să rămână în clasă. Şi fără gălăgie. Cutts, tu răspunzi de ceilalţi. Cel mai înalt băiat din clasă se ridică. Băieţii erau entuziasmaţi, în vreme ce fetele deveneau din ce în ce mai agitate.

Harris ieşi în grabă din sală şi se îndreptă spre biroul directorului. În vreme ce înainta pe coridor, câţiva profesori scoaseră capul pe uşă.

– Ce se întâmplă? îl întrebă Ainsley, unul dintre colegii mai în vârstă.

Îi răspunse în treacăt şi-şi văzu repede mai departe de drum. Şcoala era cufundată într-o linişte deplină, care ar fi fost spartă dacă vreuna dintre fete ar fi făcut o criză de isterie.

Barney ieşi în grabă dintr-una dintre clase.

Harris îl prinse de braţ şi îi spuse:

– Încet, Barney. Ia-o încet şi cu calm. Nu speria fetele. Doar nu vrem să se creeze panică, nu?

– Nu, domnule, veni răspunsul întretăiat.

Când Harris se apropie de scările care duceau la etajul următor, la biroul directorului, se uită în jos la şirul scurt de trepte din faţa intrării principale. Normal că uşile erau deschise.

Se strecură încet pe scări, ţinându-se de balustradă pentru a-şi menţine echilibrul. Când ajunse jos, auzi un sunet slab venind de afară, dinspre treptele exterioare de piatră. Sărind încet în spatele uşilor duble, aruncă o privire în curte, fiind gata să trântească uşile în orice moment. Pe treapta mai largă din capătul de

sus al scărilor văzu un băieţel, care se uita înapoi spre curtea şcolii, unde se adunaseră deja în jur de treizeci de rozătoare.

„Iisuse Hristoase", se gândi Harris îngrozit. „Trebuie să fi trecut chiar pe lângă ei."

Ieşi repede şi, luându-l pe băiat în braţe, intră repede în clădire. Îl lăsă jos fără nici un cuvânt şi se întoarse să închidă uşile. Şobolanii nu făcuseră nici o mişcare. Închise uşile repede, dar fără să le trântească, după care le zăvorî şi reuşi în sfârşit, pentru prima dată în ultimele două minute, să respire.

– Sunt nişte animale în curtea şcolii, domnule, îl informă băieţelul de numai şapte ani, cu ochii larg deschişi, care nu trădau nici cea mai mică umbră de teamă. Ce sunt? Ce caută acolo, domnule?

Ignorând întrebarea pentru că nu ştia ce să-i răspundă, Harris îl luă pe băiat în braţe şi urcă din nou scările. Lăsându-l jos, îi spuse să fugă repede la clasa lui. Auzi murmur de voci, în timp ce profesorii începuseră să se adune pe culoar. Urcă şi următorul şir de scări, câte trei trepte o dată, şi aproape că se izbi de directorul care ieşea din birou.

– Vă rog să sunaţi la poliţie, domnule Norton, îi spuse Harris repede. Mă tem că avem ceva probleme.

– Am sunat deja, domnule Harris. Aţi văzut ce este în curtea şcolii?

– Da, la asta mă refeream şi eu. Sunt şobolanii aceia uriaşi, cei care ucid.

Se întoarseră în birou şi se uitară pe fereastră. Şobolanii se înmulţiseră. Erau acum în jur de o sută.

– Curtea şcolii e plină, spuse tânărul profesor plin de neîncredere.

– Ce vor? Directorul se uită la Harris de parcă era sigur că acesta ştia.

– Pe copii, răspunse Harris.

– Poliţia va veni repede, dar mă întreb cum vor proceda în această situaţie. Să ne asigurăm că toate ferestrele şi uşile sunt bine închise. Toţi copiii trebuie să urce la ultimul etaj şi să se baricadeze înăuntru. Încă nu-mi vine să cred că se întâmplă una ca asta, dar să nu pierdem timpul gândindu-ne prea mult. Directorul se îndreptă repede spre uşă.

– Verificaţi toate intrările, domnule Harris, în timp ce eu o să organizez personalul.

Harris îl urmă pe directorul sfrijit pe scări, unde zgomotul conversaţiei începea să se intensifice. Îl auzi bătând din palme ca să facă linişte. Harris îşi făcu loc pe lângă mulţimea de profesori, aruncând o privire în fiecare sală ca să se asigure că ferestrele erau bine închise.

Slavă Domnului că toate ferestrele de jos aveau gratii de fier pentru a preveni spargerea lor în urma impactului cu mingile de fotbal. Bun.

Totul părea în regulă. Acum cancelaria.

Când intră, văzu că una dintre ferestre era deschisă şi, pentru că dădea într-un pasaj îngust dintre clădire şi un zid exterior, nu avea gratii care s-o protejeze. Şi pe podea, în faţa ei, se afla una dintre creaturile acelea.

Cum reușise să escaladeze zidul era ceva ce Harris n-avea să afle niciodată, de parcă era un cercetaș trimis înainte de ai lui. Se uita încoace și-ncolo, adulmecând, nasul ascuțit mișcându-se întruna. Îl văzu pe Harris și se ridică în două picioare. Era înalt de vreo șaizeci de centimetri. Profesorul intră și trânti ușa în urma lui. Trebuia să închidă fereastra.

Șobolanul nu stătu mult să-și studieze victima, ci se aruncă înainte, sărind prin aer, drept la gâtul lui Harris. Dar profesorul se mișcă și el la fel de repede. Apucă un scaun chiar atunci când mușchii creaturii se încordară pentru a sări și aruncă după el. Scaunul lovi șobolanul în zbor, asemenea unei bâte de cricket care izbește o minge, și îl aruncă într-o parte, despicând lemnul.

Șobolanul aterizâ în picioare și sări din nou la Harris, care îl lovi în spate. Câteva clipe rămase buimăcit, dar nu era rănit grav încă. Totuși, profesorul profită de aceste momente pentru a apuca vătraiul din șemineu. Cu o bufnitură dezgustătoare, lovi furios șobolanul peste craniul subțire, cuprins mai degrabă de ură decât de teamă. O dată, apoi încă o dată. Se întoarse spre fereastră la timp pentru a-l vedea pe un altul cățărându-se pe pervaz. Fără nici o ezitare, se repezi la șobolan și-l lovi cu vătraiul, aruncându-l înapoi în pasajul îngust de dedesubt. Închise fereastra și se rezemă de ea, respirând sacadat și încercând să-și recapete controlul asupra genunchilor tremurânzi. Geamul era armat cu o împletitură fină de sârmă, care împiedica spargerea lui.

– Asta *ar trebui* să-i oprească, spuse el cu voce tare.

Se îndreptă spre ușa cancelariei, scoase cheia din yală și ieși încuind ușa în urma lui, dar nu înainte de a se uita mai atent la creatura care zăcea pe covorul uzat.

Corpul lui trebuie să fi avut cel puțin șaizeci de centimetri, iar coada încă vreo douăzeci-douăzeci și cinci. Blana țepoasă nu era chiar neagră, ci mai degrabă maro-închis, cu pete negre. Avea capul mai mare decât al rozătoarelor obișnuite, iar incisivii erau lungi și ascuțiți. Ochii pe jumătate închiși erau neînsuflețiți, dar dinții pe jumătate descoperiți păreau a afișa un zâmbet demonic. Chiar și mort, trupul acela era terifiant, de parcă boala pe care o purta putea fi transmisă prin simpla atingere.

Odată ajuns în hol, Harris văzu cum copiii erau conduși la etaj.

– Sunteți bine, domnule Harris? se interesă directorul, apropiindu-se de el.

– Da. L-am omorât pe unul dintre acei monștri. Atunci își dădu seama că încă mai ținea în mână vătraiul plin de sânge.

– Bravo, omule! Ei bine, toată școala este baricadată, iar poliția va sosi curând, așa că nu cred că avem de ce să ne facem griji, îi spuse directorul pe un ton calm, zâmbetul dispărându-i instantaneu la remarca lui Harris:

– Dar subsolul?

Se întoarseră amândoi spre scările de la subsol și o luară la fugă într-acolo. Se opriră în capul lor, mijind ochii în întuneric.

– Cred că totul va fi bine, spuse directorul. Probabil că domnul Jenkins, îngrijitorul, este deja acolo, jos, și verifică boilerul. Luni dimineață îi ia ceva mai multă vreme ca să-l pornească. Martor mi-e cerul că m-am plâns atâta de apa rece din zilele de luni, încât..., izbucni el, ușor iritat de tânărul profesor care continua să coboare, aparent fără să asculte ceea ce spunea el.

Harris se apropie precaut de ușa subsolului, își lipi urechea de ea și ascultă. Ridică un deget la buze, cerându-i bătrânului, care ajunsese lângă el, să tacă.

– Ei, haide, tinere, veni răspunsul directorului, care îl împinse nerăbdător, și apăsând pe clanță, deschise ușa larg. Jenkins, ești... mai apucă el să spună înainte de a-și înghiți cuvintele la vederea priveliștii care i se înfățișa în fața ochilor.

Creaturi negre și agitate roiau în tot subsolul. O fereastră îngustă, dar înaltă, situată la nivelul curții, era larg deschisă și prin ea intrau din ce în ce mai multe bestii păroase, alcătuind parcă un covor plutitor de rozătoare.

Se hrăneau cu ceva ce zăcea întins pe podea. Tot ce puteau vedea Harris și directorul era o gheată ieșind din masa de corpuri care se zvârcolea încontinuu. Profesorul îl trase pe director din cadrul ușii deschise tocmai în momentul în care câteva creaturi negre se repezeau înspre ei. Apucă clanța și trase ușa cu putere, dar doi dintre șobolani reușiră să se strecoare prin deschizătură, iar un al treilea fu prins de umăr. Îl lovi de trei ori ca să-l arunce înapoi. Când se

întoarse, îi văzu pe ceilalţi doi fugind în sus pe scări. În genunchi, directorul se uita după ei.

– Dumnezeule, sunt enormi! fu tot ce reuşi el să rostească.

– Dacă ajung la copii..., începu Harris.

– Îi opresc eu, îi opresc eu, Harris. Tu ai grijă de uşa aia. Blocheaz-o cu orice găseşti la îndemână. Este extrem de grea, dar e mai bine să fim siguri. Obosit, directorul încercă să-şi vină în fire. Când termini cu asta, vino imediat sus.

– Bine, dar aveţi grijă să nu vă muşte! strigă Harris în urma omului care urca. Muşcătura lor este fatală. Ţineţi-i la distanţă.

Se uită în jur, încercând să găsească ceva cu care să blocheze uşa. La dreapta lui se afla uşa magaziei. O deschise cu grijă şi se uită atent înăuntru. Nu avea ferestre, ceea ce ar fi trebuit să fie bine. Aprinse lumina. Mese, scaune, table. Bun. Scoase o masă grea, o întoarse pe una dintre laterale, apoi o târî până la uşa de la subsol. O ridică şi fu mulţumit să vadă că acoperea uşa în întregime. O lipi de ea şi se întoarse în magazie. Observă un calorifer vechi rezemat de perete, pe care îl trase afară, podeaua scârţâind puternic. Îl rezemă de masa ridicată şi se întoarse după nişte scaune.

Tocmai în acel moment auzi un ţipăt venind de la etaj. Apucă vătraiul pe care îl aruncase deoparte şi o luă la goană pe scări.

Directorul se afla pe podeaua coridorului, luptându-se cu doi dintre şobolanii aceia hidoşi. Din fericire, uşa din capătul culoarului fusese închisă, iar copiii

reuşiseră să se adăpostească la etaj. Directorul îl apucase de gât pe unul dintre şobolani şi se chinuia să-l ţină departe de faţa lui. Celălalt îl muşca din laterală.

– Ajută-mă, ajută-mă! îl imploră el pe Harris, întorcând capul în căutarea profesorului.

Dezgustat, conştient că directorul era practic mort, Harris înaintă şi-l lovi cu putere pe unul dintre şobolani. Acesta chiţăi ascuţit, cu o octavă deasupra vocii unui copil înspăimântat, şi îşi desprinse dinţii de abdomenul bărbatului care se zvârcolea. Deşi avea coloana ruptă, încercă să se târască înspre Harris, care îl apăsă cu piciorul pe cap, zdrobindu-i-l. Nu-l putu lovi şi pe cel de-al doilea şobolan, de teamă să nu-l rănească pe director, aşa că aruncă vătraiul şi îl apucă cu mâinile. Îl luă de umeri şi îl ridică, având grijă ca nu cumva acesta să-l atingă cu dinţii, care îi clănţăneau întruna. Din nefericire, directorul era mult prea speriat ca să dea drumul rozătoarei ce se zvârcolea neîncetat.

– Daţi-i drumul, daţi-i drumul! strigă Harris, ridicându-l pe bărbat împreună cu şobolanul.

Însă directorul era prea înspăimântat ca să mai poată auzi ceva. Profesorul îşi propti piciorul în pieptul bărbatului şi îl împinse la podea, pierzându-şi echilibrul din cauza slăbirii strânsorii şi căzând câţiva paşi mai în spate, ţinând încă şobolanul ridicat. Acesta din urmă avea o putere şi o greutate de neimaginat, iar Harris îşi simţi jacheta şi cămaşa sfâşiate de dinţii asemănători unor cleşti. Ţinându-l de spate, Harris se ridică pe un genunchi şi îl împinse la podea. Îl văzu pe director îndepărtându-se târâş, cu ochii

aţintiţi asupra monstrului ce se zbătea în strânsoarea lui. Se târa cu spatele spre perete, încercând parcă să treacă prin el. Pe fundal se auzeau sirenele poliţiei.

„Unde naiba au fost până acum? Şi ce o să fac eu cu această creatură?"

Se uită în jur disperat. Şobolanul îi aluneca din mână. Nu va mai putea să-l ţină mult. Şi, chiar dacă l-ar omorî pe nenorocitul ăla, o muşcătură i-ar fi fatală. În clasa a 3-a C se afla un acvariu. Asta era soluţia. O să-l înece. Dar ale naibii uşi erau toate închise. Nu l-ar putea ţine cu o singură mână.

– Domnule Norton, strigă el. Uşa de la a 3-a C! Deschideţi-o repede, că nu pot să-l mai ţin mult!

Directorul clătină încet din cap, fără a-şi lua ochii de la şobolan.

– Deschide nenorocita aia de uşă! strigă Harris.

Bărbatul mai în vârstă reuşi în cele din urmă să-şi desprindă ochii de la şobolan, uitându-se la profesorul cu faţa îmbujorată. Dădu din cap încet şi începu să se târască spre clasa a 3-a C.

– Repede, repede, strigă Harris.

Păru o eternitate până când directorul izbuti să ajungă la uşă, unde ridică spre mâner o mână tremurândă şi plină de sânge. Acesta era mult prea alunecos din cauza sângelui pentru a-l putea răsuci, astfel încât trebui să ridice şi celălalt braţ. În cele din urmă, uşa se deschise.

Nemaiavând suficientă putere în degetele ce-l dureau deja, Harris târî şobolanul pe podea încercând să ţină cât mai bine corpul ce se zvârcolea. Şobolanul

își înfipse ghearele în podeaua de lemn, forțându-l să-l traga de cap și de umeri. Capul lui mic se balansa dintr-o parte într-alta, încercând să-și înfigă dinții în carnea bărbatului. Dar Harris era atent, foarte atent. Când ajunse în dreptul ușii, directorul scoase un vaiet slab și căzu, agățându-se de piciorul lui Harris, care aproape dădu drumul șobolanului.

– Dați-vă la o parte, spuse el încet, printre dinții încleștați. Dați-vă naibii din drum! repetă el mai tare.

Directorul se trase la o parte, împleticindu-se, și Harris reuși să intre. Văzu acvariul așezat pe pervazul ferestrei și se îndrepta spre el. Când ajunse lângă catedră, ridică șobolanul țintuindu-l cu toată puterea, fără a-și slăbi strânsoarea. Apoi împinse biroul spre fereastră, ajutându-se de corp, manevră în timpul căreia se alese cu niște zgârieturi de la picioarele din spate ale creaturii.

În cele din urmă, biroul se lipi de pervaz. Ridică un picior și se urcă pe el, trăgând apoi șobolanul spre acvariul plin cu apă.

Se odihni puțin înaintea efortului final. Adunându-și toată puterea, cu sudoarea curgându-i pe față, se ridică și, apucând șobolanul, îl băgă în apă.

Acvariul păru să explodeze. Apa și peștii se revărsau peste marginile lui, dar îl ținea fără milă, apăsându-i capul spre fundul recipientului, ignorând durerea din piept și brațe. Începu să se întrebe dacă va mai rămâne suficientă apă în acvariu pentru a îneca șobolanul, sau dacă membrele acestuia care se agitau încontinuu o să spargă cumva pereții din sticlă.

Treptat însă, zvârcolirile deveniră din ce în ce mai slabe şi răsucirile corpului mai puţin ample, iar mişcarea capului mai puţin violentă. Într-un final, înţepeni. Dar Harris continuă să-l ţină acolo, pentru orice eventualitate.

Se uită pe fereastră. Veniseră câteva maşini de poliţie, dar oamenii în uniformă albastră stăteau în faţa porţii, fără a şti ce să facă.

În cele din urmă, dădu drumul trupului golit de viaţă şi coborî precaut de pe catedră. Avea hainele sfâşiate, iar partea din faţă a cămăşii îi era pătată de sânge, dar era sigur că nu fusese muşcat. Se întoarse la director, care stătea în pragul uşii cu capul sprijinit în mâini.

– E în regulă acum, domnule. A sosit poliţia. O să-i extermine pe toţi foarte repede. Harris îngenunche lângă bărbatul care tremura.

– A fost cumplit, spuse directorul ridicându-şi capul. Înspăimântător. Creaturile alea respingătoare mă aşteptau. N-au fugit. Stăteau acolo şi mă aşteptau.

Harris nu ştia ce să răspundă. Cum ai putea alina pe cineva despre care ştii că nu mai are de trăit decât douăzeci şi patru de ore?

– Haideţi să urcăm. Acolo vom fi mai în siguranţă.

Îl ajută pe director să se ridice. Înaintară pe coridor înspre uşa care ducea la scări. Când încercă să o deschidă, descoperi că este încuiată.

– Ei, doar nu pot ei să răsucească amărâtele alea de mânere! strigă el, lovind uşa cu pumnul.

Auziră zgomot de pași, după care zăvoarele au fost trase.

– Îmi pare tare rău. Nu ne-am dat seama că mai este cineva aici jos, se scuză Ainsley, în timp ce-și lungea gâtul cu capul lui chel pentru a trage cu ochiul pe lângă ușă. O, Doamne, totul este în regulă? întrebă el nerăbdător, cu privirea ațintită la hainele lor pătate de sânge.

Îl sprijiniră pe director și, odată ieșiți, închiseră ușa în urma lor.

– Copiii sunt bine? se interesă Harris.

– Fetele au cam început să intre în panică, dar băieții se țin tare deocamdată, răspunse Ainsley, respirând cu greu din cauza greutății directorului.

– Așa și trebuie, murmură Harris.

Îl duseră pe directorul rănit în biroul lui și îl așezară într-un fotoliu.

– Acum o să mă descurc. Duceți-vă și ocupați-vă de copii. Era palid și Harris se întreba dacă totul era doar în imaginația lui sau chiar văzuse o tentă gălbuie pe fața rănitului. Iar pielea părea mai rigidă sau era doar acea încordare provocată de durere?

– Domnul Ainsley o să vă trateze rănile, domnule. Eu o să mă duc să văd ce se întâmplă.

Părăsi biroul, cuprins de milă față de bărbatul acela pe care nu-l plăcuse niciodată, dar pe care îl respectase. Priveliștea acelui om târându-se în patru labe pe podea, asemenea unui copil, va rămâne în mintea lui multă vreme.

Intră într-o clasă plină cu profesori şi elevi, iar în acel moment toate capetele se întoarseră spre el. Observă că uşa de la sala alăturată era deschisă şi prin ea trăgeau cu ochiul nişte feţe nerăbdătoare. Le făcu semn profesorilor să se adune în jurul lui.

– Directorul a fost rănit, spuse el încet, pentru a nu fi auzit de copii. Cred că vom fi în siguranţă aici sus, dar vom baricada uşile în cazul în care şobolanii vor urca pe scări. Strângeţi toate fetele într-un colţ, departe de ferestre. Băieţii mai mari ne vor ajuta să împingem băncile şi scaunele în dreptul uşii.

Grimble, un bărbat cu nasul coroiat ca al unei păsări de pradă, îşi făcu loc să înainteze.

– Serios, ca şef de comisie, eu..., începu el.

– Nu avem timp pentru politici interne, Grimble, îl întrerupse Harris, smulgând unora dintre profesori nişte zâmbete ascunse în spatele mâinilor. Grimble era foarte cunoscut şi disprețuit pentru că era cârcotaş şi îngust la minte. Se întoarse ţâfnos.

Harris se îndreptă spre una dintre ferestre şi o deschise. Văzu multe maşini de poliţie şi, în mijlocul lor, o camionetă plină de câini. Unii dintre poliţişti purtau costume de protecţie. Două maşini de pompieri apărură la colţul străzii, sirenele lor sporind gălăgia deja existentă. Pe strada alăturată se adunaseră o mulţime de gură-cască.

Observă că dedesubt numărul şobolanilor scăzuse considerabil. Apoi îşi dădu seama de ce. Dispăreau câte doi sau trei o dată prin mica fereastră de la subsol, situată la nivelul pământului. Ceilalţi îşi croiau

drum prin pasajul îngust din lateralul clădirii. Presupuse că ţinta lor era fereastra cancelariei.

Din spatele lui se auzi un ţipăt. Când se întoarse, văzu că una dintre fete, care stătea într-o bancă, îşi pierduse calmul, iar câţiva colegi şi câteva profesoare încercau să o liniştească.

O voce mecanică, aproape inumană, izbucni prin megafon:

– Sunteţi bine, acolo sus? Este cineva rănit?

Cu mâinile făcute pâlnie, Harris strigă:

– Da, până acum suntem bine. Avem totuşi un rănit.

– Bine. Atunci, baricadaţi-vă înăuntru. Deocamdată nu ştim cum vor reacţiona şobolanii, dar ar putea încerca să ajungă la voi.

„Normal că vor încerca, îşi zise Harris în sinea lui. Oare el de ce crede că se află aici? La o serbare şcolară?"

Înfuriat şi nerăbdător, îl privea pe poliţistul care le făcea semn maşinilor de poliţie, cerându-le să elibereze zona ca să facă loc autospecialelor pompierilor.

Poliţistul se întoarse spre şcoală şi porni din nou megafonul:

– O să încercăm să asmuţim câinii pe ei, iar cât timp vor fi ţinuţi ocupaţi, vom încerca să ajungem la voi cu ajutorul scărilor de la maşinile de pompieri.

Era evident că ştia despre muşcăturile mortale ale rozătoarelor şi că nu avea de gând să pună în pericol viaţa oamenilor lui.

– Nu! îi răspunse Harris răstit. Nu veţi reuşi să coborâţi toţi copiii pe scările acelea. Cât despre câini, nu vor rezista nici cinci minute în faţa şobolanilor.

– Păstraţi-vă calmul acolo sus! Repet: Păstraţi-vă calmul! Experţii vor sosi în curând.

Harris înjură în barbă, în timp ce vocea se auzea tărăgănat:

– Credem că vor aduce gaz ca să rezolvăm problema. Vă rugăm să vă păstraţi calmul. Nu mai durează mult până ajung.

Profesorul scoase un geamăt puternic.

Cât le va lua monştrilor ălora să roadă uşa şi să ajungă până la ei? Nu erau şobolani obişnuiţi; erau inteligenţi şi aveau o strategie.

Nu era nevoie decât de un singur monstru din acela ca să creeze panică printre copii.

– Ascultaţi, strigă el din nou. Furtunurile! Inundaţi subsolul! Inundaţi sălile de clasă de la parter! Cel puţin, asta o să-i sperie.

Îl văzu pe poliţist, care, din câte presupunea el, era chiar inspectorul-şef, sfătuindu-se cu unul dintre pompieri. Dintr-odată, pompierul se puse pe treabă şi începu să desfacă furtunurile lungi şi groase. Între timp, câinii lătrau agitaţi, zbătându-se în lese, nerăbdători să se năpustească asupra creaturilor negre. Doi dintre ei scăpară şi ţâşniră de-a lungul curţii şcolii spre mulţimea de şobolani. Mai întâi, un alsacian puternic ridică un şobolan de gât, îl scutură violent şi-l aruncă în aer. Al doilea câine, un doberman masiv, sări în mijlocul

masei dense de ființe păroase, fălcile enorme împărțind mușcături în toate direcțiile.

Dar foarte curând au fost înconjurați de rozătoare, care-i trăgeau în jos, în vreme ce blana lor era acoperită de sânge. Se ridicară de câteva ori, dar erau mereu țintuiți la pământ. Li se dădu drumul și celorlalți câini, vreo zece, care țâșniră imediat în grămadă. Unul călcă peste șobolani și se strecură prin micuța fereastră de la subsol.

Privindu-l de la etaj, Harris se cutremură gândindu-se la soarta bietului animal.

Deși erau curajoși, câinii nu puteau face față numărului mare de șobolani uriași. În curând zăceau cu toții pe jos, sfâșiați sau încercând să se întoarcă șchiopătând la dresorii lor îndurerați. Inspectorul-șef trebui să le dea ordin de retragere și oamenilor. Era singurul dintre ei care cunoștea riscurile misiunii și boala mortală pe care o răspândeau paraziții aceia, și nu avea nici cea mai mică intenție de a permite ca oamenii săi să-și riște viețile, până când nu ar fi fost neapărat necesar pentru binele copiilor.

Dintr-odată, furtunurile intrară în acțiune. Torente reci de apă măturară curtea școlii, făcând potecă prin mijlocul șobolanilor, împingându-i în zidurile de cărămidă ale clădirii școlii. Rozătoarele fugeau în toate direcțiile, trecând unul peste celălalt și luptându-se între ei pentru a reuși să scape. Foarte curând, sângele provenit de la câinii răniți fu spălat de jetul puternic de apă.

Un furtun fu îndreptat spre fereastra de la subsol, împingând câţiva şobolani înăuntru şi împiedicându-i pe alţii să intre. Copiii, care se adunaseră deja la ferestre, se bucurau la vederea animalelor învinse. Când şobolanii începură să se împrăştie, majoritatea în direcţia magaziilor de cărbuni, un nou jet de apă fu îndreptat spre ferestrele de la parter. Zgomotul sticlei sparte, cioburile care cădeau în clase produseră zâmbete de încântare pe feţele mai multor elevi.

Harris plecă de lângă fereastră şi traversă sala, croindu-şi drum cu blândeţe prin mulţimea de copii.

– Unde este directorul? îl întrebă pe Grimble.

– Dumneavoastră ar trebui să ştiţi. Eraţi împreună, răspunse acesta tăios.

– Îndepărtaţi câteva dintre băncile astea. Trebuie să fie încă în biroul lui împreună cu Ainsley.

Băncile fură trase, lăsându-i loc cât să deschidă uşa şi să se strecoare pe acolo.

– Mă duc să văd dacă sunt bine, apoi o să verific uşile de pe culoar, spuse el. Baricadaţi uşa în urma mea. Dacă mă întorc repede şi o să bat, spuneţi-le pompierilor să ridice scările la ferestre. Dar să nu deschideţi uşa, mă voi duce în biroul directorului şi vă rog să vă îndepărtaţi de fereastra aceea.

Închise uşa în urma lui şi auzi băncile zgâriind podeaua, în timp ce erau împinse la loc, în dreptul intrării. Observă că uşa de la biroul directorului era larg deschisă. Se îndreptă repede spre ea, şi răsuflă uşurat când îl văzu pe bătrânul Ainsley agitându-se în continuare în jurul bărbatului rănit.

– Pare să-i fie mai bine acum, Harris, spuse Ainsley, tamponând fața directorului cu o pânză umedă.

– Bine. Eu mă duc să verific ușile și te rog să o închizi pe aceasta în urma mea. Stai aici, și dacă mai sunt probleme..., se opri, fără a se mai obosi să-i explice la ce se referea când vorbea despre „probleme", lăsând tăcerea să spună totul în locul lui. Dacă apar probleme, du-te la fereastră și cheamă pompierii. Vor întinde o scară până aici sus la tine.

Nu sugeră să se alăture celorlalți în sălile de clasă – corpul plin de sânge al directorului i-ar înspăimânta prea tare. Până în momentul de față, copiii fuseseră ținuți sub control în mod remarcabil, dar vederea sângelui i-ar fi putut face ușor să se piardă cu firea.

Închise ușa și se îndreptă repede spre scări. Întredeschise ușa și privi înăuntru. Totul părea liniștit. În regulă. Intră, închise ușa în urma lui și se strecură în jos pe scări. Apa se prelingea pe sub ușă. O deschise cu multă atenție. Pe culoar nu era nici o mișcare. Unul dintre șobolanii morți care-l atacaseră pe director zăcea în apă. O clipă, Harris avu impresia că se mișcă, dar își dădu repede seama că trupul acestuia se balansa încet din cauza apei, al cărei nivel creștea.

Se deplasă lipăind de-a lungul coridorului, amintindu-și să închidă ușa în urma lui, dar deschizând ușile tuturor claselor pentru ca apa să poată să intre. Când trecu pe lângă cancelarie, i se păru că aude zgomote. Subsolul era totuși problema cea mai stringentă în acel moment. Acolo îi văzuse intrând pe cei mai mulți dintre șobolani. Trebuia să se asigure că ușa era

încă bine închisă, poate chiar să mai fixeze nişte mobilă în dreptul ei. Mai târziu se putea întoarce să se ocupe de uşa cancelariei.

Coborî scările de la subsol, atent să nu alunece în şuvoiul de apă crescând. Presupuse că veniseră mai multe maşini de pompieri şi că foloseau mai multe furtunuri pentru a inunda complet etajele inferioare.

Ajunse jos şi se îndreptă cu greu spre uşă. Se auzea o luptă frenetică şi zgârieturi. Se aplecă pentru a asculta mai atent, în ciuda zgomotului provocat de şuvoiul de apă. Da, încercau să-şi croiască drum prin uşă. Trase uşor banca înapoi pentru a vedea ce daune reuşiseră să provoace. Hristoase! Începeau deja să se vadă fisuri. Îi auzea rozând lemnul. Punând banca la loc, se deplasă greoi spre magazie. Se uită în jur. Găsi exact ce-i trebuia. Nişte draperii grele, vechi, care fuseseră folosite în sala de festivităţi a şcolii. Le trase jos de pe raft, unde zăcuseră jumătate de an, gata de a fi folosite la serbarea de acordare a premiilor la sfârşitul trimestrului. Erau grele, dar una era suficientă pentru ce avea el în gând.

Le lăsă pe o bancă, ca să nu se ude şi astfel să se îngreuneze, şi se îndreptă spre o grămadă de table. Erau table din acelea vechi, care se puneau pe şevalete, şi luă două dintre ele. Le cără afară şi le rezemă de perete. Apoi trase caloriferul şi banca de lângă uşa subsolului.

Se vedeau umflături în lemn, acolo unde şobolanii aproape că roseseră uşa. Doamne, ce forţă trebuie să aibă în fălcile alea! Se deplasă repede spre magazie

și luă draperia. Se întoarse tocmai la timp pentru a vedea cum lemnul începea să se crape.

Simțind că-l cuprinde panica, îndesă draperia în crăpătura de sub ușă, împăturindu-l de cât mai multe ori posibil. Apucă tablele și le propti de ușă, atât cât îi permitea draperia. Împinse masa în dreptul ușii și apoi caloriferul, întărind baricada cu scaune, cutii și tot ce mai găsi în magazie.

Satisfăcut, se rezemă de perete și-și trase răsuflarea. I se păru că aude șobolanii chițăind, dar nu era sigur dacă nu cumva mintea îi juca feste.

Apa îi ajunsese acum la genunchi. Merse încet spre scări și urcă. Când ajunse pe ultima treaptă, auzi ceva crăpându-se dinspre ușa cancelariei. Văzu ieșind un cap lung negru și ascuțit, care încă mai rodea lemnul ce-l înconjura. Rămase țintuit locului. Oare nu avea să se mai termine niciodată? Se uită în jur cu disperare și ochii îi căzură pe vătraiul greu pe care îl mai folosise și înainte, aruncat pe culoar, aproape acoperit de curentul de apă. Înaintă și căzu, alunecând pe burtă. Aruncând o privire înapoi, văzu umerii șobolanului trecând prin gaura care se lărgea. Se târî frenetic în patru labe, apucă vătraiul și se ridică, sprijinindu-se de perete.

Șobolanul părea să-și fi dat seama ce intenționa el să facă și își dublase eforturile de a scăpa prin lemnul crăpat. Ieșise aproape cu totul, doar abdomenul ținându-l încă prizonier.

Harris înaintă repede, de data aceasta având grijă să nu mai cadă. Fără să se oprească, lovi spre capul

şobolanului cu vătraiul. Rată ţinta în mod surprinzător, nimerind în tocul uşii, căci şobolanul îşi dăduse capul într-o parte. Creatura scoase la iveală nişte dinţi mari şi ascuţiţi, încercând să-l muşte pe profesor, în timp ce îl privea cu maliţiozitate, dar şi cu teamă, aşa cum remarcase Harris cu satisfacţie. „Ce s-a întâmplat cu caracterul său de nepătruns? Îi este frică. De mine?" Simţi nevoia să fie violent şi strigă, lovind cât putu de tare craniul subţire cu vătraiul. Acesta se crăpă şi o substanţă albă începu să se prelingă, în timp ce trupul întepeni şi căzu fără suflare.

Lui Harris i se făcu greaţă. Omorâse o monstruozitate, şi totuşi nu simţea nici plăcere, nici triumf. Se dădu înapoi, conştient că trupul care bloca ieşirea nu va rezista mult timp în faţa celorlalţi şobolani. Fie avea să fie împins de cei din spatele lui, fie mâncat pentru a fi îndepărtat din drum.

Chiar în momentul în care se trăgea înapoi, văzu corpul smucind de parcă ceva trăgea de el. Dintr-odată, jumătate din trupul inert căzu prin gaură.

„Atât le-a trebuit, se gândi el. Mai puţin de treizeci de secunde ca să-i roadă partea inferioară a corpului."

O altă creatură neagră începu să-şi facă loc. Harris se întoarse şi o luă la fugă, nu înainte de a arunca cu vătraiul în uşă, mai mult frustrat decât panicat. Nu nimeri şobolanul şi vătraiul căzu zdrăngănind pe podea.

Şobolanul trecu, un altul luându-i locul imediat, în timp ce primul fugea pe urmele profesorului.

Uşa se deschise uşor din cauza presiunii apei şi Harris de abia reuşi să scape la timp. Alunecă înăuntru

și închise ușa în urma lui, auzind cum capul șobolanului se izbește puternic de ea. Curând după aceea se auziră zgârieturile. Pe scări nu era nimic ce ar fi putut propti în dreptul ușii. Urcă scările în goană, ajunse la etajul următor și trânti ușa. Dădu buzna în biroul directorului, speriindu-l pe Ainsley. Directorul părea încă în stare de șoc.

Harris alergă la fereastră și se aplecă în afară. Scările mașinilor de pompieri fuseseră întinse deja la ferestrele claselor din apropiere, iar pompierii tocmai încercau să se cațere înăuntru.

– Aici! strigă el. Aduceți o scară aici și un furtun.

Unul dintre pompieri își întoarse privirea spre el.

– Furtunurile sunt folosite jos, domnule, răspunse acesta și apoi adăugă: Nu vă faceți griji. Vom ajunge la dumneavoastră într-o clipă, domnule. De îndată ce ne vom ocupa de copii.

– Aduceți un furtun aici repede! strigă el nerăbdător. Trebuie să împiedicăm chestiile alea nenorocitele să urce pe scări.

Fără alte comentarii, pompierul începu să coboare.

– Domnule Harris, nu trebuie să ne pierdem cu firea.

Capul lui Grimble se ivise la una dintre ferestrele alăturate.

– Dacă ne păstrăm calmul cu toții...

– La naiba!

Capul lui Grimble dispăru brusc. Harris zâmbi în sinea lui. Cel puțin avea și el parte de *puțină* satisfacție în urma zilei de azi. Uitându-se în jos, îl văzu pe

pompier discutând cu şeful său şi arătând spre fereastră. Îi văzu dând din cap aprobator şi pe pompier alergând în direcţia a doi colegi care manevrau un furtun. Jetul puternic se opri, iar furtunul greu era cărat acum spre scara lungă. Primul pompier urcă, trăgând după el furtunul de metal aşezat pe umeri, colegii lui derulându-l pe măsură ce el înainta. Harris observă că sosise o camionetă albă pe care era scris „Ratkill". Bărbaţi în uniforme albe descărcau câţiva cilindri lungi şi argintii. Presupuse că trebuie să fie un gaz. Întreaga stradă era acum blocată de maşini de poliţie, autospeciale de pompieri şi ambulanţe, iar mulţimea era ţinută deoparte la ambele capete de un cordon de poliţişti. Văzu părinţi neliniştiţi şi femei plângând şi încercând să-i convingă pe poliţişti ca să le lase să treacă. În timp ce pompierul se apropia de capătul scării, aceasta se răsucea înspre fereastra lui Harris.

– Bun, spuse el, ajutându-l pe bărbat să intre în cameră.

– Pe unde este? întrebă pompierul, uitându-se în jur şi ignorându-i pe Ainsley şi pe director.

– Drept înainte. Urmează-mă, spuse Harris, trăgând şi el de furtunul ce trecea prin fereastră. Observă că mai mulţi oameni în uniformă urcau.

Cărară împreună furtunul pe culoar.

– Stai puţin, spuse profesorul, oprindu-se în faţa uşilor din dreptul scărilor. Să verificăm mai întâi. Se uită printr-o crăpătură, întrebându-se dacă va mai fi în stare vreodată să deschidă o uşă cu încredere. Când văzu că totul este în regulă, o deschise larg. Coborâră

cotind pe scări și se uitară la ușile închise de jos. Pompierul auzi zgârieturile și se uită la Harris.

– Dumnezeule! Ei sunt? întrebă el.

– Da, răspunse Harris. Ei sunt. Rod tot ce le stă în cale ca să-și facă loc să treacă. Și nu va mai dura mult, căci au dinți ca niște drujbe.

– Locul pare că s-a umplut bine cu apă deja, spuse pompierul, scoțându-și casca și scărpinându-se în cap.

Harris dădu din cap aprobator. Apa se ridica la vreo zece centimetri în capul scărilor. Subsolul trebuie să se fi inundat până acum. Până la geamuri cel puțin, iar jeturile furtunurilor împiedicau probabil șobolanii să iasă.

În spatele lor se auzi zgomot de pași. Trei polițiști, un sergent și alți doi pompieri coborau să li se alăture.

Harris le făcu semn să rămână pe loc.

– Șobolanii încearcă să treacă de ușă. Dacă unul dintre oamenii voștri rămâne lângă fereastră, altul lângă ușa biroului, iar celălalt în capul scării, putem stabili momentul exact în care să fie pornit furtunul de apă.

– Singura problemă este că nu-l vom putea folosi decât la jumătate din capacitate din cauza coturilor, spuse pompierul de lângă el. Dacă pornim jetul la capacitate maximă, forța va tinde să întindă furtunul.

– Atunci să încercăm să-l rotunjim bine la fiecare cotitură, spuse sergentul. Fără îndoituri ascuțite.

Așezară furtunul, rotunjindu-l în jurul colțurilor pereților.

– Forţa îl va arunca în zidul din dreapta, asa că voi sta eu acolo ca să-l ţin. Harris, du-te tu în partea cealaltă, spuse pompierul aflat lângă profesor.

Sergentul îi ordonă celuilalt pompier să se întoarcă la fereastra de la etaj, iar celorlalţi doi le indică nişte poziţii strategice.

– Aşa. Acum pot să vină paraziţii ăia, spuse el.

Aşteptară în linişte, privind cum se lărgesc micile crăpături din uşa de jos.

– Pregătiţi-vă acolo sus! urlă primul pompier. E de necrezut. Şi e lemn masiv.

– Da, şi e a doua oară când o fac în dimineaţa asta, comentă sergentul cel solid.

– Cum adică? întrebă Harris.

– Au atacat un tren la metrou plin cu pasageri la o oră de vârf. Nu cunoaştem încă amploarea dezastrului, dar se pare că a fost un masacru. Nici mie nu mi-a venit să cred până nu i-am văzut pe ăştia de aici.

– Un tren plin? Au atacat un tren? se miră Harris, holbându-se neîncrezător la poliţist. Nu pot să cred una ca asta.

– Da, este foarte adevărat, replică sergentul. După cum spuneam, nu cunoaştem încă toate detaliile. E posibil să se fi exagerat puţin. Dar am fost chemaţi şi aseară la Shadwell. Trei oameni au murit. Am găsit într-un dulap trupul şefului de staţie – din care nu mai rămăsese mare lucru. Uşa fusese roasă. Autorităţile aveau de gând să mai ascundă faptele o vreme, dar *aşa ceva* nu se poate ascunde.

Auziră lemnul crăpând și văzură apărând în ușă o spărtură care se lărgea în sus, în timp ce o bucată mare era îndepărtată.

– Acum! strigă pompierul.

– Acum, acum, acum! veni ecoul vocilor celorlalți.

Un șobolan începea să se strecoare prin gaură.

Furtunul nemișcat se întări, umplându-se cu apă, iar pompierii dădură imediat drumul jetului, îndreptându-l direct spre creaturile care se vânzoleau acolo. Lovi ușa o fracțiune de secundă mai tîrziu. Șobolanul reuși să se elibereze la timp, trupul fiindu-i împins într-o parte de jetul de apă. Pompierul îndreptă capătul furtunului în jos, lipind șobolanul de perete.

– Ușa. Concentrați-vă asupra ușii. Nu-i lăsați pe ceilalți să intre, strigă Harris, dar era deja prea târziu.

Cu o viteză uimitoare, un alt șobolan țâșnise prin gaură. Pompierul întoarse jetul spre ușă, acoperind gaura în întregime și, de fapt, lărgind-o, căci apa împingea așchiile în interior. Doi șobolani înotau, îndreptându-se în direcția scărilor.

– Mă ocup eu de ei, strigă sergentul, apucând una din toporiștile pe care pompierul le ținea legate la centură. Înaintă spre șobolanii care se apropiau, având grijă să nu stea în calea apei care curgea în cascadă. Ca să mai câștige puțin timp, pompierul își năpusti cu o viteză uluitoare toporișca asupra creaturilor și le izbi de zidul din fața lui.

Polițistul sări peste ultimele două trepte și ateriză împroșcând apă și agitând toporișca deasupra capului. Alunecă, dar reuși să lovească unul dintre șobolani,

provocându-i o tăietură adâncă pe spinare. Din nou se auzi scâncetul ca de copil al monstrului rănit. Fără a aştepta ca celălalt şobolan să treacă la acţiune, se întoarse şi-i aplică o lovitură puternică cu toporişca. Acesta căzu, se răsuci şi se aruncă asupra picioarelor bărbatului. Poliţistul ţipă când dinţii aceia veninoşi i se înfipseră în genunchi. În încercarea de a-l îndepărta, lovi lateral bestia, atent să nu-şi taie piciorul cu lama plină de sânge. Disperat, căzu pe genunchiul rănit, fixă şobolanul pe podea şi-l lovi puternic cu toporişca. Aproape că tăie corpul negru în două.

Celălalt şobolan rănit încercă să ajungă la scări, dar Harris înaintă în fugă şi, chiar în momentul în care creatura ajunsese pe prima treaptă, îl lovi, aruncându-l la loc. Poliţistul îi reteză capul cu o singură lovitură. Apoi descleştă fălcile şobolanului care era agăţat de genunchiul lui. Urcă scările, şchiopătând şi înjurând.

Pompierul, care stătuse lângă fereastră, alergă pe scări în jos.

– Tocmai au adus recipientele cu gaz în curtea şcolii. O să întindă furtunurile prin ferestre. Se zice că gazul e inofensiv pentru oameni, cu condiţia să nu inhalezi prea mult, însă este letal pentru rozătoare. Acoperiţi-vă feţele cu batiste umede ca să nu vă sufocaţi.

– Spune-le să bage gaz pe fereastra din lateralul clădirii. Este fereastra cancelariei, pe unde s-ar putea să încerce să iasă, strigă Harris încercând să acopere zgomotul produs de şuvoiul de apă.

– Bine! răspunse pompierul şi urcă din nou scările în fugă.

– Crezi că mai poţi să-i ţii? i se adresă Harris bărbatului cu furtunul.

– Nici o problemă. Chiar dacă uşa cedează sub presiune, îi putem împiedica să urce pe scări până ajunge gazul la ei.

Harris îl ajută pe sergentul cu genunchiul sfâşiat să urce scările. Şchiopătând, poliţistul spuse:

– Mi s-a spus că muşcăturile acestea pot fi periculoase. Copilul care a murit din cauza unei muşcături nu era chiar de la şcoala asta?

– Ba da. Îl chema Keogh.

– Aşa e. Trebuie să fi fost muşcat foarte grav, nu?

– Nu ştiu, minţi Harris.

Îl duse în biroul directorului şi îl aşeză pe un scaun cu spătar drept.

– O, Doamne! Şi dumneavoastră aţi fost rănit? întrebă Ainsley, lamentându-se şi întinzându-se după trusa de prim ajutor.

– Doar o muşcătură, domnule. Nu e cine ştie ce. Pişcă puţin, atâta tot, îi spuse poliţistul.

Harris înaintă spre sala de clasă învecinată şi bătu la uşă.

– Totul e în regulă. Daţi-mi voie să intru.

Auzi scârţâitul mobilei care era îndepărtată de lângă uşă şi apoi aceasta se deschise. Sala era plină de profesori, elevi, poliţişti şi pompieri.

Ridică mâna pentru a le face semn copiilor să tacă.

– Totul este sub control acum. Scările sunt blocate cu apă şi un gaz – inofensiv pentru noi – este introdus

în clasele de jos. Foarte curând ar trebui să putem ieşi de aici.

– Mulţumim foarte mult pentru consideraţiile dumneavoastră cu privire la situaţia în care ne aflăm, spuse Grimble acid. Sunt sigur că inspectorul-şef poate prelua controlul acum. Cu permisiunea dumneavoastră, desigur.

„Există totuşi un şobolan pe care gazul nu-l va ucide", îşi spuse Harris.

Încetul cu încetul, şobolanii din şcoală au fost exterminaţi. Cei care nu se înecară la subsol au fost omorâţi de gaz. Cei aflaţi la parter se agitară de colo-colo, înotând prin apa tot mai mare, căutând cu disperare o cale de ieşire. Se căţărară pe calorifere, roaseră uşile, făcându-şi loc să treacă în celelalte clase, şi încercară să iasă pe ferestre, unde au fost opriţi de grilajul fixat în exterior de tocul geamurilor. Săriră pe bănci, pe dulapuri, pe orice altceva încercând să scape de torentul de apă. Apoi gazul îşi croi drum înăuntru şi, ridicându-se pe picioarele din spate cuprinşi de convulsii violente, unul câte unul, căzură, unii în apă, alţii pe refugiile care ar fi trebuit să-i salveze de la înec.

Mulţi au încercat cu disperare să se târască prin gaura din uşa de la capătul culoarului, dar au fost aruncaţi înapoi de jetul de apă. Panica parcă îi înnebunise. Se băteau între ei de câte ori se întâlneau sau de câte ori vreunul încerca să ajungă la acelaşi refugiu. Uneori alegeau un şobolan anume, fără un motiv aparent,

și, pentru că nimeni nu se opunea, săreau pe el, omorându-l în câteva secunde. Apoi haita îl ataca pe unul din propriii membri și îl ucidea. Și astfel, numărul lor scădea.

Foarte curând aveau să fie morți cu toții.

12

Londonezii o numiseră „Lunea neagră". De-a lungul zilei, la intervale regulate de timp, soseau rapoarte noi: liste de morți și răniți. Tragedia de la metrou fusese un dezastru major, dar cele întâmplate la școală fuseseră la fel de grave. Moartea survenea în condiții bizare: bărbatul care se dusese să-și scoată mașina din garaj și-l găsise invadat de rozătoare; bebelușul lăsat în premergător în soarele dimineții și care râdea la vederea șobolanilor fusese târât din cărucior și omorât; preotul care-și făcea rugăciunea de dimineață, singur în biserică; cei doi electricieni care, la venirea noilor locatari, reinstalau cablurile electrice într-o casă veche; o pensionară care locuia la etajul superior al unei noi clădiri cu locuințe sociale și care tocmai deschisese ușa ca să ia laptele; gunoierul care ridicase capacul unei ghene și descoperise două dintre creaturi ascunse acolo.

Totodată, câteva persoane scăpaseră ca prin minune: un poștaș, care livra scrisori la un apartament situat la subsol, se întorsese și văzuse trei perechi de ochi răutăcioși ațintiți asupra lui dintr-un depozit de căr-

bune – şobolanii nici nu încercaseră să-l atace în timp ce el se deplasa cu spatele, împiedicându-se de scările de piatră; un grup de docheri fuseseră prinşi de şobolani într-o baracă din port – au scăpat căţărându-se pe nişte grămezi de lăzi, ieşind prin luminator şi deplasându-se de-a lungul acoperişului; un lăptar alungase doi şobolani negri, aruncând în ei cu sticle de lapte; o casnică îşi descoperise holul înţesat de rozătoare – fugise la etaj, de unde sărise în stradă printr-una din ferestrele de la dormitor.

Dar poate că cel mai surprinzător fusese modul în care scăpase băiatul care aducea ziarele şi care, aflat în tura de dimineaţă, o luase pe o scurtătură printre nişte dărâmături, trezindu-se în mijlocul a treizeci-patruzeci de şobolani. Cu un uimitor sânge rece pentru un copil de paisprezece ani, trecuse cu mult calm printre ei, având grijă să nu-l calce pe vreunul. Aparent fără nici un motiv, l-au lăsat să plece fără să-i facă nici un rău. Nimeni nu l-ar fi crezut pe băiat, însă doi bărbaţi îl zăriseră din stradă în timp ce se duceau la lucru. Fenomenul nu avea nici o explicaţie, nici o motivaţie logică.

Locuitorii din Stepney, unde se înregistraseră majoritatea incidentelor, erau înspăimântaţi, dar şi furioşi. Acuzau autorităţile locale pentru întreaga situaţie, insistând pe faptul că în zonă nu se mai făcuse curăţenie de mult aşa cum ar fi trebuit. Vechile şantiere fuseseră neglijate încă de pe vremea războiului; case care trebuiau dărâmate de ani de zile rămăseseră încă în picioare; gunoiul din pieţe şi de la ghene nu

era niciodată ridicat la timp. Toată această mizerie era numai bună pentru rozătoare – adevărate sanctuare. Consiliile locale dădeau vina pe guvern, sugerând că investigațiile desfășurate de Departamentul de Sănătate nu erau suficient de minuțioase; că nu erau alocați suficienți bani pentru distrugerea paraziților; că se dedicaseră mult prea puțin timp și resurse acestui proiect; că nu se luaseră suficiente măsuri pentru a se asigura eradicarea rozătoarelor. Guvernul ordonase o anchetă publică, în urma căreia vinovăția căzuse pe umerii lui Foskins, subsecretarul de stat.

El își asumase responsabilitatea și demisionase, conștient că asta se aștepta de la el. Până și compania Ratkill fusese aspru criticată. Au fost acuzați de neglijență și apostrofați în public de către guvern, dar aceștia au spus că era vorba de o specie de rozătoare necunoscută și imprevizibilă. Au cerut să li se mai dea o șansă pentru a încerca să abordeze altfel amenințătoarea problemă și au fost informați că practic toate organizațiile de control al dăunătorilor din țară urmau să fie chemate pentru rezolvarea situației și că aveau să lucreze împreună.

Situația avea acum și conotații politice, Partidul Laburist acuzând Partidul Conservator, aflat la putere, că nu-i păsase cu adevărat de condițiile de trai ale clasei muncitoare și că neglijase cartierele sărace, lăsând gunoiul să se adune în grămezi imense pe străzi, și că nu implementase niciodată planurile (propuse de Partidul Laburist în timpul mandatului său) de a construi o nouă rețea de canalizare care să facă față spinoasei

probleme a deşeurilor din Londra. În replică, conservatorii au afirmat că condiţiile de trai ale clasei muncitoare din Londra nu degeneraseră dintr-odată atunci când partidul lor venise la putere, ci se deterioraseră încă de pe vremea guvernării laburiste. Au citat zonele imense nou-dezvoltate nu doar în East End, ci şi în cartierele mai sărace din Londra. Poluarea, spuneau ei, fusese redusă simţitor.

Toate liniile estice ale metroului au fost temporar închise, până când toate tunelurile aveau să fie deratizate. Totuşi, majoritatea oamenilor refuzau să mai folosească vreo magistrală a sistemului de transport subteran, în orele de vârf traficul devenind infernal. Docherii au intrat în grevă, refuzând să mai lucreze în zonele portuare unde ameninţarea părea a fi cea mai mare. Gunoierii au refuzat să-şi rişte viaţa adunând gunoaie care puteau să adăpostească periculoasele rozătoare. Au fost aduse detaşamente de soldaţi pentru a rezolva problema, neputându-se permite acumularea de gunoaie în vremuri atât de agitate. Angajaţii municipalităţii care se ocupau de sistemul de canalizare au rezistat, firește, oricărei insistenţe de a-şi continua munca.

Când au apărut şi primele ştiri despre decesele provocate de boala transmisă de rozătoare, situaţia a devenit şi mai disperată.

Locuitorii din cartierele situate la estul Londrei au cerut evacuarea imediată. Guvernul i-a îndemnat să-şi păstreze calmul – situaţia aflându-se sub control. Părinţii refuzau să-şi mai trimită copiiii la şcoală. La

fel ca în timpul războiului, s-au luat măsuri de evacuare a copiilor, aceştia fiind trimişi în toate colţurile ţării. S-a pus otravă în hambare, grădini, coşuri de gunoi, reuşindu-se uciderea unor şobolani de talie mică, a şoarecilor şi a câtorva animale de companie. Nimeni nu mai avea încredere în restaurante şi nu se mai ducea acolo. Majoritatea măcelarilor au hotărât să-şi închidă magazinele o vreme – gândul de a sta lângă carnea crudă le dădea o senzaţie de disconfort. Orice muncă ce presupunea lucrul sub pământ a fost sistată. Toate slujbele care implicau schimburi de noapte au fost refuzate.

Atacurile au continuat şi alţi oameni au murit din cauza rănilor sau a bolii, ori din pricina amândurora.

Deşi companiile de deratizare trebuiau să elaboreze un plan de atac împotriva invaziei şobolanilor, fiecare încerca să iasă în evidenţă prin găsirea unei soluţii. Otrava s-a dovedit ineficientă, căci şobolanii păreau a se hrăni doar cu carne de animal sau de om. Fluoroacetatul de sodiu şi fluoroacetamida au fost folosite după ce otrăvurile utilizate de obicei, fosfatul de zinc şi oxidul de arsenic, se dovediseră ineficiente, dar şi acestea păreau a da rezultate nesemnificative.

Aşa cum se dovedise în timpul atacului de la şcoală, gazul era răspunsul potrivit, dar şobolanii trebuiau prinşi într-un spaţiu închis. Gazul a fost infiltrat în canalizări şi în subsolurile clădirilor mai vechi, dar atunci când au fost trimise echipe cu echipamente de protecţie pentru a evalua rezultatele, au găsit cadavrele

şobolanilor de mărime normală şi doar câteva aparţinând celor uriaşi.

Când a sunat telefonul, Harris privea pe fereastra apartamentului său. Se uita la micuţul parc privat situat în piaţă, înconjurat de case înalte cu terase, în stil Regency, odinioară magnifice, dar lăsate acum în paragină. Profesorul aştepta să fie trimis în altă parte, deoarece şcoala St Michael şi altele din zonă fuseseră închise până la remedierea situaţiei. Mintea lui se relaxa de fiecare dată când privea părculeţul liniştit, iar după greaua încercare de la şcoală, nervii lui întinşi la maximum aveau nevoie din plin de aşa ceva.

Răspunse la telefon, sunetul său ascuţit tensionându-l din nou.

– Alo, domnule Harris? Aici Foskins.

După un prim moment de surprindere, Harris răspunse:

– Salut, Foskins. Ce pot să?...

– Bătrâne, ne întrebam dacă ne-ai putea ajuta într-o chestiune.

– Păi, desigur, eu...

– Băieţii mei ar vrea să-ţi pună câteva întrebări. Nu e mare lucru, deci nu ar trebui să dureze mult. Vezi, am auzit că tu eşti una dintre puţinele persoane care au intrat în contact direct cu aceşti şobolani ucigaşi şi au supravieţuit. Dacă ai putea veni după-amiază...

– În regulă. Dar am auzit că aţi fost...

– Concediat? Aşa a trebuit, bătrâne. La cererea mulţimii. Dar mă tem că ministrul are nevoie de

mine acum, așa că nu te lua după tot ce scrie în ziare. Uite unde vreau să vii ca să...

Când ajunse la adresa care-i fusese dată, a fost întâmpinat chiar de Foskins. Era vorba de primăria din Poplar, baza de operațiuni potrivită, din câte presupuse el. Foskins îl conduse într-o vastă sală de consiliu, ai cărei pereți erau acoperiți cu hărți mari ale zonei, diagrame ale rețelelor de metrou și canalizare, resturi de șobolani giganți disecați sau întregi și chiar fotografii ale urmelor lăsate de ei.

În cameră, activitatea era febrilă, dar Foskins îl conduse la un grup de bărbați care discutau în liniște, adunați în jurul unei mese.

– Domnilor, acesta este domnul Harris, profesorul despre care v-am povestit, îl prezentă Foskins. Aceasta este echipa noastră de experți. Cercetători de la cele mai mari companii de deratizare a paraziților, biologi, experți de sănătate publică din departamentul nostru – chiar și câțiva chimiști.

Harris înclină capul în semn de salut.

– Dă-mi voie să te pun repede la curent, după care îți vom pune câteva întrebări, spuse Foskins. Am examinat acești monștri și nu am găsit nimic neobișnuit la ei cu excepția mărimii lor, desigur, și a creierului puțin mai mare. Au dinți mai mari, dar bine proporționați cu trupul. Urechile, care par ciudat de lungi la prima vedere din cauza lipsei părului, sunt și ele proporționale cu mărimea corpului. Dar în mod normal, șobolanii negri au urechile mai lungi decât cei maro. Ceea ce ne duce la o concluzie interesantă. Se opri,

arătându-i lui Harris un scaun pe care să se aşeze, după care continuă: Şobolanul maroniu pare să fi dispărut din Londra. Din moment ce acesta nu se poate căţăra la fel de bine precum cel negru, de-a lungul anilor a avut mai puţine şanse de a supravieţui în oraş. În timp ce şobolanul negru poate escalada zidurile şi poate sări peste acoperişuri, celui maroniu i-a fost din ce în ce mai greu să pătrundă în locuri protejate împotriva lui. De ani de zile, cele două specii se luptă pentru supremaţie şi acum se pare că şobolanii negri au câştigat. N-am găsit nici măcar un exemplar din specia maronie, nici măcar o urmă de paşi, şi acestea fiind diferite de ale celor negri.

– E firesc să presupui că apariţia ciudaţilor uriaşi negri a înclinat balanţa, îl întrerupse unul dintre bărbaţi.

– Da, asemenea unei ţări mici care deţine o bombă cu hidrogen, continuă Foskins. Se pare că i-au învins definitiv pe şobolanii maronii. Unuia dintre colegii noştri mai tineri, continuă el îndreptându-şi privirea spre bărbatul care tocmai vorbise, i-a venit ideea de a aduce înapoi o mulţime de şobolani maronii, cărora să le oferim avantajul numeric şi care să se lupte cu cei negri. Inutil să mai spunem că nu avem de gând să transformăm estul Londrei într-un câmp de bătălie al rozătoarelor. Consecinţele ar putea fi dezastruoase.

Tânărul cercetător roşi puternic şi începu să-şi studieze cu atenţie unghiile.

– Aşadar, aceasta e bestia cu care ne confruntăm. Foskins ridică o fotografie reprezentând un şobolan

mare, mort. *Rattus rattus*. Șobolanul negru. Sau șobolanul de vapor. Se cunosc câteva specii de această mărime care trăiesc în țări tropicale. Credem că un exemplar, sau mai multe, din această specie a ajuns aici la bordul unui vapor și s-a încrucișat cu specia obișnuită întâlnită la noi. Din cauza dificultăților implicate de așa ceva, se pare că au fost aduși în secret. Grădinile zoologice pretind că nu știu nimic și, cum toată afacerea ar fi ilegală, nu ne așteptăm ca cineva să iasă în față și să recunoască.

– Ceea ce vrem de la dumneavoastră, domnule Harris, sunt niște informații, spuse un alt membru al comitetului. Orice care ne-ar putea spune mai multe despre aceste creaturi. Vedeți, încă nu am reușit să prindem un exemplar viu, iar dumneavoastră sunteți persoana care a venit de cele mai multe ori în contact direct cu ei și care a supraviețuit. Nu știm nimic despre tiparul lor comportamental, unde se duc după ce atacă, de ce uneori nu atacă, și ce anume le-a stârnit pofta de carne umană. Orice amănunt pe care l-ați remarcat ne poate fi de mare folos.

Harris le povesti experiențele lui cu șobolanii; despre Keogh, una dintre primele victime, și cum îl urmăriseră pe băiat de-a lungul canalului, escaladând un zid de aproape doi metri, dar lăsându-l totuși în viață; episodul cu Ferris, bărbatul cel scund de la Ratkill, și despre prima dată când îi văzuseră pe șobolani înaintând într-un fel de formație; cum unul dintre ei se oprise pe malul opus al canalului pentru a-l studia, dispărând dintr-odată printr-un gard de lemn.

– L-aţi speriat? De aceea a plecat? îl întrebă el.

– Nu, nu. Nu era speriat. Părea a fi ridicat capul pentru că auzise dintr-odată ceva, ca şi cum ar fi fost chemat. Dar eu nu am auzit nimic.

Unul dintre cercetători luă cuvântul:

– Au auzul foarte dezvoltat, la fel ca majoritatea animalelor şi a mamiferelor. Şobolanii îşi pot localiza puii într-un câmp de porumb după fluieratul lor foarte ascuţit. Nimic neobişnuit. De fapt, compania mea lucrează la o metodă de scoatere a şobolanilor din clădiri cu ajutorul unor unde ultrasonice. Procedeul se află încă în stadiul primelor testări deocamdată, dar pare să funcţioneze.

– Păi, poate asta o fi fost. Dar este foarte ciudat felul în care te studiază. S-a întâmplat de mai multe ori, e ca şi cum ţi-ar citi gândurile. E ciudat.

Continuă prin a le povesti bătălia de la şcoală, relatând fiecare detaliu pe care şi-l putea aminti. Când termină, cei aşezaţi în jurul mesei rămăseseră tăcuţi.

– Îmi pare rău, nu cred că vă ajută prea mult, spuse el, simţindu-se de parcă ar fi omis ceva, mintea lui bâjbâind nesigură după acel lucru.

– Dimpotrivă, domnule Harris, îi zâmbi Foskins, ne-aţi fost de mare ajutor. Acum, dacă ne-aţi lăsa să analizăm informaţiile primite...

Tânărul pe care Foskins îl făcuse să roşească mai devreme se ridică repede şi foarte emoţionat.

– Să-i infectăm, strigă el.

Toate privirile se întoarseră către el.

– Uitați, nu putem să-i otrăvim, pentru că nu mănâncă decât carne umană sau de animal. Dar i-am putea infecta.

– Cum anume? întrebă Foskins sceptic.

– Injectăm un grup de animale – câini și pisici – sau niște șobolani maronii cu un virus, ceva foarte contagios, nociv pentru șobolani – biochimiștii noștri ar putea găsi repede ceva –, le dăm drumul în câteva locații pe care domnul Harris ni le-ar putea indica – acea parte a canalului, de exemplu –, animalele sunt atacate de șobolanii negri, îi infectează, iar aceștia din urmă răspândesc virusul printre ai lor. Și astfel se autodistrug.

Câteva minute se lăsă liniștea.

– Ar putea infecta și oamenii. Am putea provoca o epidemie, îndrăzni cineva.

– Nu și dacă folosim virusul potrivit.

– Ar putea ucide toate animalele din jurul Londrei.

– Merită riscul, nu-i așa?

Din nou tăcere.

Apoi Foskins spuse:

– Știi ceva? S-ar putea să meargă.

Tânărul cercetător îi zâmbi recunoscător.

– Da, s-ar putea, spuse unul dintre oamenii de știință, aplecându-se înainte cu entuziasm. Sunt mult prea inteligenți ca să fie momiți cu otravă – sau poate sunt imuni la ea. Dar dacă i-am putea infecta...

– Totuși, nu cu șobolani, a opinat un altul, ideea începând să prindă contur, poate din cauza disperării.

E mult prea riscant să folosim alţi şobolani. Prea imprevizibil.

– Bine. Atunci câini. Căţeluşi, ca să fie mai uşor pentru şobolani.

Mintea lui Harris se răzvrătea la gândul de a lăsa căţeluşii pradă şobolanilor.

– De ce n-am infecta carne crudă? sugeră el.

– Nu, virusul ar trebui să existe în carnea vie.

– Dar de unde să ştim ce virus? Nu am capturat nici un şobolan uriaş. De unde să ştim ce virus l-ar ucide? întrebă Foskins.

– Mi-a venit o idee, spuse biochimistul. Îl putem testa pe un şobolan negru obişnuit, sperând că va funcţiona şi la fratele lui mai mare.

Dezbaterea continuă, cu argumente şi soluţii. Harris se simţea flatat că se afla implicat în centrul acţiunii, dar mintea încă nu îi dădea pace cu privire la ceva ce uitase.

– Foarte bine, concluzionă Foskins. N-ar trebui să ne ia mai mult de câteva zile pentru a găsi virusul potrivit. Deşi trebuie testat bine – nu cred că trebuie să accentuez cât de bine –, ar trebui ca până la mijlocul săptămânii viitoare să fim gata să punem planul în aplicare. Între timp, eu şi domnul Harris, împreună cu responsabilul oraşului, vom porni în căutarea celor mai bune locuri în care să lăsăm căţeluşii infestaţi. Ar trebui să adaug că domnul Harris a crescut în această zonă, aşa că presupun că ştie unde şi-ar fi putut săpa şobolanii vizuinile. Vă veţi continua cu toţii activităţile curente de punere a otrăvii, de folosire a

gazului, sau orice altceva vă mai trece prin cap, și ne vom întâlni în fiecare dimineață la opt și jumătate să vedem cum merg lucrurile. Aveți întrebări? Nu? Bine. Atunci să trecem la treabă. Se întoarse către Harris și îi spuse încet: Haideți să bem ceva, domnule Harris.

Traversară strada de la primărie și intrară într-un pub, care tocmai își deschidea porțile pentru aglomerația de seară. După lumina soarelui de apus, ochii li se acomodară greu cu întunericul.

– Ce bem? întrebă Foskins, întinzând mâna după portofel.

– Keg.

– O halbă de Keg și un gin cu apă tonică, vă rog.

Găsiră un colț liniștit și se așezară pe niște scaune din imitație de piele.

– Noroc, spuse Foskins.

– Sănătate, răspunse Harris.

Băură în liniște câteva minute.

– Sunt surprins, spuse Harris.

– De ce?

– Că încă te mai afli la conducere.

– Ah, de asta. După cum ți-am spus și la telefon, domnule Harris, publicul a cerut capul cuiva, eu eram la conducere, așa că eu am fost singura alegere. Schiță un zâmbet în timp ce privea marginea paharului. Întotdeauna trebuie găsit un țap ispășitor – așa e mersul lucrurilor. Alungă repede starea de demoralizare și îi zâmbi profesorului. Dar sunt prea bun în meseria mea pentru a se descurca fără mine, iar ei –

acel *ei* nedefinit – sunt foarte conştienţi de asta. Vedeţi, singura greşeală pe care am comis-o data trecută a fost că mi-am subestimat duşmanul. O greşeală gravă, recunosc. A avut cu siguranţă consecinţe serioase. Dar în condiţiile date, era o greşeală previzibilă, nu credeţi? Adică, aşa ceva nu se întâmplă chiar în fiecare zi, nu?

– Cred că nu.

Harris sorbi prelung din pahar, simţind privirea lui Foskins aţintită asupra lui.

– Chiar şi dumneavoastră aţi fost cam dur cu mine ultima dată când ne-am văzut, spuse Foskins.

Dintr-odată, Harris îşi dădu seama de ce fusese implicat în operaţiune. Nu le era cu adevărat util – până şi el îşi considera contribuţia aproape nesemnificativă. Foskins fusese tratat rău de către public. Jignit şi subapreciat. Ceruseră capul lui, iar superiorii li-l dăduseră. Cel puţin de faţadă. Chiar şi el îl disprețuise. Aşa că, într-un mod simbolic, Harris reprezenta publicul. El reprezenta legătura lui Foskins cu cei care îl ridiculizaseră. Şi acum avea să le demonstreze că se înşelaseră. Şi asta cu ajutorul lui. Arătându-le că era încă şef, şi încă unul foarte, foarte capabil.

„Succes", îi ură Harris în sinea lui.

– Se pare că am progresat destul de mult astăzi. Foskins se lăsă pe spate în scaunul său, cu un zâmbet larg pe buze. Nu ştiu cum de nu ne-am gândit la asta mai devreme. Mai vrei ceva de băut?

– Lasă-mă pe mine, spuse Harris, golindu-şi paharul şi ridicându-se în picioare. La fel ca primul?

Aduse băuturile la masă, găsindu-l pe celălalt adânc cufundat în gânduri. Foskins ridică privirea spre el, ca și cum era un străin.

– Mulțumesc, spuse el. Cred că acum am dat de cap situației, nu-i așa? În curând lucrurile vor intra în normal. Tu te vei întoarce la școală, eu voi fi reabilitat – nu public, desigur, sau poate voi fi mutat la un alt departament. Nu în mod rușinos totuși. Sorbi din paharul cu gin. Spune-mi, de ce predai în East End? Există locuri mult mai plăcute, nu?

– Locul de baștină...

– Ah, deci tot aici locuiești?

– Nu, am un apartament în King's Cross.

– Căsătorit? Trebuie să fii.

– Nu, nu chiar.

– Înțeleg. Eu am fost.

Foskins luă o înghițitură din băutura sa. Harris începea să se simtă iritat de turnura melancolică pe care o lua conversația.

– Crezi că vor găsi la timp virusul? întrebă el, schimbând subiectul.

– A, da. Nici o problemă. Băieții ăia sunt în stare să îmbolnăvească și puricii de pojar. Timpul este foarte important. Ai idee cât de repede se înmulțesc nenorociții ăștia de șobolani? Între cinci și opt ori pe an. Iar puii lor se pot înmulți în numai trei luni. Ești profesor, calculează și singur; dacă nu-i omorâm repede, nenorociții ăștia vor invada tot orașul. Mai vrei ceva de băut?

– Nu, trebuie să plec, răspunse Harris. Am o întâlnire.

– Da, da, desigur. Părea din nou demoralizat. Păi, atunci, ne vedem mâine de dimineaţă, da? Poate mai binedispus.

– Atunci... vreţi să vin şi eu?

– Păi, da. Eşti implicat şi tu, bătrâne. Nu-ţi face probleme în privinţa oamenilor tăi. Rezolv eu cu ei. De fapt, aşa am făcut dintotdeauna. Eşti sigur că nu mai vrei să bei ceva? Bine. Pe mâine atunci.

Harris ieşi din pub uşurat. Nu era foarte sigur de ce îi displăcea Foskins, probabil din cauza dispoziţiilor lui imprevizibile. Un minut vesel, entuziast, eficient, iar în clipa următoare – ei bine „nemernic" fu singurul cuvânt care îi veni în minte. Harris de abia aştepta să ajungă acasă la Judy.

Foskins se holba indignat în pahar. „Nu trebuie să mai rămân mult aici", se gândi el. Nu ar fi dat bine deloc dacă vreun membru al echipei sale de peste drum ar pica acolo şi l-ar vedea bând de unul singur. Nu ar face o impresie prea bună, mai ales acum.

Se gândea la tânărul profesor. Probabil că locuia cu o fată – n-ar fi deloc neobişnuit. Sigur pe sine, independent. Tânăr. Ar putea totuşi să-i fie folositor în această afacere. Nu ar avea un rol esenţial, dar cel puţin profesorul ar vedea cât este de dificil să organizezi un astfel de proiect. Această experienţă i-ar prinde foarte bine – doar că îşi dorea ca *mai mulţi* oameni să aibă idee despre toate dificultăţile prezente, şi atunci poate că nu s-ar mai grăbi să ceară capul cuiva

în primul moment de panică. „Vor vedea în curând că deocamdată nu trebuie să fiu scos la pensie."

Își mai comandă o băutură – *doar un pahar rapid*, își zise – și se întoarse pe scaunul lui.

„Ce turnură ciudată iau lucrurile", medită el. „Mereu trebuie să demonstrezi cuiva ceva. Unora le e ușor, au un talent înnăscut, dar ceilalți trebuie să depună eforturi constante, să nu stea nici un minut, să nu-și trădeze niciodată slăbiciunea în fața celor care de abia așteaptă să o folosească în avantajul lor. Cu mine, așa a fost întotdeauna. Munca, funcțiile de conducere – nu le-am obținut niciodată ușor. Strădania a fost mereu un secret bine păstrat. Dacă ar ști câte ore am petrecut muncind pe brânci în miez de noapte, cât am studiat ca să țin pasul cu noile descoperiri. Și nu doar să țin pasul, ci să mă aflu în fruntea lor."

„Dar Rosemary a aflat. Așa și trebuia, desigur, căci era soția mea. Oricare altă femeie m-ar fi consolat, dar nu Rosemary. Ea s-a plictisit de nopțile petrecute cercetând teancuri de hârțoage. Și când a mai descoperit că pentru mine actul sexual nu era tocmai ceva natural, ei, bine, a fost prea decepționată. Dacă am fi avut copii, presupun că ar fi găsit cu ce să-și umple timpul, dar și pentru asta a dat vina tot pe mine. În orice caz, căsnicia a durat cincisprezece ani, așa că trebuie să mă fi iubit într-o oarecare măsură. Cu toate că știam de ciudata ei aventură, nu conta prea mult, atât timp cât era discretă. Aș fi putut rezista chiar și în fața remarcelor ei răutăcioase, pe care mi le adresa în fața colegilor și prietenilor, luând-o peste

picior cu o falsă amabilitate. Dar atunci când aventurile au devenit mai frecvente şi mai puţin discrete – şi cel mai rău dintre toate, mult mai puţin discriminatorii –, a trebuit să pun punct relaţiei. Dar s-a repezit şi a terminat-o ea însăşi, părăsindu-mă pentru un nenorocit de agent de turism. Un agent de turism! Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca lumea să nu afle, dar vorba se răspândeşte întotdeauna, astfel încât nu mi-a rămas decât să muncesc mai mult, să devin un om de succes, orice mi-ar fi putut ascunde ruşinea de a fi fost lăsat părăsit de către propria soţie. Şi de dubla ruşine de a mi se fi pus coarne de către ea şi agentul de turism! Cum să-ţi păstrezi demnitatea după una ca asta? Dar m-am descurcat, muncind şi ajungând în această poziţie. Într-adevăr, afacerea cu şobolanii mi-a ştirbit din prestigiu, dar superiorii mei nu aveau de gând să mă concedieze, nu? Nu, căci ştiu cât valorez de fapt. La naiba cu opinia publică. Iar atunci când acest mic incident va lua sfârşit, îmi vor recunoaşte cu toţii valoarea. Chestia este că, cu cât ai mai multă putere, cu atât îţi este mai uşor să găseşti soluţii. Nu trebuie decât să ţii aproape oamenii potriviţi, creierele cele mai luminate – ei îţi dau soluţii, iar tu te alegi cu faima. Partea cea mai dificilă era cum să ajungi să ai autoritate, dar odată obţinută, restul e simplu."

„Voi mai bea un pahar, după care cred că mă voi duce la club, le voi spune băieţilor că totul este sub control, le voi da câteva indicii despre caz, nu prea multe, căci s-ar putea să nu funcţioneze, însă suficient cât să ştie că bătrânul Foskins a dat din nou lovitura.

Mă simt mai bine acum, nu are rost să mă întorc acasă încă, în apartamentul acela gol. Presupun că băieții vor fi încântați să mă vadă."

Își goli paharul și ieși în lumina încă puternică a soarelui.

La opt și jumătate, Harris se prezenta la întrunirile zilnice de la primărie. Împreună cu Foskins și responsabilii orașului, stabiliseră zece zone-cheie, pe care le considerau a fi posibil infestate de șobolani. La sfârșitul săptămânii, biochimiștii descoperiseră și ei virusul potrivit.

Râdeau de admirația pe care profesorul o arăta față de rapiditatea cu care lucrau.

– Nu asta era problema, îi răspundeau ei. Vedeți dumneavoastră, cunoaștem virusul acesta de mulți ani. De fapt, l-am moștenit de la germani după război. Ei căutaseră o cale de a ne omorî toate animalele prin infestare, fără a face vreun rău populației și, de fapt, găsiseră și răspunsul. Din fericire pentru noi, războiul s-a terminat înainte de a avea timp să-l folosească și, de atunci, a fost un secret bine păstrat, pe lângă alte câteva. Partea dificilă, cea care ne-a luat atât timp, a fost să obținem antidotul. Nu prea voiau să omorâm toate animalele din țară. Așa că am găsit antitoxina, și va fi mai ușor să o administrăm animalelor, fie prin injectare, fie prin alimentație, introdusă în mâncarea și apa pe care o consumă. Deja se produce în masă și, doar ca măsură de precauție, lucrăm la un alt antidot, în caz că primul nu are efectele scontate.

Doar ca o măsură de precauţie pentru că nu există nici un motiv ca antidotul să nu fie bun.

Foskins îi felicită pentru munca depusă şi stabiliră momentul când vor pune planul în aplicare.

– Prea bine, domnilor, concluzionă ministrul. Marţi dimineaţă, la ora şase, vom plasa primii căţeluşi infestaţi. Apoi toată dimineaţa vom proceda la fel în alte nouă locuri, toate reprezentând puncte-cheie. Vom lăsa acele nefericite, dar dispensabile, animale pe mâna destinului. Aveţi întrebări?

– Da, spuse Harris, ridicând mâna, dar coborând-o repede dându-şi seama că seamănă cu elevii săi de la şcoală. Şi ce se va întâmpla dacă, atunci când vom plasa căţeluşii, vom deveni noi înşine victime ale şobolanilor?

– Toată lumea va purta echipament de protecţie, domnule Harris. Aceasta este procedura standard a oricărei operaţiuni de acest fel. Cred că echipamentul vi se va părea adecvat, deşi lipsit de confort. Foskins îi privi şi pe ceilalţi colegi prezenţi. Mai aveţi şi alte întrebări?

– Da, răspunse Harris.

– Domnule Harris?

– Şi dacă nu funcţionează?

– Ce anume să nu funcţioneze?

– Această idee.

– Atunci, Dumnezeu să ne ajute, domnule Harris.

Zorii cenuşii aruncau negură peste vechiul canal. Nici măcar o pasăre nu spărgea liniştea rece a dimineţii.

Când și când, apa murdară se agita în briza slabă a dimineții, făcând ca mici valuri să se lovească leneș de marginile artificiale, din ciment, ale râului.

Liniștea a fost întreruptă de un scheunat slab. Pe mal, se apropiau cinci oameni care semănau cu niște extratereștri. Erau acoperiți, din cap până în picioare, cu un material greu, asemănător plasticului, și purtau căști prevăzute cu ochelari mari de protecție. Doi dintre bărbați cărau un coș de dimensiuni apreciabile. Din când în când, capacul sărea, de parcă ocupanții recipientului se zbăteau să se elibereze. Unul dintre bărbați se apropie de marginea canalului și puse coșul jos.

– Asta ar trebui să ajungă pentru început, spuse Harris, transpirând în costumul său greu. Își ridică scutul de protecție al căștii pentru ca ceilalți să-l poată auzi mai bine.

– Aici am văzut șobolanii data trecută. Au înotat de-a lungul canalului până aici. Apoi s-au cățărat pe mal și au dispărut prin gaura de acolo, continuă el, arătând spre celălalt mal.

Coșul a fost deschis și trei cățeluși au fost scoși la iveală. Harris îl mângâie cu blândețe pe unul dintre ei. „Bietul de el", se gândi.

Tânărul cercetător, care-i fusese prezentat profesorului după prima lor întâlnire de la primărie drept Stephen Howard, își ridică ochelarii și își șterse fruntea cu mâna înmănușată.

– Haideți să-i legăm pe doi dintre ei, iar pe unul îl lăsăm liber, spuse el. Și așa, șobolanii trebuie să-i prindă.

Harris privea, în timp ce o bară de metal era înfiptă în poteca tare, care se întindea de-a lungul canalului plin de mâl, doi dintre căței fiind apoi legați de ea.

– Gata, mititelule. Poți să pleci. Lăsă cățelul jos din brațe și îl împinse ușor, dar acesta se întinse după mâna lui și începu să-l lingă, uitându-se în sus la el.

– Du-te, băiete. Fă-o pentru regină și pentru țară.

Câinele se așeză pe picioarele din spate și rămase uitându-se la el.

– Oh, Iisuse, bolborosi Harris, o să fie mai greu decât am crezut.

Howard băgă mâna în coș, de unde scoase o bucată de carne crudă.

– Asta ar trebui să-l atragă. Era pregătită ca momeală pentru șobolani, dar nu văd de ce nu s-ar bucura și micuții ăștia de o ultimă masă. O să-l momesc până pe pod, și o să-l las acolo, să se înfrupte din mâncare. Aici, băiete, vino. Îi trecu carnea cățelului pe sub nas, după care o trase din fața fălcilor, amăgindu-l.

– Nu te îndepărta prea tare! strigă Harris, în timp ce omul îmbrăcat ciudat dispărea sub pod. El și ceilalți începură să împrăștie carne crudă în jurul celor doi cățeluși, hrănindu-i puțin pentru a-i face fericiți.

La auzul unor pași care alergau, ridicară privirea și îl văzură pe Howard îndreptându-se spre ei, făcându-le cu mâna plin de entuziasm. La început nu au putut distinge ce spunea, dar, când a arătat înapoi spre pod, au înțeles de ce se grăbea așa de tare să se îndepărteze de el.

În întunericul de sub pod, se zăreau câteva creaturi negre, care înconjuraseră cățelușul, ce începuse să schelălăie jalnic. Harris făcu un pas ca și cum ar fi vrut să se îndrepte într-acolo, dar o mână îl apucă de braț. Dădu din cap, înțelegând situația. Ce conta dacă un cățeluș murea, atâta vreme cât nenumărate persoane urmau să fie salvate prin sacrificarea lui? Dar era o moarte oribilă pentru bietul micuț.

Dintr-odată, de sub podul întunecat, un șir de șobolani țâșniră pe urmele cercetătorului. Șobolanul aflat în frunte îl prinse repede din urmă pe omul neîndemânatic îmbrăcat în costum și se aruncă la picioarele care se mișcau cu greutate. Se agăță de materialul costumului, dar dinții foarte ascuțiți nu reușiră să-l penetreze. Howard alerga în continuare, târând creatura insistentă după el.

– Casca de protecție, închide-i vizorul! strigă Harris.

Howard îl auzi și închise vizorul de protecție al căștii. Un alt șobolan i se agăță de celălalt picior, iar Howard se împiedică, reușind însă să-și mențină echilibrul. Ceilalți bărbați priveau îngroziți cum un alt șobolan se cățăra pe spatele lui, cocoțându-i-se pe umăr și lovindu-i casca de protecție. Căzu zgomotos, cu o mână plescăindu-i în apa canalului. Se ridică în genunchi în vreme ce șobolanii roiau în jurul lui. În zadar încercă să-i îndepărteze, căci se agățau de el, asemenea unor lipitori imense.

Harris observă lucrul de care se temuse cel mai tare: materialul rezistent fusese sfîșiat. Se apropie în goană, urmat de ceilalți trei bărbați în urma lui. Ajungând la

Howard, începu să tragă de şobolanii care sfâşiau frenetic materialul, nepăsători la loviturile care le erau aplicate. Harris aruncă doi dintre ei în canal, sperând că vor fi suficient de şocaţi ca să se înece, şi, ignorând creaturile care se agăţau de cercetător, îl ridică pe acesta în picioare şi-l trase de-a lungul canalului.

Acum, toţi bărbaţii luptau pentru vieţile lor şi din ce în ce mai multe rozătoare se apropiau de ei. Se deplasau clătinându-se spre gaura din gard prin care ar fi putut să scape din capcana mortală a canalului. Se eliberară de o parte dintre rozătoare, atunci când trecură pe lângă cei doi căţeluşi şi pe lângă carnea crudă împrăştiată, căci şobolanii se aruncaseră cu poftă asupra prăzii mai uşoare.

– Înapoi la camionete! auzi Harris o voce înăbuşită. Avem acolo buteliile cu gaz.

Se deplasau în continuare, drumul fiind mai liber acum, fiindcă şobolanii se năpustiseră asupra cărnii de animal. Ajutându-se unul pe celălalt, ajunseră la spărtură şi se strecurară prin ea. Brusc, şobolanii care mai erau încă agăţaţi de ei căzură la pământ, de parcă ar fi simţit că s-ar afla în pericol în afara graniţelor canalului. Harris se aruncă asupra unuia dintre ei, înainte ca acesta să încerce să scape, ignorând repulsia pe care i-o genera creatura agitată. Îl ridică în aer, ţinându-l cu o mână de gât, iar cu cealaltă de picioarele din spate.

– Iată un exemplar viu pentru dumneavoastră! strigă el, chinuindu-se să-l ţină bine.

– Bravo, omule, strigă Howard și sări repede în ajutorul profesorului. Șobolanul uriaș era extraordinar de puternic și se zbătea furios în brațele lui, dar cei doi bărbați îl țineau cu înverșunare. Brusc, ceilalți șobolani, care nu fugiseră, ci rămăseseră de cealaltă parte a găurii, îi atacară pe cei doi bărbați.

Ceilalți trei loveau și trăgeau de șobolani, încercând să scape, dar își dădură repede seama că eforturile lor erau zadarnice dacă nu primeau întăriri. Șoferii camionetelor din apropiere ambalară motoarele și se îndreptară zgomotos spre ei, oprindu-se lângă basculadă. Ușile din spate ale camionetelor erau larg deschise, iar bărbații care se luptau cu șobolanii agățați de ei reușiră să sară în cele două vehicule. Lui Harris, zgomotul i se păru asurzitor chiar și prin casca de protecție; cățeii din coșuri lătrau furioși, șobolanii chițăiau pe tonul specific ascuțit, iar bărbații strigau. Își dădu seama că șoferul mașinii spre care se îndreptase nu purta casca și mănușile de protecție. Îi strigă să-și acopere capul și mâinile, însă, din cauza larmei, acesta nu îl auzi. Doi dintre bărbați se aflau acum în prima camionetă și deschideau repede buteliile de gaz, lovind șobolanii care săreau în interior. Harris și Howard se suiră în mașină, ținându-l pe captiv între ei, ignorând durerea provocată de mușcăturile care nu penetrau costumul, ci doar la ciupeau carnea. Camioneta se puse în mișcare, cu șobolanii pe urmele ei, încercând să sară înăuntru prin ușile deschise din spate, unii chiar reușind, alții fiind aruncați înapoi în stradă. Ușile au fost închise cu zgomot, strivind corpul unui

şobolan, care căzu din cauza unei lovituri rapide, aplicată de unul dintre bărbaţi.

Dădură drumul la gazul unui tub pentru a extermina şobolanii rămaşi în camionetă şi care continuau să atace.

– Pe acesta nu! ordonă Howard. Găsiţi ceva în care să-l băgăm. Avem nevoie de el viu.

O cutie de metal fu golită de unelte, iar şobolanul turbat fu introdus în ea. Capacul se închise cu putere. Maşina se clătină brusc, ceea ce îi făcu să se uite neliniştiţi în direcţia şoferului. Acesta încerca să îşi elibereze mâna expusă de una dintre bestiile negre. Un jet de gaz a fost direcţionat spre el, şi creatura se prăbuşi repede pe podea, la picioarele şoferului, a cărui mână atârna acum în lateral, fără vlagă. Conducea în continuare, gemând de durere, dar învârtea volanul doar cu mâna dreaptă. Gazul a fost răspândit în toată cabina camionetei, omorând şobolanii în numai câteva secunde.

– Nu daţi drumul la prea mult gaz! strigă Harris. Nu trebuie să omorâm şi câinii.

După ce şi ultimul şobolan se clătină ameţit şi căzu secerat la pământ, bărbaţii îşi scoaseră căştile de protecţie şi îl priviră pe şoferul rănit, conştienţi că era condamnat.

– Cealaltă camionetă este chiar în spatele nostru, spuse Howard, privind prin geamul uşii din spate. Am ajuns suficient de departe, îi strigă şoferului, aşa că hai să oprim ca să-ţi îngrijim rana. Îi adresă o privire lui Harris, dând din cap disperat.

Camioneta frână lângă bordură, cealaltă oprind imediat în spatele ei. Uşile au fost deschise, iar bărbaţii au coborât precauţi, mulţumiţi să poată respira aerul proaspăt al dimineţii, după ce inhalaseră gazul acela puternic mirositor. Făcându-i-se rău şi simţind că ameţeşte, Harris se sprijini de partea laterală a camionetei.

– Prea mult gaz din ăsta poate omorî şi un om, mai ales într-un spaţiu închis ca acela, îi spuse Howard. Norocul nostru a fost că am avut măşti de protecţie. Şoferul a leşinat pur şi simplu, şi bănuiesc că nu din cauza rănii, ci a gazului – şi asta cu toate că se afla lângă o fereastră deschisă.

– Bietul de el! Ştie că va muri? întrebă Harris, încă ameţit.

– Toată lumea ştie acum despre această boală, domnule Harris. Ştiu la ce risc se expune, trebuia să se protejeze.

– Păi, poate că nici tu nu ai fost prea norocos, răspunse Harris, arătând spre ruptura din costumul lui Howard.

Cercetătorul păli şi duse mâna la gaura făcută în costum.

– Nu cred că am fost muşcat, spuse el, am numai vânătăi de la dinţii şobolanilor. Oh, Doamne!

Bâjbâind, îşi trase greoi fermoarul costumului. Spre marea lui uşurare, văzu că hainele de sub costum erau neatinse. Oftând adânc, se sprijini şi el de camionetă.

După o vreme, spuse:

– Haideţi să-l ducem pe bietul om la spital, nu că l-ar mai ajuta cu ceva, după care să ne continuăm rondul. Doar că de data asta o să cer mai multă protecţie de la Foskins. Şi asta este doar prima zonă. Sper că, printre următoarele nouă, ai ales şi nişte locuri sigure pentru noi, Harris.

Profesorul îi zâmbi şters.

– Mai este vreun loc sigur pe aici?

În acea zi au mai fost atacaţi de rozătoare de încă trei ori. Seara, Harris se întoarse acasă complet epuizat, atât fizic, cât şi psihic, cu nervii aproape amorţiţi din cauza groazei pe care i-o produsese operaţiunea. Se aşeză într-un fotoliu şi îi povesti lui Judy întâmplările zilei.

– La canal a fost cel mai rău. Ne-a şocat destul de tare, mai ales că şoferul a fost rănit, aşa că după aceea am fost mai atenţi. De acolo, ne-am dus în port – n-am văzut niciodată străzile atât de pustii – am lăsat momeala şi am plecat repede. Nu îi spuse nimic despre căţei, căci nu ar fi vrut să o supere, ştiind cât de mult iubea ea animalele.

– Dar la un moment dat am oprit camionetele la intrarea pe o alee, care ducea la râu, am coborât şi am dus momeala la capătul drumului. Am lăsat-o acolo, dar, când ne-am întors, ieşirea era blocată de nenorociţii ăia. Dădeau cu toţii năvală prin canalul de la subsol. N-am stat deloc pe gânduri – Howard a ţâşnit glonţ printre ei şi noi ceilalţi buluc după el, lovind şi bătând din picioare, mulţumind lui Dumnezeu pentru

costumele de protecție. Ne-am îngrămădit în camionetă și am plecat repede.

E ciudat, dar stând acolo, la primărie, făcând planuri și ascultând rapoarte, povestind chiar primul meu contact cu șobolanii, nu ne-am dat seama de gravitatea situației. A fost nevoie de evenimentele de astăzi ca să ne deschidă ochii. Dimineață, străzile erau practic pustii, iar ceva mai târziu, oamenii se deplasau numai în grup sau în mașini și camionete.

În orice caz, după aceea ne-am întâlnit cu ajutoarele pe care ni le promisese Foskins. A adus armata. Două camioane pline cu soldați, înarmați cu tunuri de apă, aruncătoare de flăcări, gaz – toată artileria aia nenorocită. Desigur că ne-a făcut să ne simțim ceva mai bine.

– Ar fi trebuit să începeți cu ei, îl întrerupse Judy, contrazicându-l pe Foskins, care conducea operațiunea, și nu pe Harris.

– Da, știu, răspunse Harris, dar asta am făcut. I-am subestimat. În ciuda tuturor rapoartelor, i-am considerat niște simpli paraziți foarte dăunători, și nu forța covârșitoare care par să fi devenit. Chiar și după masacrul de la metrou și după atacul de la școală, nu ne-am așteptat să dăm nas în nas cu atât de mulți. Este adevărat că am ales locurile cele mai probabile – așa cum trebuia, dacă voiam ca efortul nostru să dea rezultate –, dar nici măcar eu nu am fost pregătit să-i întâlnesc de atâtea ori. Îți spun, Judy, dacă nici asta nu dă rezultate, atunci toată zona va trebui rasă de pe fața pământului.

Judy se cutremură.

– Și dacă e prea târziu? Mi-ai spus cât de repede se înmulțesc. Dacă se răspândesc în întreaga Londră?

Harris tăcu un moment, după care răspunse:

– Atunci, la revedere, Londra.

– O, dragul meu, hai să plecăm. Ai făcut tot ce ți-a stat în putință ca să ajuți. Tu singur ai spus că nu le ești prea util și că te afli acolo pentru că așa vrea Foskins. Hai să plecăm până nu se înrăutățește situația.

– Haide, Judy, știi că nu putem. Unde să ne ducem?

– La mătușa Hazel, o vreme. Ai putea obține un transfer la o școală din localitate, iar pe mine nu m-ar deranja să fiu vânzătoare într-un magazin o perioadă. Toate școlile sunt ticsite de elevi evacuați, așa că se plâng că au nevoie de mai mulți profesori de la Londra.

– Nu, iubito. N-aș putea pleca acum. Vezi, în timp ce mergeam azi cu mașina, îmbrăcați în costumele acelea spațiale ridicole, însoțiți de soldați înarmați până în dinți, și îi duceam pe toți în locurile pe care le cunoșteam, care-mi erau familiare, unde mi-am petrecut o bună parte din viață, am simțit că trebuie să particip la operațiune. Dacă vrei – și știu că poate suna stupid – este teritoriul meu. Oamenii care mă însoțeau nu-l cunoșteau. Pentru Foskins sau pentru ministru este un teritoriu străin. Nu vreau să spun că ador zona, sau că nu pot trăi fără ea. Nimic de genul acesta. Dar mă simt oarecum responsabil pentru ce se întâmplă acolo – e ca și cum fosta mea școală ar fi distrusă de trecerea timpului. Înțelegi?

– Da, înțeleg. Judy îi zâmbi, ținându-i mâna lipită de obrazul ei. Prostuțule.

El ridică din umeri, zâmbind în sinea lui.

– Au mai avut loc și alte incidente azi? se interesă ea.

– Da. Pe terenul de joacă am văzut vreo douăzeci de șobolani atacând un câine, așa că ne-am apropiat cu mașina și am trecut chiar printre ei, aruncând momeala fără să ne oprim.

În mintea lui revenea imaginea îngrozitoare a colegilor lui, care aruncau cățeii din camionete drept în mijlocul șobolanilor, lucru la care fusese incapabil să participe.

– Mai târziu ne-am dus la ruinele unei biserici, unde am descoperit osemintele a două persoane, fără nici o urmă de carne. Nu ne-am putut da seama cine erau și de cât timp se aflau acolo; scheletele erau mult prea curate ca să se fi zăcut acolo de prea multă vreme, și nu era nici urmă de îmbrăcăminte. Ce ni s-a părut ciudat a fost că stăteau îmbrățișați, ca niște iubiți. În momentul în care am început să punem momeala, am auzit un strigăt. Un șobolan se agățase de gâtul unuia dintre colegii noștri, care alerga de colo-colo ca un nebun. Din fericire, nu a fost rănit grav datorită costumului, dar frica lui era contagioasă. Ne-am îndreptat cu toții spre ieșire. Doi dintre bărbați au sărit în ajutorul celui atacat, dar în curând au dat ei înșiși de necaz. Toți trei s-au îndepărtat de spărtura din gard cu șobolani agățați pe ei, și de îndată ce s-au aflat în spațiu deschis, tunurile cu apă au fost îndreptate spre gaură ca să-i împiedice pe ceilalți șobolani să iasă. Soldații i-au

ajutat pe cei trei bărbaţi să se elibereze, folosindu-şi baionetele. Cei din armată voiau să umple locul cu gaz, dar Howard nu i-a lăsat. Acolo aveam nevoie de un şobolan viu, ca să poată răspândi virusul. După acel episod, nu ne-am mai confruntat cu multe necazuri, deşi am mai intrat în contact cu ei. Învăţasem să ne ferim, şi stăteam cât mai aproape de camionete, sărind înăuntru la cel mai mic semn de pericol. Mă tem că nici unul dintre noi nu era prea curajos. Eram mult prea conştienţi de consecinţe.

– N-am nevoie de un erou mort, Harris, spuse Judy.

– Nici nu o să ai unul, crede-mă.

– Şi acum ce urmează?

– Aşteptăm. Aşteptăm să vedem dacă virusul are efect şi, dacă are, atunci nu ar trebui să dureze mult până se împrăştie. Credem că vom afla rezultatul în câteva săptămâni, fie el bun sau rău.

– Şi dacă nu funcţionează, ce va urma?

– În orice caz, nu va mai fi o problemă doar pentru East End. Nu ar avea cum să ţină şobolanii în zonă. S-ar răspândi în toată Londra. Şi dacă va fi aşa, atunci eu nu vreau să mă aflu prin preajmă.

13

Şobolanii ieşeau pe străzi ca să moară. Era ca şi cum, după ce îşi petrecuseră toată viaţa furişându-se în semiîntuneric, îşi doreau să ia o gură de aer proaspăt din lumea de deasupra, înainte de a muri. Murdăreau

străzile, cadavrele lor se descompuneau la soare, la început creând panică în rândul celor care locuiau în zonă. Panica lăsă locul unui sentiment de ușurare, pe măsură ce oamenii își dădeau seama că șobolanii mureau, starea de criză părând să fi fost depășită. Corpurile infectate erau adunate în grămezi și încărcate în camioane, apoi erau duse la crematoriu, unde erau transformate într-o cenușă inofensivă. Nu durase decât două zile până să apară primele efecte ale virusului, dar acesta se răspândise rapid în săptămâna următoare. Se mai înregistrau atacuri asupra populației, dar erau mult mai rare decât înainte. Apoi a fost descoperit un efect secundar al virusului.

Un soldat a fost mușcat de un șobolan pe care-l crezuse mort, din cauza poziției în care zăcea. L-a împușcat și s-a dus la spital, unde toată lumea se aștepta să moară. Starea lui a fost critică timp de trei zile, dar a reușit să scape, supraviețuirea lui fiind pusă pe seama reacției bolii pe care o purta șobolanul la contactul cu virusul care îl infectase. Germenele mortal fusese slăbit considerabil.

Alte persoane mușcate de șobolani nu au fost la fel de norocoase. Unii au murit în douăzeci și patru de ore, alții au agonizat aproape o săptămână. Atacurile asupra oamenilor nu erau într-un număr suficient de mare ca să se poată trage unele concluzii, dar faptul că o persoană supraviețuise, iar altele rezistaseră aproape o săptămână era de-a dreptul încurajator. S-au efectuat teste pe animale, observându-se că, în loc să moară din cauza bolii transmise de șobolani,

cobaii erau omorâţi de virusul cu care oamenii infestaseră şobolanii.

După trei săptămâni, pericolul reprezentat de rozătoare a fost considerat practic înlăturat, deşi se găsiseră doar vreo două mii de şobolani morţi. Se presupunea că restul agonizau sau muriseră sub pământ.

Viaţa începea să-şi reia cursul normal. Se făceau planuri pentru o operaţiune de curăţire generală a sectoarelor vechi din estul Londrei. Casele urmau să fie dărâmate, pe terenurile virane aveau să se construiască fie locuinţe, fie locuri de joacă pentru copii sau parcări. Zonele portuare urmau să fie renovate, ridicându-se clădiri moderne fără ziduri interioare. Subsolurile nefolosite aveau să fie sigilate pentru totdeauna, canalizările şi conductele, curăţate sau reconstruite în întregime. Totul urma să coste zeci de milioane, dar lumea primise o lecţie pe cinste. Stepney şi Poplar urmau să devină, în cele din urmă, zone la modă, iar istoria mahalalelor de acolo complet dată uitării.

Foskins a fost exonerat de toate acuzaţiile legate de greşelile iniţiale şi a fost numit public în funcţia pe care o deţinuse anterior. A fost felicitat personal de premier, iar el a transmis complimentele echipei care-l ajutase la îndeplinirea dificilei misiuni. I-a lăudat, în cadrul unei conferinţe de presă, pe specialiştii ale căror eforturi atente şi ingeniozitate dinamică reuşiseră, puţin câte puţin, să distrugă această creatură mutantă de temut, împreună cu boala fatală pe care o răspândea, sugerând în mod subtil că, de fapt, toate meritele îi reveneau lui, ca iniţiator şi organizator al proiectului.

Continuau să țină întruniri zilnice la primărie pentru a discuta progresul operațiunii, dar nu se simțea că membri echipei nu mai aveau nici o tragere de inimă. S-a obținut un ser derivat din virus, care urma să fie folosit ca antidot pentru mușcăturile de șobolani, ceea ce făcea ca boala să nu mai provoace decesul, cu toate că atacurile erau din ce în mai rare.

Pericolul trecuse. Așa credea toată lumea.

14

Când a sunat telefonul, Judy se afla în cadă, savurând căldura sa ca de cocon. Prin ușa întredeschisă a băii pătrunse vocea înăbușită a lui Harris, care răspundea la telefon. Se întreba leneș cine putea fi. După câteva momente, în care ascultase conversația de o singură parte, auzi receptorul pus în furcă și zgomot de pași prin holul dinspre baie. Harris intră, afișând un zâmbet prefăcut.

– Era Foskins, spuse el, așezându-se pe marginea toaletei.

– Te-a sunat duminică de dimineață? Înseamnă că-i este dor de tine.

– Nicidecum. M-a concediat.

– Poftim? De ce?

– Nu mai au nevoie de serviciile mele. „Băiete, îți mulțumesc pentru ajutorul extrem de important, dar ce-a fost mai greu a trecut și cred că ar fi nedrept să-ți mai răpim din prețiosul tău timp."

– Nemernic nenorocit.

– Nu, nu e chiar aşa. Oricum n-aş fi putut face mai mult. Sincer să fiu, e un fel de uşurare; m-am simţit cam inutil în ultimele câteva săptămâni.

– Da, dar să se descotorosească de tine tocmai acum, când totul e aproape de final.

– Păi, a demonstrat ce-şi pusese în gând, nu? Nu mai are nevoie de mine ca să se dea în spectacol – a cucerit întregul public. Şi oricum, în câteva săptămâni se vor întoarce copiii şi atunci totul îşi va relua rutina obişnuită.

– Hm, presupun că da, răspunse Judy, scufundându-se mai mult în apă. Dar eu tot cred că e un mare nemernic.

Harris râse, stropind-o uşor cu apă pe faţă.

– Ne-a invitat la „o mică adunare socială" marţi seară.

– Cum? se miră Judy. Nu-mi vine să cred.

– Ştie că e un porc, şi nu se poate împăca cu gândul ăsta. Probabil că asta este slăbiciunea lui – e deci doar pe jumătate nemernic.

Îşi băgă mâna în apa cu săpun şi mângâie cu degetul o coapsă a lui Judy.

– Mă tratează ca pe un gunoi, dar vrea ca eu să-l iubesc în continuare.

– Înţeleg. Şi tu ce simţi?

– Nu e atât de important, nu? Într-un fel mi-e milă de el, dar nu-mi pasă câtuşi de puţin de micul nostru comitet – chiar mă bucur să nu mai fac parte din el.

Ce a fost mai rău a trecut, acum am alte lucruri mai bune de făcut.

Îi mângâie interiorul coapselor, ea desfăcându-și ușor picioarele pentru a-i permite accesul.

– Și atunci, mergem la mica lui întrunire socială?

– De ce nu? Ne-am găsi o ocupație pentru seara respectivă.

Judy gemu de plăcere când mâna lui atinse partea de sus a picioarelor.

– Ce ai de gând să faci până se redeschide școala? întrebă ea.

El o trase încet de micul smoc de păr, preocupat aproape în întregime de propriile-i gânduri.

– O să cercetez zona. Să văd cum decurge acțiunea de curățare. Poate o să mai pictez ceva.

– Aș putea să-mi iau câteva zile libere.

– Să mergem la mătușa Hazel?

– Da, te rog.

Ea începu să se agite în apă, iar el nu știa dacă acel „Da, te rog" era un răspuns afirmativ la întrebarea lui sau o încurajare adresată degetelor lui care îi exploraau corpul.

– Harris, spuse ea.

– Da?

– Nu e vremea să faci și tu o baie?

El începu să-și descheie nasturii de la cămașă.

Foskins îi primi călduros când au ajuns la el acasă marțea următoare.

– Salut, bătrâne. Ah, ea trebuie să fie Judy. Vă rog să intraţi.

„E deja uşor cherchelit", îşi spuse Harris, uitându-se la Judy şi făcându-i cu ochiul.

– Au sosit aproape toţi musafirii, continuă Foskins cu glas exagerat de tare. Baia se află sus, la stânga, dormitorul la dreapta.

Judy dispăru sus pe scări ca să-şi reîmprospăteze machiajul, iar Harris îl urmă pe Foskins în încăperea plină de oameni care stăteau de vorbă. Într-unul dintre grupuri îl zări pe Howard, pe a cărui faţă se citea mândria cu privire la evenimentele de săptămâna trecută.

– Bună, Harris! strigă el, făcându-i cu mâna în care ţinea câteva pahare şi vărsând puţin din conţinutul lor pe o doamnă de lângă el. Vino să-ţi prezint invitaţii.

Harris înaintă spre el, în timp ce Foskins îl ţinea de braţ, luând un whisky de pe tava plină cu băuturi asortate a unui chelner. Howard îl prezentă grupului, cu un aer de camaraderie pe care nu-l afişase niciodată în relaţiile sale de muncă.

– Oh, dumneavostră sunteţi profesorul care i-a salvat pe elevii aceia la şcoală, nu-i aşa? întrebă fascinată o fată de lângă Howard.

– Cu ajutorul a jumătate din forţele de poliţie şi al brigăzii de pompieri din Londra, replică Harris, zâmbind.

– Dragul meu băiat, nu trebuie să fii modest, spuse Foskins, punând mâna pe umărul profesorului şi zgâlţâindu-l cu putere.

– Fiona adoră eroii, râse Howard, luându-l posesiv de mijloc.

– Vino, trebuie să te prezint tuturor, îl îndemnă Foskins, îndepărtându-se de grup. Judy îi însoţea, în timp ce ei făceau înconjurul încăperii, zâmbind, strângând mâini şi primind felicitări. După cel de-al treilea whisky, atitudinea lui Harris faţă de subsecretar începu să se îmblânzească, în timp ce îl privea râzând şi tachinându-se cu ceilalţi colegi miniştri, acceptând laudele lor iniţial cu o falsă modestie, iar apoi cu o lăudăroşenie pricepută. Îl observă pe Howard stând de o parte, privindu-l pe Foskins, fără a da nici cea mai mică atenţie Fionei, care bălmăjea lângă el.

Gândurile i-au fost întrerupte de Judy, care îi şoptea ceva la ureche:

– Aşadar, aceştia sunt oamenii din lumea bună?

– Se putea şi mai rău, îi zâmbi el. Cel puţin avem băutură din belşug.

– Cu siguranţă acesta este momentul de glorie al bătrânului Foskins.

– Desigur. Care credeai că e scopul petrecerii? Cu toate astea, nu putem să-l acuzăm.

– Harris, eşti foarte amabil pentru un războinic.

El începu să râdă, luând-o pe după umeri şi trăgând-o spre el.

– De acord că a făcut o greşeală odată, dar şi-a luat repede revanşa.

– Da, cu ajutorul tău şi al tuturor celorlalţi, continuă Judy, plină de indignare.

– Are dreptate, Harris. Howard traversase camera şi venise să li se alăture, cu Fiona după el. E ocupat să primească toate laudele – într-o manieră foarte modestă, te asigur – când, de fapt, totul a fost doar ideea *mea*.

– Da, consimţi Fiona pe nerăsuflate.

– Şi apropo, adăugă el răutăcios, îmi pare rău că nu mai faci parte din echipă.

Harris îi zâmbi cercetătorului, fără a accepta să fie întrerupt.

– Ce mai contează? În orice caz, acum e prea târziu, spuse el, căutându-l cu privirea pe chelner şi tava lui.

– Da, şi în cele din urmă ne vom întoarce cu toţii la slujbele noastre mărunte şi lipsite de importanţă, în vreme ce el...

– Uite ce e, dacă nu-ţi place, nu-mi spune mie toate astea, ci lui. Harris apucă cu abilitate un pahar cu whisky de pe tava unui chelner care trecea pe lângă ei.

– Corect, spuse Howard. Aşa o să şi fac, şi se îndreptă spre Foskins.

– Harris, eşti răutăcios, îl certă Judy pe profesorul care zâmbea.

– O, Doamne, o să facă o scenă, se tângui Fiona.

Tocmai când Howard ajunse lângă jovialul Foskins, telefonul din hol sună şi subsecretarul se scuză şi se îndepărtă de grup, lăsându-l pe cercetător cu gura căscată.

Harris se abţinu să nu râdă, privindu-l pe Howard care îşi făcea curaj şi pornea pe urmele lui.

Două minute mai târziu, Howard intră în încăpere alb ca varul. Li se alătură, dând încet din cap, cu o privire șocată.

– Dragul meu, ce este? Ce s-a întâmplat? îl întrebă Fiona îngrijorată.

El îi privi pe rând pe fiecare dintre ei, uitându-se mai mult în gol.

– Telefonul acela, începu. Era de la biroul nostru de operațiuni.

Cu toții așteptau nerăbdători.

– A avut loc un alt atac. Un alt masacru – în nordul Londrei.

15

Stephen Abbot stătea în sala de cinema întunecată și se uita pe furiș la prietena lui, pe a cărei față se reflecta lumina ecranului. Se plictisise de film, în parte deoarece cowboy-ul gras și diform de pe ecran era acum prea bătrân pentru a mai face pe Superman, și, pe de altă parte, pentru că nu avea ochelarii la el. Vikki nu știa că uneori purta ochelari, iar el credea că dacă ar fi aflat, asta le-ar fi putut afecta relația. Probabil că l-ar fi părăsit și dacă ar fi știut că are doi incisivi falși; de fiecare dată când se sărutau trebuia să aibă grijă ca, în timpul explorării, limba ei să nu-i disloce. Ea era foarte exigentă. Și era chiar normal să fie așa, la felul în care arăta. Cea mai bună bucățică din club.

Mai avea şi o altă problemă – trebuia să se ducă la toaletă. Încă se mai putea abţine, dar gândul că nu putea să meargă accentua treptat starea de disconfort. Şi nu se putea duce pentru că nu avea ochelarii, iar fără ei nu şi-ar fi găsit niciodată drumul înapoi până la locul lui. I se mai întâmplase asta o dată; se tot plimbase în sus şi-n jos pe culoar în întuneric până când, ruşinată, fata trebuise să-i facă semn cu mâna. Şi atunci fusese ultima dată când ieşise cu ea.

Se mişcă neliniştit pe scaun. Îşi puse mâna pe după umerii ei, iar ea se ghemui lângă el, cu una dintre mâini aşezată pe coapsa lui. Zona de sub mâna ei devenise centrul senzaţiilor, până când greutatea reuşise să-i incite alte părţi. O sărută uşor pe obraz şi apoi apăsat pe buze, când ea îşi întoarse capul spre el, degetele ei apăsând mai tare pe piciorul lui. Ei bine, aşteptase deja timp de două săptămâni ca nu cumva să strice lucrurile. Poate că sosise momentul să facă ceva. Cu inima bătând, ameţit de atâta iubire şi cu gândul la dorinţa de a urina depăşit de o dorinţă şi mai mare, o apucă cu mâna liberă de încheietură şi mângâie materialul mătăsos al bluzei. Cu degetele tremurânde şi precaute, atinse nasturii şi îşi băgă un deget printr-o deschizătură, ameţit de căldura emanată de pielea abdomenului ei. După câteva momente, în care o masă cu mişcări circulare cu degetul, aşteptând parcă să fie respins, îşi retrase mâna şi şi-o îndreptă către sânii ei. Găsi o mică umflătură şi o masă cu mâna tremurândă. Mâna ei reţinută o atinse încet pe a lui, încercând să o respingă, dar fără prea multă convingere. În loc să se

retragă, mâna lui alunecă pe sub bluză, prinzându-se între nasturi. Și-o eliberă, scuturând-o puțin, și desfăcu unul dintre nasturi, auzind-o cum respiră cu greu pe măsură ce mâna lui i se strecura din nou pe sub bluză.

„Prima", se gândi el. „Prima mea gagică cu adevărat frumoasă. După toate fetele alea grase, cele slăbănoage, cu nasul mare, sau cu dinți mari – una frumoasă în cele din urmă. Oh, cât de îndrăgostit sunt! Să vezi când o să le zic băieților că mă lasă să o ating!"

Își strecură mâna sub sutienul ei de dantelă, atingându-i sfârcul mic și tare, strângându-i-l între degete, apăsându-l de parcă era un nasture.

Dintr-odată ea țipă și sări de pe scaun, trăgându-l de mână după ea.

– Dar n-am făcut nimic, începu el cu voce tare, înroșindu-se atunci când oamenii își întoarseră privirile spre ei.

– M-a mușcat ceva! strigă Vikki. E ceva pe podea. M-a mușcat de picior.

El se uită pe jos, dar nu văzu nimic. Se aplecă, mai mult pentru a scăpa de privirile acuzatoare ale celorlalți spectatori decât pentru a găsi acel „ceva" care îi deranjase.

– Nu e nimic acolo, spuse el nefericit.

– Ba da, este. Fata începu să plângă, dându-se înapoi și ajungând în brațele persoanei de lângă ea. În ultimul rând, cineva scăpără o brichetă și se aplecă peste spătarul scaunului, luminând podeaua cu mica flăcăruie.

O apariție mare, neagră se strecură pe sub scaun.

Când Vikki ţipă, o femeie de pe rândul din spatele ei sări în picioare şi strigă şi ea. Apoi, în cinematograf se dezlănţui un adevărat infern. Oamenii săreau, loveau sau se fereau de ceva aflat la picioarele lor.

– Şobolani! răsună în cinematograf o voce cuprinsă de panică, ceilalţi, la fel de speriaţi, răspunzându-i ca un ecou.

Vikki începu să bată isteric din picioare, ca şi cum simplul contact cu podeaua o făcea mai vulnerabilă în faţa şobolanilor. Stephen o luă pe după umeri, încercând să o liniştească, tocmai când se aprindeau luminile. În acel moment, panica puse stăpânire pe oameni, căci văzură oroarea dintre scaune. Şobolanii se scurgeau pe culoare, intrau printre rândurile de scaune, atacând mulţimea panicată. Femei şi bărbaţi ţipau, chinuindu-se să se ridice din scaune, împiedicaţi din ambele părţi de trupuri care se îmbulzeau. Uşile de la ieşire erau blocate, oamenii cădeau unii peste alţii în încercarea de a scăpa de moartea care venea pe urmele lor. Cowboy-ul din film îşi începea ultima repriză de împuşcături asupra personajelor negative.

Stephen desprinse un şobolan din părul lui Vikki şi îl aruncă, cu mâinile sfâşiate de dinţii scrâşnind ai rozătoarelor. O apucă de braţ şi o trase de-a lungul rândului de scaune, împingându-i pe cei din faţa lui. În mod inexplicabil, luminile începeau să-şi piardă din intensitate, stingându-se de tot în cele din urmă, scena confuză fiind acum luminată doar de razele reflectate de ecranul imens. Ceva îl muşcă pe băiat de

picior, iar el încercă să-l izbească de spătarul unui scaun, dar, din cauza lipsei de spațiu, șobolanul reuși să se agațe de el. Se aplecă să-l îndepărteze, dar fu mușcat de mâini de un alt șobolan. Disperat, se așeză pe spătarul unui scaun și puse cu dificultate piciorul pe spătarul scaunului din față, ridicând odată cu el și șobolanul mare și negru. Vikki se depărtă de el, împiedicându-se de un bărbat care abia mai reușea să se împotrivească la trei șobolani. Căzu greoaie, fiind imediat înghițită de trupurile zbârlite, strigătele ei pierzându-se printre toate celelalte.

Stephen apucă șobolanul de gât, strângându-l cu toată puterea, dar acesta se ținea în continuare de el. Simți un altul sărindu-i în spate și mușcându-l de haină, pe care o scoase fără a sta pe gânduri și o aruncă, împreună cu șobolanul, în rândul din spatele lui. Un bărbat din față văzu în ce situație disperată se află și apucă curajos șobolanul, care i se agățase de picior, și începu să tragă de el. Brusc, șobolanul dădu drumul băiatului și, întorcându-se către bărbat, îl mușcă de față.

Se prăbuși țipând, deja în agonie.

Băiatul se uită peste scaune și își dădu seama că nu putea face nimic să-și ajute salvatorul. Se uită în jur, dar văzând că intrarea este blocată, sări pe marginea spătarului și începu să se deplaseze cu grijă de-a lungul rândurilor de scaune, călcând pe umerii oamenilor acolo unde se putea, dar în mare parte bazându-se pe noroc ca să-și mențină echilibrul. Alunecă de vreo câteva ori, dar reuși să-și recapete echilibrul, teama dându-i un plus de putere pentru a înainta. Măcelul din

jurul său părea ireal. Era un adevărat coşmar, lumina ciudată a ecranului intensificând efectul apocaliptic.

În faţa lui, un om ridică un şobolan deasupra capului, aruncându-l cât colo, lovindu-l pe băiat cu trupul său lung, şi făcându-l din nou să alunece printre rânduri. Se prăbuşi greoi pe spate, rămânând şocat preţ de câteva clipe. Cineva se împiedică şi căzu peste el, luptându-se cu ceva ce ţinea între mâini. Şobolanul fu împins pe pieptul lui Stephen, făcându-l să strige de durere. Îi izbea cu pumnii, atât pe şobolan, cât şi pe bărbat, înjurând şi plângând în acelaşi timp. Se eliberă de acea greutate, atunci când bărbatul se ridică în picioare şi se îndepărtă clătinându-se, cu un şobolan atârnându-i de braţe, şi un altul pe umeri, muşcându-l de gât.

Din nou în picioare, băiatul se sui pe scaune, continuându-şi călătoria riscantă de-a lungul oceanului de lume neajutorată. Mulţi se aflau acum pe culoare, panica făcându-i să se îngrămădească unii într-alţii în spaţiul acela îngust, fuga nemaifiind acum o soluţie pentru a scăpa. Uşile erau înţesate de oameni care se zbăteau, iar cei care reuşeau să treacă de ele erau fugăriţi prin foaier de şobolani.

Alături de el, un cuplu în vârstă stătea într-o ultimă şi disperată îmbrăţişare, în timp ce şobolanii îi muşcau de picioare şi de fese, reuşind în cele din urmă să-i îngenuncheze.

Un alt bărbat stătea nemişcat pe locul său, cu ochii pironiţi asupra ecranului, de parcă se uita în continuare

la film, strângând cu mâinile brațele scaunului. Cocoțat pe el, un șobolan îi făcea o gaură în stomac.

Un grup de adolescenți formaseră un cerc, așezați spate în spate, și se deplasau încet de-a lungul culoarului, lovind șobolanii cu ghetele lor greoaie. Din nefericire, nu reușiră să treacă mai departe de masa de oameni care se îmbulzise la ieșire.

Nici cei de la balcon nu o duceau mai bine; nu aveau decât două ieșiri pe unde ar fi putut să se retragă, dar pe acolo se scurgea o mare de șobolani. Erau împinși înapoi de alte și alte trupuri, iar mulți dintre ei erau nevoiți să sară peste balustradă în sala de dedesubt.

Stephen avansa, plângând de frică, ajungând în cele din urmă la locurile din față. Aici era mult mai mult spațiu, fără prea mulți oameni și șobolani, lateralele și ieșirile din cinematograf fiind locurile cele mai aglomerate. Sări pe podea, îndreptându-se spre scenă. Reuși să se cațăre cu un picior pe ea, ridicându-se repede. O mulțime de corpuri negre și păroase dădură năvală din spatele cortinelor laterale, îndreptându-se spre el. Se întoarse să fugă în cealaltă direcție, dar alunecă pe propriul sânge scurs din piciorul rupt. Șobolanii îl atacară într-o secundă, acoperindu-l cu propriile trupuri urât mirositoare, mușcându-l, împingându-se unii pe ceilalți pentru a ajunge la carnea lui. El îi lovea cu brațele, rezistența slăbindu-le cu fiecare efort, până când, în cele din urmă, le duse la față pentru a o proteja, permițând astfel creaturilor să se înfrupte din trupul său.

Îndepărtând un braţ din dreptul ochilor, rămase uitându-se la ecranul verde de deasupra lui, incapabil să înţeleagă ceva. Ochii lui zăreau cuvintele, auzea încet vocile, dar creierul nu reuşea să înţeleagă. Atunci şopti: „Sfârşit."

George Fox lucra la grădina zoologică de douăzeci şi ceva de ani. Spre deosebire de colegii lui, el avea un mare respect faţă de animalele pe care le avea în grijă; se îngrijora atunci când unul dintre lei nu era în apele lui, îşi alinta gazela preferată când termina de mâncat, iar o dată făcuse chiar o noapte albă la căpătâiul unui şarpe care-şi dădea ultima suflare. Când huliganii dăduseră buzna în coliviile păsărilor, pentru simplul motiv că le făcea plăcere să vadă sânge, şi măcelăriseră treizeci dintre prietenii săi înaripaţi exotici, fusese distrus şi plânsese vreo trei zile. Îi plăceau mult animalele lui şi le înţelegea, fie ele mici sau mari, feroce sau blânde. Chiar şi atunci când, cu câţiva ani în urmă, o maimuţă îl muşcase, lăsându-l fără jumătate din ureche, nu o certase câtuşi de puţin, ci o pusese jos cu blândeţe, ignorând durerea, şi ieşise din cuşcă, apăsându-şi partea vătămată cu o batistă îmbibată cu sânge.

În această seară, simţea agitaţie în grădina zoologică. În aer plutea o linişte, o tăcere neobişnuită pentru cea mai mare rezervaţie de animale din Londra – însă animalele nu dormeau. În timpul rondurilor sale remarcase fiarele umblând de colo-colo prin cuşti, maimuţele îmbrăţişate holbându-se nervos în întuneric,

păsările clipind tăcuțe pe crengi. Numai râsul nebun al hienei spărgea liniștea nefirească.

– Ușurel, Sara, încercă el să-și liniștească ghepardul preferat, din cușca cea mare. N-ai de ce să fii agitată.

Dintr-odată, liniștea nopții fu întreruptă de cârâitul strident al păsărilor.

– Parcă vine dinspre aviariu, își spuse el, îndreptându-se spre ușă și fugind spre tunelul care ducea pe sub aleea deschisă publicului spre canal, unde se afla fantasticul sanctuar al păsărilor. La intrarea în pasajul subteran i se alătură un alt îngrijitor.

– Ce s-a întâmplat, George? îl întrebă bărbatul pe nerăsuflate.

– Nu știu încă, Bill. Ceva a deranjat păsările, parcă au înnebunit.

Se avântară în tunelul întunecat, luminând drumul cu lanterna. Când au ieșit în celălalt capăt, auziră un scâncet venind din sectorul girafelor. Spre oroarea lor, zăriră unul dintre cele mai grațioase animale alergând prin țarc, în timp ce niște creaturi mari și negre se agățau de corpul ei tremurând. Plonjă în apa care acționa ca un șanț în jurul locului îngrădit și începu să se zvârcolească înnebunită.

– Oh, Doamne, ce e aia? strigă George. Sunt șobolanii ăia afurisiți. Cei despre care se spunea că au fost exterminați – șobolanii mutanți. Făcu câțiva pași spre animalul neajutorat, după care se întoarse spre Bill.

– Înapoi la birou. Repede. Sună la poliție – spune-le că grădina zoologică este atacată de șobolani.

Spune-le că avem nevoie de toate ajutoarele pe care le pot trimite. Repede!

Fugi din nou spre girafă, conştient că nu mai putea face nimic pentru biata fiinţă, dar continuând totuşi. Se întoarse la auzul unui ţipăt provenind dinspre tunel, de unde îl văzu pe Bill ieşind, înconjurat de nişte umbre întunecate, în timp ce capul îi sângera. Acesta căzu, apoi se ridică pe jumătate şi se prăbuşi din nou pe burtă.

– Dumnezeule mare! murmură el. Trebuia să ajungă la telefon. În această zonă mai exista un ghişeu de bilete, dar asta ar însemna să treacă prin tunelul plin de şobolani şi să traverseze podul de peste canal. Şi tocmai de acolo trebuie să fi venit şobolanii. Nenorociţii ăia au zis că i-au exterminat, că sunt toţi fie morţi, fie în agonie. Dar rozătoarele astea îmi omoară animalele. Bietele mele animale!

Gemu puternic fără a şti ce să facă. În cele din urmă puse la cale un plan de acţiune, încercând să ignore ţipetele animalelor atacate de şobolani în acea parte a rezervaţiei. Se îndreptă în goană spre gardul care despărţea grădina zoologică de şosea şi sări peste el, împleticindu-se din cauza grabei şi a neîndemânării. Căzu de cealaltă parte şi, în timp ce stătea întins, zări luminile unei maşini care se apropia. Chinuindu-se să se ridice în picioare, ieşi în stradă, agitându-şi braţele frenetic. La început, maşina părea că-şi va continua drumul, dar şoferul trebuie să-i fi observat uniforma în lumina puternică a farurilor. Frână brusc, făcându-l pe George să sară în lateral ca să nu fie lovit.

Profund tulburat, îngrijitorul începu să dea instrucțiuni, deși de abia acum șoferul cobora geamul mașinii. Văzând fața nelămurită a șoferului, George o luă de la capăt:

– Cheamă poliția, spune-le că sute de șobolani atacă grădina zoologică. Dacă nu vin repede, nemernicii ăia o să-mi măcelărească animalele! Hai, omule, mișcă!

Când mașina a pornit în grabă, George avu o revelație îngrozitoare. Când cei de la poliție vor sosi, singura armă pe care o vor putea folosi va fi gazul. Iar acesta va fi la fel de nociv pentru animalele lui, ca și pentru rozătoare. Țipă disperat și traversă strada spre intrarea principală a grădinii zoologice. Cățărându-se pe turnichet, zări alți doi îngrijitori din schimbul de noapte alergând spre el.

– Tu ești, George? strigă unul dintre ei, luminându-i fața cu o lanternă.

– Da, eu sunt, răspunse el, ferindu-și ochii cu mâna.

– Ieși, George, vino. Peste tot sunt numai șobolani din aceia uriași! Atacă animalele.

– Nu, trebuie să le dăm drumnul. Să le eliberăm. Nu putem permite să fie măcelărite.

– Nicidecum. Noi ieșim, nu mai putem face nimic. Iar tu o să vii cu noi! Acestea fiind zise, îl apucă de braț pe bătrânul îngrijitor, trăgându-l înapoi spre turnichet. George se smulse din strânsoare și, înșfăcând lanterna din mâna colegului său, se îndreptă în grabă spre biroul central.

– Lasă-l, Joe, spuse celălalt bărbat. Dacă ne **luăm** după el, o să murim sigur. Hai să fugim de aici.

Fără prea multă tragere de inimă, primul bărbat clătină din cap şi ieşi în stradă, sărind peste turnichet.

De abia respirând, George fugea, ignorând creaturile întunecate care se scurgeau din tunel şi sărind peste şirul de trepte care duceau la biroul unde erau ţinute toate cheile. Grădina zoologică era acum cuprinsă de o explozie de sunete. Răgete, chiţăieli, cârâieli, mugete – toate amestecate, semănând cu un adevărat infern. Înhăţă cât de multe legături de chei putu, ştiind exact cărei secţiuni a grădinii aparţinea fiecare, după care părăsi biroul.

Se opri înfricoşat la vederea puternicei gorile, veterana grădinei zoologice, care îşi regăsea măreţia primitivă, îndepărtând şobolanii cu labele sale gigantice, sfărâmându-le oasele cu puterea ei uriaşă şi aruncându-i în lături ca pe nişte cârpe. Dar chiar şi puterea ei cedă în faţa numărului imens de rozătoare cu dinţi ascuţiţi ca nişte lame. Înnebuniţi de reacţia gorilei, aceştia se adunară în jurul ei şi o trântiră la pământ, dar şi aşa gorila continua, curajoasă, să se lupte.

Fascinat, George privi în linişte impresionanta luptă pe viaţă şi pe moarte a creaturii, dar îşi reveni din uimire atunci când simţi mişcare la picioare. Plecându-şi privirea, văzu nişte trupuri negre şi mizerabile trecând peste el şi ignorându-l în mod inexplicabil. Furios, începu să-i lovească, dar ei continuau să fugă, nerăbdători de a se înfrupta din trupurile animalelor închise în cuşti.

Îngrijitorul fugi pe lângă ei, deschizând cuştile şi dând uşile la perete pe măsură ce avansa. Multe dintre

nefericitele animale se chirciseră în spatele cuștilor, în timp ce altele își dăduseră seama că au posibilitatea să scape, repezindu-se prin ușile deschise. Păsările au fost cele mai norocoase – ele puteau zbura. Dar pentru celelalte creaturi, singura cale de scăpare era viteza. Cele mai mândre rămaseră să lupte și omorâră multe dintre rozătoare înainte de a muri și ele, dar majoritatea au ales să fugă. Când au ajuns la gardurile exterioare ale grădinii zoologice, s-au năpustit asupra lor, înnebunite de frustrarea de a se vedea prinse în cursă. Unele au reușit să scape – maimuțele sau cele care erau mai iuți de picior –, dar altele fie se ghemuiră lângă gard, fie începură să alerge de-a lungul lui.

Bătrânul îngrijitor se îndreptă spre marea cușcă a felinelor. Încă nu fusese atacat de șobolani; nu se întreba de ce, suferea prea mult din cauza stării jalnice a animalelor lui pentru a se gândi la propria-i siguranță. Răgetele erau asurzitoare: în timp ce alerga spre cuștile de fier, felinele mârâiau fie de teamă, fie în semn de sfidare. Ajunse la cușca leilor și, fără ezitare, descuie ușile de metal.

– Haide, Sheik, haide, Sheba, le îndemnă el blând, încercând să le convingă să iasă. Se grăbi să descuie toate cuștile, fără a se gândi la pericol. Leul țâșni cu un răget plin de furie, la vederea câtorva dintre creaturile negre care pătrundeau prin ușile cuștii felinelor. Le rupse în bucăți, prinzându-le cu fălcile puternice, aruncându-le în aer, și sfâșiindu-le cu ghearele. Pe măsură ce intrau mai mulți șobolani, celelalte feline se alăturară leului pentru a măcelări rozătoarele;

tigrul, leopardul, pantera, puma, jaguarul şi cuguarul, cu toţii îşi uniră forţele împotriva duşmanului comun. Numai ghepardul rămăsese în cuşcă.

– Haide, Sara, trebuie să ieşi, insistă George, dar, precaut, animalul mârâi încet din spatele cuştii, arătându-şi colţii şi ridicând o gheară.

– Te rog, Sara, fii cuminte. Nu are de ce să-ţi fie teamă. Trebuie să ieşi. Disperat, începu să se strecoare în cuşcă. Haide, fetiţă, sunt eu, bătrânul George. Am venit să te ajut.

Înaintă încet spre ghepard, cu mâna întinsă, vorbindu-i calm tot timpul. Animalul se ghemui într-un colţ, mârâind şi mai puternic.

– Eu sunt, Sara, George. Bătrânul George.

Felina se năpusti asupra bătrânului îngrijitor şi, în câteva secunde, nu mai rămase din el decât un leş însângerat, pe care-l târa prin cuşcă ca simbol al victoriei.

Apoi ieşi din cuşcă, îndreptându-se spre felinele şi rozătoarele care se luptau, dar în loc să atace şobolanii, se aruncă asupra panterei, înfigându-şi dinţii adânc în umărul ei. Numărul şobolanilor continua să crească, iar lupta dintre cei puternici şi cei numeroşi se sfârşi tragic.

16

Harris conducea prin aglomeraţia de maşini de armată şi poliţie, îngrămădite în jurul primăriei. Poliţiştii l-au oprit de câteva ori, cerându-i să se identifice.

După ce a făcut-o, i-au făcut repede semn să treacă, salutându-l scurt. Şi-a croit drum cu greu spre clădirea gri ca de granit a Ministerului Apărării, unde se afla acum cartierul general al operaţiunilor. Drumul de-a lungul străzilor pustii fusese cel puţin sinistru; singurele dăţi când mai simţise aşa ceva fusese în orele de dinaintea apusului, când se întorcea de la vreo petrecere nocturnă, şi când pasajele de beton ale Londrei păreau lipsite de orice urmă de viaţă, iar zgomotele maşinilor sau ale oamenilor păreau ceva ireal, greu de imaginat. Dar chiar şi atunci, mai zăreai câte o maşină rătăcită, sau poate un om care se întorcea de la lucru pe bicicletă. Astăzi însă, nu întâlnise nimic. Nu zărise nici măcar o maşină de poliţie de patrulă, asigurându-se că strada era pustie şi că nu mai rămâne în urmă nici o persoană neautorizată. În ultimele două zile, hoţii le dăduseră mult de furcă – gunoieri care văzuseră în toată situaţia creată şansa unică de a-şi umple buzunarele, fără nici o reţinere. Se înşelaseră însă; măsurile de securitate nu fuseseră niciodată mai stricte. A te afla în Londra acum, fără autorizaţie, însemna arestarea imediată, iar întreaga zonă era ticsită de poliţişti şi personal militar, însărcinaţi să întărească interdicţia emisă de guvern.

– Crezi că va funcţiona, dragul meu? îi întrerupse Judy gândurile.

Se întoarse spre ea, zâmbind încordat, incapabil să-şi ascundă neliniştea.

– Aşa ar trebui, nu? îi răspunse.

Oprind pentru a permite unui camion al armatei să iasă dintr-un şir de vehicule maronii toate pline cu soldaţi, care purtau costume grele de protecţie şi ale căror măşti de gaze le atârnau pe genunchi, se întinse şi o strânse de mână. Ca membru al noului „comitet de acţiune" reorganizat, putuse să facă uz de influenţa sa pentru ca Judy să rămână cu el, în loc să fie trimisă undeva la ţară. Nu că el ar fi vrut ca ea să rămână; pericolul, care pândea oraşul azi şi poate şi în zilele următoare, putea fi fatal pentru oricine. Operaţiunea nu părea să aibă un final previzibil. Însă ea insistase să rămână împreună, iar el reuşise să-i obţină permisul de şedere, înregistrând-o ca recrut în marea organizaţie administrativă necesară pentru „Operaţiunea de exterminare".

„Operaţiunea de exterminare", cum a fost denumită, se baza pe un plan simplu, pus la punct de Harris, şi pe ideea care îl adusese înapoi în rândurile comisiei. Era genul de idee care n-ar fi putut veni decât din partea unei persoane care nu avea o minte complicată de savant, atât de îndrăzneţ şi de simplu era planul său. După şocul iniţial produs de contraatacul şobolanilor, membrii echipei iniţiale au fost cuprinşi de o stare de confuzie şi disperare; rozătoarele deveniseră brusc imune la virus, deşi boala pe care o transmiteau nu mai era fatală. Iar şobolanii deveniseră mai puternici, de parcă erau conduşi de o dorinţă arzătoare de răzbunare, astfel încât au provocat dezastre nu numai în estul Londrei, ci în tot oraşul, lăsând cadavre măcelărite oricând ieşeau din vizuină.

Avuseseră loc multe atacuri în acea zi fatidică de marți: un cinematograf, un spital, un azil de bătrâni, chiar și un restaurant. Animalele de la grădina zoologică căzuseră victime unui asalt teribil, înfiorător, multe dintre ele fugind în parcul alăturat, iar cele care nu putuseră fi prinse trebuiseră să fie împușcate. Avuseseră loc și câteva atacuri individuale asupra oamenilor singuri, care nu avuseseră nici cea mai mică șansă de a scăpa în fața numărului copleșitor de rozătoare. Toată noaptea se primiseră rapoarte despre distrugeri și băi de sânge.

Comisia și reprezentanții guvernului s-au întrunit de urgență. Foskins nu a participat – fusese imediat eliberat din funcție de către primul-ministru în momentul aflării știrilor și nu a mai fost văzut în zilele agitate care au urmat. Echipa inițială a fost mărită, dar noul plan fusese pus la punct înainte ca schimbarea să fi putut avea efect.

Harris le aduse imediat la cunoștință ideea care-i venise, fără să chibzuiască prea mult. Dacă ar fi reflectat asupra ei, se gândi el mai târziu, probabil că și-ar fi ținut gura, deoarece era o idee banală, un concept prea vag, pe care, dacă ar fi funcționat, unul dintre savanții care făceau parte din echipă l-ar fi propus.

Ideea, care se născuse din discuțiile de la o întâlnire anterioară, era, în esență, asta: din moment ce gazul se dovedise a fi singura metodă eficientă pentru eradicarea șobolanilor, rozătoarele trebuiau scoase din ascunzătoare pentru ca să poată fi gazați; acest lucru se putea realiza prin emiterea de unde ultrasonice

din puncte strategice ale oraşului către zone cât mai largi, atrăgând astfel şobolanii în locuri deschise unde se putea folosi gazul. Spre marea uimire a lui Harris, ideea a fost acceptată cu doar câteva rezerve; trebuia să se mai pună la punct câteva detalii. Londra trebuia să fie evacuată. Era o situaţie extremă, însă consecinţele ar fi fost dezastruoase dacă nu s-ar fi respectat aceste măsuri de precauţie. Locuitorii Londrei ar fi trebuit să-şi părăsească locuinţele şi să se mute în zonele rurale înconjurătoare, caz în care ar fi scăpat de efectele nocive ale cantităţii enorme de gaz ce avea să fie utilizat. Oricum, evacuarea era importantă pentru a evita orice atacuri ale şobolanilor. Siguranţa nu mai putea fi garantată. În jurul parcurilor aveau să se ridice împrejmuiri uriaşe, atât de multe cât permitea timpul, iar emiţătoarele de unde urmau să fie poziţionate în interior. Frecvenţa de care era nevoie avea să fie determinată prin testarea pe şobolanii negri capturaţi. Odată momiţi în interiorul împrejmuirii, căile de acces urmau să fie blocate şi gazul nociv eliberat. Deoarece gazul putea face rău celor aflaţi la sol, aveau să se folosească elicoptere care să-l împrăştie de deasupra ţarcurilor direct peste şobolani, în timp ce trupele de la sol urmau să stea în exteriorul ţarcurilor, în camioanele lor blindate, înarmate cu tunuri de apă, aruncătoare de flăcări şi butelii de gaz. Construirea ţarcurilor şi evacuarea completă a Londrei (cu excepţia personalului necesar pentru asigurarea serviciilor esenţiale ale oraşului) trebuiau să fie făcute în cel mult şase zile – în caz contrar riscul ca rozătoarele,

care se înmulțeau foarte repede, să invadeze orașul crescând foarte mult. Nu aveau timp să se gândească prea mult la existența în sine a șobolanilor; mărimea, puterea lor, de unde veniseră, cum de reușiseră să se înmulțească în ciuda virusului, de ce erau mai deștepți decât șobolanii mai mici (cărui fapt se datora instinctul lor de a rămâne ascunși în timp ce infecția îi afecta pe tovarășii lor). Mai târziu aveau să răspundă la toate aceste întrebări. Deocamdată nu se punea decât problema supraviețuirii.

În acea zi – planul trebuia conceput, dezvoltat și pus în aplicare în timpul nopții – în oraș se declară stare de urgență. Locuitorilor li se aduse la cunoștință că vor fi evacuați pe rând, deși câteva mii plecaseră fără să li se ceară, atunci când aflaseră despre cele întâmplate în timpul nopții; primăriile de la sate, bisericile, școlile – toate clădirile publice – urmau să fie folosite ca adăposturi temporare; corturi de toate mărimile urmau a fi instalate pe câmpuri; în cazul celor care aveau rude în alte părți ale țării, oamenilor li s-a cerut să se ducă acolo; s-a anunțat că hoții vor fi împușcați pe loc; orice persoană descoperită în Londra fără autorizație după cea de a șasea zi avea să fie arestată (se știa că nu vor fi niciodată evacuați toți locuitorii orașului, dar cel puțin legile de urgență urmau să-i țină în casă și, cu puțin noroc, departe de zonele periculoase).

Din fericire, zona de sud a râului nu fusese afectată încă, însă, ca măsură extremă de precauție, se

hotărâse să fie evacuaţi toţi cei din suburbii până la marginea oraşului.

Mulţi oameni protestară: nu voiau să-şi abandoneze casele, *lor* nu le era frică de şobolani. Dar nu li s-a dat posibilitatea să aleagă – dacă nu plecau de bună voie, atunci urmau să fie obligaţi, pentru că nu mai era timp de politeţuri sau certuri. Exilul urma să dureze două săptămâni începând din ziua când se folosea gazul prima dată. Era nevoie de timp ca să se asigure că omorâseră toţi şobolanii; canalizările urmau să fie complet umplute cu gaz; subsolurile, tunelurile, ruinele, orice loc unde s-ar fi putut ascunde rozătoarele avea să fie evacuat şi deratizat.

Dacă ruşinea sau dizgraţia din ochii lumii întregi va fi ştearsă vreodată era cu totul altă chestiune.

Baricadele din jurul parcurilor au fost ridicate într-un timp-record, pentru că ele trebuiau în principal să direcţioneze gazul într-o zonă mai restrânsă, nu să reţină şobolanii. Drumurile din jurul Londrei erau ticsite de maşini şi autobuze, iar trenurile făceau curse non-stop spre localităţile din apropiere. Echipaje de poliţie patrulau pe străzi şi se pregăteau pentru starea de urgenţă. Într-un timp foarte scurt a fost produs în masă echipament de protecţie pentru poliţie şi armată. Orice demonstraţie publică era întreruptă brusc, iar situaţia era rezolvată pe cât posibil pe cale paşnică.

La început, se părea că oraşul nu va fi niciodată pregătit pentru lupta ce urma să aibă loc, dar în mod miraculos – şi în mare parte datorită cooperării oamenilor

înspăimântați – în cea de a cincea zi scena era aproape gata. S-au ținut conferințe de ultim moment, s-au recapitulat planurile deja existente, s-au dat ultimele instrucțiuni echipajelor de pe elicoptere și soldaților desemnați să participe la operațiune, după care a început lunga supraveghere în noaptea nesfârșită, în așteptarea zorilor și a deznodământului, pe care aceștia aveau să-l aducă.

Harris și Judy stătuseră treji aproape toată noaptea, făcând dragoste, vorbind – încercând să nu se gândească la ce urma să se întâmple a doua zi. În cele din urmă, căzură într-un somn agitat, în vreme ce zorile cenușii alungau întunericul nopții, soarele ridicându-se lent deasupra orașului neobișnuit de liniștit.

Când s-au trezit, oboseala le-a dispărut imediat, pe măsură ce mintea le era invadată de preocupările zilei. Judy a pregătit un mic-dejun de care aproape că nici nu s-au atins, și s-au pregătit să iasă pe străzile pustii. Când au deschis ușa de la intrare, au văzut un șobolan negru traversând strada spre parcul mic și pătrat de vizavi. S-au îndreptat grăbiți spre mașină și au plecat, Harris uitându-se în oglinda retrovizoare, ca și cum se aștepta să vadă cum strada, pe care o lăsa în urmă, este invadată de rozătoare.

Într-un final, au ajuns la sediul Ministerului Apărării, au parcat lângă un Rolls-Royce strălucitor și și-au croit drum spre intrarea întunecoasă, arătându-și permisele de trecere. În timp ce parcurgeau coridoarele nesfârșite spre sălile de unde urma să fie coordonată

operaţiunea, l-au întâlnit pe Howard care părea că radiază.

– Bună dimineaţa! E totul gata pentru ziua cea mare? Bătu din palme plin de entuziasm.

– Aproape, îi zâmbi profesorul.

– Am stat aici toată noaptea. M-am întins câteva ore într-un pat de campanie. Totul e pregătit pentru marea operaţiune.

– Bine.

– Ar trebui să mă duc în camera mea, spuse Judy. Să localizez intrările în reţeaua de canalizare cu ajutorul acelor hărţi vechi şi să le poziţionez pe ghidurile stradale noi nu este tocmai genul meu de distracţie, dar dacă serveşte cauzei...

Cu toţii se întoarseră brusc, la apropierea grăbită a unui chip familiar, care le făcea cu mâna din celălalt capăt al coridorului. Pe măsură ce omul se apropia, îşi dădură seama cu stupoare că era Foskins. Nu purta cravată, era nebărbierit de ceva vreme, dar avea o expresie emoţionată.

– Dumnezeule, ce cauţi aici? întrebă Howard, fixându-l pe fostul subsecretar, parcă nevenindu-i să creadă.

– Sunt pe aici de marţi, veni răspunsul acestuia, emoţia lăsând loc unei unde de amărăciune. Trase de gulerul descheiat al cămăşii, încheindu-se la haină. Înainte de ultima noastră... ăăă... operaţiune, am cerut o examinare a dosarelor tuturor celor care au intrat în ţară în ultimii doi-trei ani, venind dintr-o zonă tropicală.

– Adică din țările unde trăiește această specie de șobolan – sau ceva de genul ăsta? spuse Howard.

– Exact. Din nefericire însă, cererea mea a fost neglijată, căci am considerat cu toții că Operațiunea virusul va avea succes. Trebuie... trebuie să recunosc că am uitat despre asta din cauza bucuriei care a urmat.

Liniștea jenantă care urmă a fost întreruptă de Harris:

– Și?

– Așa că, după ce am fost concediat, am adunat informațiile pe care le cerusem și am început să le cercetez eu însumi.

– De ce? întrebă Harris cu răceală.

– Pentru că, ei bine...

– Nu contează, interveni Harris, uitându-se la Howard plin de dispreț. Ce ai aflat?

– A venit multă lume de la tropice, desigur, dar puțini se potriveau profilului pe care îl căutam noi. M-am interesat – mai am câțiva prieteni în departamentele Serviciului Civil – și am găsit un om.

Îi tremura mâna în timp ce îi întinse o bucată de hârtie.

– Acest om. Profesorul William Bartlett Schiller – zoolog. A stat câțiva ani în Noua Guinee și în insulele din jur, cercetând în aparență animalele mutante pe care localnicii spuneau că le-au văzut. Părea foarte posibil, căci o insulă din acea zonă fusese folosită pentru niște teste nucleare, iar o parte dintre localnici fuseseră afectați de radiații. Bineînțeles că totul a fost

muşamalizat, dar Schiller a mirosit ceva şi s-a hotărât să facă nişte investigaţii.

– Bine, răspunse Howard nerăbdător. Dar ce te face să crezi că acest profesor are de-a face cu şobolanii?

– Păi, evident, faptul că el fusese în Noua Guinee *şi* fusese implicat în studiul anomaliilor apărute la animale. Iritat, Foskins aproape că redevenise omul care fusese cândva – sau cel puţin cel care fusese în public.

– În afară de asta, s-a mutat în Londra. Lângă port. Într-o casă de lângă canal.

– Lângă canal! exclamă Harris. Am tot încercat să-mi amintesc. Acolo au fost văzuţi şobolanii prima dată. Keogh i-a văzut. I-am văzut şi eu! Lângă casa veche a paznicului de la ecluză. Acolo mă jucam când eram copil, dar canalul a fost închis, iar îngrijitorul s-a mutat. Pun pariu că în casa lui s-a mutat profesorul.

– Aceasta este adresa, spuse Foskins, întinzându-i foaia de hârtie.

– Aceasta este.

– Ei, haide acum, izbucni Howard. Ce mai contează cum s-a întâmplat? Deci profesorul cel nebun a adus ilegal în ţară un exemplar din specia mutantă şi l-a dus la el acasă ca să-l studieze...

– Şi să-i permită să se înmulţească...

– Da, i-a permis să se înmulţească. Dar faptul că ştim asta nu ne ajută prea mult în situaţia de faţă; operaţiunea se desfăşoară după cum am stabilit. Poate că mai târziu vom putea face cercetări...

– Dar de ce nu acum?

– Pentru că, domnule Foskins, astăzi avem mult prea multe lucruri importante de făcut. Sau nu ai auzit de Operațiunea exterminarea?

– Bineînțeles că am auzit, dar dacă vreți într-adevăr să-i exterminați...

– Nu mai am timp pentru astfel de discuții, domnule Foskins, așa că vă rog să mă scuzați...

– Prostule! Ai dispărut de îndată ce ultima ta idee s-a dovedit ineficientă.

– Ha! Tu erai ocupat să culegi toate laudele – nu văd de ce n-ai fi putut încasa și șuturile.

Foskins păli, după care corpul i se relaxă.

– Da, ai dreptate. Accept că am greșit – dar te implor să înveți din greșelile mele.

– Nu asta este important acum, nu înțelegi? Pentru Dumnezeu, omule, putem face toate aceste investigații mai târziu. Astăzi, însă, o să-i exterminăm. Se întoarse către Harris, care încercase, fără prea mult succes, să se arate plin de înțelegere față de fostul subsecretar. Vii, Harris? Avem o mulțime de lucruri de făcut.

– Așa este. Îl atinse pe Foskins pe braț. O să analizăm situația, stai liniștit. „Și o să mă asigur că și se vor recunoaște meritele", gândi el.

Se îndreptară spre marea sală de unde se urmărea derularea acțiunii, lăsând-o pe Judy cu omul cel necăjit.

De cum au intrat în sala plină de agitație, au și uitat de Foskins. În centru se afla o hartă imensă a Londrei, pe care zonele în nuanțe verde-închis reprezentau parcurile, iar punctele de culoare roșie indicau poziția emițătoarelor. La începerea operațiunii, beculețele

roşii aveau să se aprindă. Poziţia elicopterelor era indicată de nişte săgeţi galbene, iar vehiculele cu forţe armate erau reprezentate un albastru. Sala era înţesată de lume. Majoritatea aveau responsabilităţi în cadrul operaţiunii, dar erau şi simpli spectatori. Harris observă că premierul stabilea ultimele detalii împreună cu şeful personalului. O parte a camerei era ocupată de echipamentele de radio şi televiziune; de aici vor fi pornite emiţătoarele, se vor trimite instrucţiuni trupelor armate şi elicopterelor, şi totul va fi monitorizat de camere instalate la bordul elicopterelor şi de cele de pe stradă. Întreaga operaţiune avea să fie transmisă la televizor în toată ţară şi, prin satelit, în întreaga lume. Premierul simţise că prezenţa lui era vitală, nu atât pentru operaţiunea în sine, cât pentru propria-i carieră politică. A fi văzut coordonând o operaţiune de salvare de amploarea acesteia – şi încă văzut de întreaga lume – era un avantaj, de care puţini alţi lideri politici se bucuraseră. Dispăru într-o cameră alăturată pentru a fi intervievat de unul din canalele de televiziune.

Harris de abia începuse să studieze imensa hartă de sticlă, când o văzu pe Judy la uşă, vorbind agitată cu un sergent, care trebuia să împiedice intrarea oricărui intrus, şi arătând spre el. Se deplasă într-acolo.

– Ce s-a întâmplat, Jude?

– Foskins. A plecat de unul singur înspre casa aceea.

– Ce să facă acolo?

– Nu știu. A zis doar că are ceva de făcut – ceva prin care să-și îndrepte greșeala – poate că va reuși să descopere vizuina.

– Oh, Doamne! O să fie omorât!

Ieși în hol, luând-o pe Judy de braț.

– Ce ai de gând să faci? întrebă ea nerăbdătoare, bănuind la ce se gândea.

– Trebuie să mă duc după el.

– Nu. Harris, te rog, nu.

– Stai liniștită, Jude. O să ajung înaintea lui acolo – va trebui să văd pe unde a luat-o, mă pot duce direct acolo. Cel puțin îl pot opri să intre în casă.

– Dar undele ultrasonice – trebuie să fie pornite dintr-un moment într-altul.

– E în ordine. Cu ele voi fi mai în siguranță. Șobolanii se vor îndrepta țintă spre parc.

– N-ai de unde ști că nu te vor ataca.

– În mașină voi fi în siguranță. Am o mască de gaze și costum de protecție – echipamentul standard.

– Te rog, nu te duce.

El o luă în brațe.

– Te iubesc, Jude. O sărută pe frunte și continuă: Dar mă duc după el.

17

Harris conducea haotic, conștient că nu va întâlni în cale alte mașini. A fost oprit o dată de un ofițer de poliție, pierzând astfel minute prețioase arătându-i

permisul şi explicându-i scopul misiunii sale. Ofiţerul îşi exprimase regretul că nu-l putea însoţi, însă avea propriile sarcini de îndeplinit. Îi ură succes şi-i făcu semn să treacă.

Pe când trecea prin City, înconjurat de clădirile de birouri, care se ridicau de o parte şi de alta a străzii, sentimentul că este singur deveni copleşitor. Voia să se întoarcă, să fie iar printre semenii lui, să se simtă protejat de avantajul numeric, dar se forţă să înainteze, conştient că trebuia să-l oprească pe Foskins să intre în casă.

Când ajunse la Aldegate, văzu primii şobolani. Fugeau de-a lungul străzii, formând un râu negru şi greu de trupuri zburlite. Acestui grup iniţial i se alăturase un altul, venind dinspre clădiri, înghiontindu-se şi călcând unii peste ceilalţi.

Întoarse repede capul auzind zgomot de sticlă spartă şi văzu cum geamul de la fereastra restaurantului J. Lyons se prăbuşeşte, şobolanii ieşind de acolo în stradă. Se îndreptau cu toţii în aceeaşi direcţie, iar Harris bănui că ţinta lor era parcul de lângă Turnul Londrei, unde fusese poziţionat unul dintre emiţătoare. Continua să se deplaseze, conştient de creşterea continuă a numărului creaturilor, care ocoleau, din fericire, maşina ce rula cu viteză. Când ajunse pe Commercial Road, frână brusc. În faţa lui părea că se întinde un covor mişcător imens – şoseaua largă era înţesată de rozătoare negre, care o acopereau ca o manta unduitoare.

Priveliștea îl înmărmuri. Majoritatea șobolanilor veneau de pe o stradă laterală și dispăreau pe o alta de pe cealaltă parte a drumului principal. Întreaga masă neagră părea a avea vreo patruzeci și cinci de metri, fără nici un spațiu de-a lungul ei. Ar trebui să se întoarcă, să găsească alt drum? Sau și celelalte străzi erau la fel de pline? Și cât timp ar pierde dacă ar căuta un alt drum? Să treacă oare cu mașina direct printre ei? Dacă mașina s-ar opri, iar el ar fi prins chiar în mijlocul șobolanilor? Dacă l-ar asalta, costumul său de protecție nu ar rezista atacului lor violent. Instinctul îi dicta să facă cale întoarsă, să se ducă acolo unde avea să fie protejat de armată, dar, când se uită în oglinda retrovizoare, văzu un alt șir de șobolani dând năvală de pe străzile laterale și de prin clădiri, asemenea lavei unui vulcan, ocolind obstacolele și unindu-se din nou pentru a forma un șir mai mare. Atunci își dădu seama că drumul de întoarcere ar fi la fel de periculos.

Ceva aterizează greoi pe capota lui, făcându-l să pună frână din nou. Unul dintre șobolanii mutanți se holba la el prin parbriz, cu fața la aproape același nivel cu a lui, la o distanță de numai un metru, despărțiți fiind de un geam subțire de protecție.

Asta îl făcu să treacă la acțiune. Băgă mașina în viteza întâi și acceleră. Automobilul porni, mai întâi încet, apoi acceleră lent pentru a prinde viteză. Șobolanul alunecă pe capotă, încercând să-și mențină echilibrul, dar suprafața fină a mașinii îl învinse, făcându-l să alunece înapoi în stradă.

Harris apăsă ferm pe accelerație, spunându-și că va fi ca și cum ar conduce de-a lungul unei străzi inundate, și că totul era să continue să avanseze, încet, dar constant. Mașina ajunse la marginea șirului de șobolani și plonjă în valurile de trupuri. Începu să se clatine, în vreme ce trosnetul oaselor și al corpurilor zdrobite îi provocau greață profesorului, care nu putea decât să se concentreze asupra străzii și să-și mențină piciorul pe pedală. Șobolanii nu păreau speriați de prezența mașinii, nefăcând nici cel mai mic efort de a scăpa din fața roților ucigașe. Câțiva dintre ei săriră pe capotă și pe plafon, unul se aruncă asupra geamului lateral, crăpându-l, dar nereușind să-l spargă. De două ori mașina alunecă din cauza roților care erau mânjite de sânge, iar Harris trebui să se chinuiască să nu piardă controlul, rugându-se să nu i se oprească motorul.

Auzi un trosnet pe plafon, apoi un cap ascuțit se ivi în partea superioară a parbrizului, adulmecând cu nasul dintr-o parte într-alta, cu ghearele întinse pe geam.

Harris se lăsă înspăimântat pe spate, piciorul aproape alunecându-i de pe pedala de accelerație, dar apăsă ambreiajul pentru ca mașina să nu se oprească. Arătarea alunecă pe capotă din cauza zdruncinăturii și se întoarse cu fața la bărbat.

Părea și mai mare decât șobolanii gigantici obișnuiți, iar Harris se întrebă de ce nu era și el afectat de undele sonore la fel de mult precum ceilalți. Își reveni brusc și continuă să conducă, încercând să ignore monstrul care-l privea răutăcios prin parbriz. Chițăitul

ascuțit al șobolanilor prinși între roți îi înteți ura față de ei, ceea ce îl îndemnă să-și continue drumul.

Dintr-odată, șobolanul de pe capotă se năpusti asupra parbrizului, încercând să-l penetreze cu dinții și să spargă astfel geamul. Sticla rezistă, dar profesorul știa că nu va face față unei presiuni mai mari. Observă cu ușurare că aproape trecuse de masa neagră și agitată de șobolani și începu să prindă viteză. Șobolanul se aruncă din nou asupra parbrizului, producând o crăpătură în zigzag pe geam. În cele din urmă mașina trecu de râul de rozătoare, iar Harris băgă imediat în viteza a doua, iar apoi a treia. Știa că trebuie să scape de monstrul acela, înainte ca geamul să fie făcut fărâme și începu să tragă de volan dintr-o parte într-alta, sperând că va reuși să-l facă pe pasagerul nedorit să-și piardă echilibrul.

Era însă prea târziu.

Șobolanul se mai aruncă o dată asupra parbrizului, de parcă știa că e ultima lui șansă, iar lui Harris i se încețoșă vederea când geamul se sparse în mii de bucățele.

Se trezi față în față cu șobolanul. Acesta își băgase capul prin geam și se lupta să-și facă loc să intre cu tot corpul lui puternic. Rânji, arătându-și incisivii mânjiți de sânge, privindu-l cu ochii bulbucați din cauza geamului care îi trăgea pielea înapoi spre gât. Harris știa că era o chestiune de secunde până când geamul avea să cedeze, iar creatura aceea avea să se arunce asupra feței lui expuse. Frână brusc, știind și temându-se de ceea ce avea să facă mai departe. Când mașina se

opri, îşi puse mănuşile grele de la costumul de protecţie şi deschise portiera. Sări afară şi fugi în faţa maşinii, apucă corpul scârbos şi trase de el cu toată puterea. Curentul de aer îl făcu să-şi dea seama că faţa şi capul îi erau expuse, iar panica îi dădu şi mai multă viteză şi putere. Desprinse şobolanul, al cărui gât fusese tăiat de geam în timp ce se agita dintr-o parte într-alta.

Îl ridică deasupra capului şi îl azvârli spre cealaltă parte a maşinii, surprins de greutatea lui, care micşoră forţa aruncării. Corpul şobolanului mătură marginea plafonului maşinii şi se prăbuşi puternic de cealaltă parte, dar se ridică imediat în picioare, strecurându-se spre profesor pe sub maşină. Harris se mişcă repede, dar nu se aştepta ca şobolanul să se apropie pe sub maşină.

Când urcă şi încercă să închidă uşa, simţi o durere sfâşietoare în picior şi, coborând privirea, văzu şobolanul care se agăţase de el puţin mai sus de nivelul gleznei, materialul greu al costumului protejându-l de o rană gravă. Încercă să-l îndepărteze, scuturând piciorul, dar şobolanul se agăţase de el necruţător, strângând din ce în ce mai tare şi încercând să se suie în maşină.

Harris începu să-l lovească cu pumnul, dar era în zadar. Ridică piciorul pe marginea maşinii şi, apucând mânerul portierei cu ambele mâini, trânti uşa cu toată puterea. Şobolanul scoase un sunet ascuţit şi slăbi strânsoarea. Gâtul îi fusese prins între uşă şi cadrul acesteia, dar continua să se zbată sălbatic, cu ochi sticloşi şi cu spume la gură. Harris trase mai tare de

ușă, prinse portiera mai ferm și reuși să-l lase pe șobolan fără suflare.

Când acesta încetă să se mai zbată, deschise ușa suficient cât să lase șobolanul să cadă la pământ, după care o închise repede. Rămase acolo tremurând câteva secunde, fără a se simți ușurat, căci știa că trebuie să meargă mai departe. Sunetul motorului îl readuse în simțiri. Pusese piciorul pe accelerație și, pentru că nu oprise motorul, acesta tura nebunește. Luă piciorul de pe accelerație, lărgi gaura din parbriz, bagă mașina în viteză și porni, mai întâi încet, apoi mărind viteza și de abia atunci își aminti care era de fapt misiunea lui.

Mai văzu și alte rozătoare uriașe, dar trecu printre ele fără a ezita și fără a reduce viteza atunci când îi blocau drumul. Cel puțin ideea cu sunetele ultrasonice părea să funcționeze, se gândi el. Îi scosese pe șobolani din vizuină. Poate că, la urma urmei, era o fărâmă de adevăr în povestea lui Pied Piper din Hamelin. Poate că cimpoiul lui scotea și el sunete pe frecvența șobolanilor.

La auzul zgomotului făcut de un elicopter, aruncă o privire pe geamul portierei. „Acum totul depinde de băieții ăia, își spuse. Și de gazul lor."

Ieși de pe Commercial Road și se îndreptă spre vechiul canal, în timp ce șobolanii erau din ce în ce mai puțini. Când ajunse la strada care se întindea de-a lungul canalului, nu văzu nici urmă de rozătoare. Zări o mașină și presupuse că Foskins ajunsese înaintea lui. Opri acolo unde știa că se află casa, ascunsă în spatele

unul zid înalt şi al frunzişului sălbatic. Foskins trebuie să-şi fi parcat maşina şi s-o fi apucat pe jos în căutarea casei cu pricina. Se opri câteva momente, ascultând, nedorind să lase în urmă siguranţa oferită de maşină. Se întinse după casca de protecţie cu vizor şi coborî din maşină. Rămase acolo, cercetând strada. Cu casca într-o mână, pregătit în orice moment să şi-o pună pe cap, se îndreptă spre gaura acoperită cu scânduri din zid, acolo unde odată se aflau nişte porţi de fier. Două dintre scândurile grele fuseseră îndepărtate, lăsând un loc suficient de mare cât să încapă un om.

Harris îşi introduse precaut capul prin gaură şi strigă:

– Foskins! Foskins, eşti acolo?

Linişte. O linişte deplină.

Profesorul mai aruncă o privire într-o parte şi cealaltă a străzii, îşi puse casca de protecţie, urând senzaţia rece de claustrofobie pe care i-o crea, şi păşi prin gaură. Îşi croi drum prin desişuri, de-a lungul unei foste poteci, zărind totul vag prin vizorul căştii. Ajunse la cunoscuta casă veche şi se opri în dreptul intrării principale care acum era închisă. Scoţându-şi casca, strigă din nou:

– Foskins, eşti acolo?

Bătu la uşă, dar casa rămase cufundată în linişte. „La naiba, va trebui să intru, se gândi el. Cel puţin, dacă au fost şobolani aici, au plecat cu toţii până acum."

Se uită prin geamul spart, dar nu zări nimic în întuneric, deoarece copacii şi desişurile din jur împiedicau lumina să pătrundă în casă. Se întoarse la maşină,

scoase o lanternă din torpedou, după care reveni la ușa casei. Lumină interiorul prin fereastră, dar nu văzu decât două fotolii putrezite și un bufet greu de lemn. Se dădu puțin înapoi când simți mirosul, care nu se datora în întregime vechimii casei. Încercă să deschidă ușa principală, dar aceasta era încuiată bine. Atunci se hotărî să intre prin spate.

Încăperea, care trebuie să fi fost cândva bucătăria, avea vedere spre canal, iar ușa ei era ușor întredeschisă. O deschise încet, scârțâitul ei fiind singurul sunet care tulbură liniștea stânjenitoare.

Intră.

Mirosul care-i asaltă nările era și mai puternic decât înainte, și își puse repede casca, în speranța că-i va servi drept mască. În chiuvetă se mai aflau încă vase, acum prăfuite de vreme; pe la ferestre și prin colțurile micii încăperi atârnau pânze de păianjen; în șemineu cenușa rămăsese necurățată de la ultimul foc aprins. Cel care locuise aici trebuie să fi plecat în mare grabă.

Harris deschise ușa și, pășind într-un hol întunecat, aprinse lanterna, deși vedea și fără ajutorul ei. Se opri în fața ușii unei camere unde nu i se permisese să intre în copilărie, atunci când paznicul ecluzei îi lăsase, pe el și pe prietenii lui, să vină în vizită. Nu că dincolo de ușă ar fi descoperit cine știe ce mister, ci pentru că îngrijitorul spunea că e o cameră intimă, unde el se odihnea și citea ziarele de duminică. Nu înțelesese de ce, dar prezența camerei secrete îi dădea anumite idei, teama strecurându-i-se adânc în suflet.

Agitat, răsuci mânerul şi împinse uşa, mai întâi încet, dar apoi repede şi hotărât, dându-i drumul când aceasta se izbi de perete.

Era aproape beznă înăuntru, perdelele de dantelă prăfuită, care atârnau la ferestre, nepermiţând luminii să pătrundă prin împletitura fină. Lumină pereţii cu lanterna, cercetând şi temându-se de ceea ce ar fi putut găsi. Încăperea părea a fi fost transformată într-un birou; într-un colţ se afla un glob, într-altul – o tablă; pe pereţi atârnau desene cu animale, structuri osoase, diferite specii; o bibliotecă lungă ticsită cu cărţi; un birou înţesat de hărţi şi desene.

Harris îndreptă din nou lanterna spre tablă. Desenul făcut cu creta, şters de vreme şi greu de descifrat la lumina aceea slabă, părea a reprezenta un... Îşi scoase casca pentru a vedea mai bine şi se apropie. Capul mic şi ascuţit, corpul alungit, picioarele grele şi coada subţire – da, era, fără îndoială, un şobolan. Şi totuşi – era greu de observat în lumina aceea slabă – înfăţişarea lui avea ceva ciudat.

De undeva de jos, un zgomot brusc îi întrerupse meditaţia.

– Tu eşti, Foskins? strigă el.

Un moment se lăsă liniştea, dar apoi se auzi un alt sunet. Un zgomot slab şi neplăcut. Se repezi spre uşă şi-l strigă din nou pe Foskins. Linişte, urmată de o bufnitură slabă, care părea să vină din spatele casei. De jos.

Se strecură în linişte pe hol, sprijinindu-se cu o mână de perete. Faţă în faţă cu bucătăria mai era o

ușă, pe care nu o remarcase până atunci, dar de care-și amintea acum din copilărie. Era ușa de la pivniță și era întredeschisă.

O deschise larg și lumină cu lanterna șirul de trepte, dar de abia putea vedea o părticică din încăperea de jos.

– Foskins?

Încercă să coboare, dar mirosul de acolo îi făcu greață. Văzu că partea de jos a ușii fusese roasă de tot. Dacă zoologul adusese șobolani mutanți în țară, atunci aici trebuie să-i fi ținut, își spuse Harris, lăsându-i să se înmulțească – încurajându-i chiar. Dar ce se întâmplase cu el? Să fi fost ucis de propriii monștri? Și odată mort, nu ar mai fi existat nimic care să controleze înmulțirea lor rapidă. Dar pivnița trebuie să fie goală acum – undele sonore trebuie să-i fi determinat să plece de acolo. Dar ce era cu șobolanul din mașina lui? Nu părea atras de sunete. Poate că mai existau și alții ca el. Să se întoarcă sau să-și continue căutările?

Dacă tot ajunsese până aici, ar fi o mare pierdere să nu meargă mai departe. Coborî scările.

Când ajunse jos, văzu o rază de lumină strecurându-se de undeva din față. Urmări dâra de lumină cu lanterna de-a lungul podelei și descoperi mai multe obiecte albe împrăștiate pe jos. I se tăie răsuflarea când își dădu seama că sunt oase – oase umane. Dacă aceasta *fusese* într-adevăr o vizuină de șobolan, atunci aici trebuie să-și fi târât victimele omenești pentru a se ospăta în liniște, sau poate pentru a-și hrăni puii.

Mişcă lanterna dintr-o parte într-alta şi descoperi nişte cuşti aşezate de jur împrejurul camerei, cu împletitura de sârmă ruptă, căptuşite cu paie şi cu alte obiecte albe. Îndreptă din nou lanterna spre mica rază de lumină şi de abia atunci îşi dădu seama de unde provine. Era o altă lanternă, de genul celor care se agaţă la breloc, care răspândesc o lumină slabă de tot, suficientă cât să distingi gaura cheii în întuneric. Era căzută lângă un corp, spre care Harris îşi îndreptă lanterna înspăimântat.

Privirea fără viaţă a lui Foskins era aţintită în tavan. Era de nerecunoscut, căci nasul îi fusese smuls, iar în obraz avea o plagă deschisă, imensă, dar Harris ştiu instinctiv că era fostul subsecretar. Partea inferioară a feţei era plină de sânge, iar la nivelul gâtului sfâşiat şi stacojiu mişca ceva. Un şobolan uriaş mânca din el, sorbind lacom lichidul roşu. Când lumina poposi asupra lui, se opri, îndreptându-şi ochii galbeni şi demonici în direcţia lanternei.

Harris făcu instinctiv un pas înapoi, raza de lumină cuprinzând acum întregul corp mutilat. Hainele erau sfâşiate, iar un braţ părea aproape separat de trup. Pe pieptul dezgolit se zărea o gaură acolo unde, odată, se aflase inima. Un alt şobolan stătea lângă cadavru, cu capul pe jumătate îngropat în intestinele bărbatului fără suflare, lăcomia făcându-l să nu-i pese de prezenţa unui alt om. În cealaltă mână, Foskins ţinea strâns un topor, cu tăişul înfipt în craniul unui alt şobolan uriaş. O altă rozătoare zăcea moartă în apropiere.

Întreaga scenă părea a se fi întipărit în mintea lui Harris, că și cum ochii lui ar fi fost o cameră video, care ar fi surprins scena macabră într-un instantaneu veșnic. Deși nu se putea să fi stat acolo mai mult de două secunde, i se păruse un secol, ca un gol în timp, pe care nu l-ar fi putut măsura în ore sau minute.

Șocat, mintea lui înregistră slab încă ceva. Ceva stătea ascuns în colțul îndepărtat al încăperii. Umflat și palid. Nedefinit.

Catalepsia paralizantă fu brusc întreruptă de șobolanul care se desprinsese de gâtul lui Foskins și se aruncase în direcția lanternei.

Harris se dădu înapoi, împiedicându-se de oase și căzând pe spate. Lanterna îi scăpă din mână și alunecă pe podea fără însă a se sparge. Pe când stătea acolo șocat, își dădu seama că nu poartă casca de protecție și că și pe aceasta o scăpase din mână. Simți niște gheare grele cățărându-se pe trupul său și deplasându-se spre fața expusă. Reuși să prindă șobolanul de gât exact în momentul în care era gata să-i înfigă dinții în carnea lui. Respirația urât mirositoare provenind din fălcile creaturii, aflate la doar câțiva centimetri de fața lui Harris, îl înspăimântă și mai tare. Șobolanul părea și mai mare și mai greu decât specia gigantă, semănând cu cel din mașină. Se răsuci disperat, lovind cu picioarele și izbindu-l puternic în cap pe celălalt șobolan, care se apropia. Lipind capul ascuțit de podea, îl izbi cu pumnul liber, dar șobolanul îl zgâria furios cu ghearele, împiedicându-l să-și folosească greutatea ca să-l imobilizeze la pământ. Când pumnul lovi din

nou cu putere, şobolanul apucă cu dinţii materialul mănuşii. Harris simţi ceva aterizându-i în spate şi o durere ascuţită atunci când şobolanul îl trase înapoi de păr. Se răsuci din nou, încercând să zdrobească şobolanul din spatele lui, fără însă a-i da drumul celuilat. Trucul funcţiona, dar simţi că părul îi este smuls din rădăcină atunci când se ridică în genunchi.

Primul şobolan se repezi la faţa lui, dar reuşi să întoarcă capul la timp şi simţi o durere sfâşietoare atunci când incisivii ascuţiţi îi brăzdară obrazul. Cu mâna dreaptă împinse puternic şobolanul de picioare, aruncându-l peste umăr şi izbindu-l de una dintre cuştile împrăştiate pe jos. Ridicându-se în genunchi, asemenea creaturilor cu care se lupta, se îndreptă spre toporul pe care îşi aminti că-l ţinea Foskins în mână.

Când apucă toporul, luminat sinistru de lanterna pe care o scăpase din mână, realiză că îşi pierduse mănuşa – fiind expus acum la muşcăturile şi zgârieturile dinţilor şi ghearelor ascuţite ale rozătoarelor. Aproape că-şi retrase mâna, pentru a o proteja cu trupul, dar îşi menţinu echilibrul cu cea înmănuşată. Întinse din nou braţul în căutarea armei de care depindea viaţa lui, dar nişte dinţi ascuţiţi îl apucară de mână, scuturând-o cu furie.

Ţipă şi se ridică în picioare, trăgându-şi mâna. Şobolanul căzu la pământ, cu două dintre degetele lui în gură.

În mod incredibil, nu simţi nici ce mai mică durere, fiind mult prea terorizat şi şocat pentru ca mesajul să poată ajunge la creier. Se îndreptă, împleticindu-se,

spre ușă, încercând să plece de acolo, fără să-i mai pese de Foskins, și fără a mai vrea să învingă șobolanii, dorindu-și numai să scape de acest coșmar. Unul dintre șobolani îi ateriză în spate, doborându-l la pământ. Se prăbuși peste o cușcă și se rostogoli în spatele ei, desprinzând șobolanul de pe trupul lui. În minte i se strecură dorința de a se ghemui la pământ și a muri, însă cu un răget, un strigăt, un țipăt de furie – niciodată nu avea să fie în stare să-l descrie – se ridică din nou în picioare, apucând șobolanul. Îl luă de picioarele din spate și-l ridică de la pământ. Celălalt șobolan sări pe coapsa lui Harris, care-l simți cum îl mușcă prin materialul costumului de protecție. Își dădu seama că dinții penetraseră materialul dens, după cum simțea sângele prelingându-i-se pe picioare. Asta îl înfurie și mai rău, dându-i și mai multă putere – nu ca cea a unui nebun, căci era acum lucid și calculat, ignorând durerea – ci aceea a unui om care refuza să se lase învins de o creatură inferioară și scârboasă.

Se răsuci, trăgând șobolanul cu mâna și ignorându-l pe cel agățat de coapsa lui. Ridică cât putu de mult creatura, care se zbătea, și o izbi de perete cu toată puterea. Șocat, animalul scoase un sunet ascuțit, foarte asemănător cu țipătul unui copil, dar continuă să se răsucească în strânsoare. Harris se întoarse din nou, de data aceasta mormăind de satisfacție la auzul oaselor rupte atunci când craniul se izbi de ciment. Îl aruncă pe jos, cât putu de departe, fără a ști dacă mai era în viață.

Se aplecă şi apucă şobolanul agăţat de picior, dar de data aceasta durerea devenise insuportabilă. Ridică animalul care se zbătea şi se îndreptă clătinându-se spre cadavrul lui Foskins. Se lăsă în genunchi, aproape leşinând de efort şi durere, dar reuşi să se târască cu disperare înainte. Dar nu mai putea suporta prea mult timp durerea de la picior. Cu un ultim efort supraomenesc, ajunse lângă cadavru şi se prăbuşi lângă el. Greutatea lui îl făcu pe şobolan să-l elibereze, dar se lansă imediat într-un nou atac. Harris se rostogoli pe spate, ridică genunchii şi începu să lovească cu ambele picioare. Lovitura îl aruncă pe şobolan în cealaltă parte a camerei, dându-i astfel timp să se ridice în genunchi.

Înşfăcă toporul şi-l desprinse de ţeasta şobolanului mort. Spre groaza lui, mâna lui Foskins strângea mânerul cu putere. Îl apucă de încheietură cu mâna stângă, iar cu cea dreaptă eliberă arma. Se întoarse brusc, tocmai la timp pentru a se confrunta cu bestia neagră, ale cărei fălci erau scăldate în sânge şi spume şi ai cărui ochi îi ieşeau din orbite de ură. Lovi cu toporul şi-l izbi pe şobolan în zbor, lama despicând craniul ascuţit. Animalul ateriză moale în faţa lui, încă viu, tresărind violent. Îl decapitase.

Harris se lăsă la pământ, cu fruntea aproape atingând podeaua, dar fu readus în simţiri de un zgomot târşâit. Ridicând privirea, văzu un alt şobolan târându-se spre el, cel pe care îl aruncase, cel al cărui craniu crezuse că-l fracturase izbindu-l de perete. Era grav rănit, aproape mort, dar încă mai avea puterea şi ura

de a se îndrepta spre el, lăsând în urma lui o dâră de sânge.

Se târî înspre el, iar șobolanul ridică un cap scârbos și rânji, scoțând pe gât un fel de mormăit. Harris își dădu seama că avea coloana vertebrală ruptă, dar continua să se apropie, hotărât să-l distrugă.

Când nu-i mai despărțeau decât vreo cincizeci de centimetri, Harris se ridică în genunchi, înălțând cu ambele mâini toporul deasupra capului. Membrele inferioare ale șobolanului tremurară în încercarea de a găsi suficientă forță ca să sară, fără însă să reușească. Profesorul îl lovi cu toporul peste gât, zdrobindu-i coloana și secționându-i arterele.

Epuizat, profesorul se prăbuși la pământ.

Habar nu avea cât timp zăcuse acolo. Se putea să fi trecut vreo cinci minute, dar la fel de bine puteau să fi fost și cinci ore. Își scoase mănușa și se uită la ceas. Era imposibil să-și dea seama exact, nu înregistrase clar cât timp duraseră toate evenimentele acelea terifiante care precedaseră leșinul. Durerea de la mână era ascuțită, depășind-o pe cea care-i făcea piciorul să tresară. Îl durea întregul corp, iar obrazul îi era lipicios din cauza sângelui. O durere acută îl făcu să ducă mâna la ureche și descoperi șocat că lobul îi dispăruse.

– Iisuse! murmură el. Dar scăpase cu viață, și întreaga ființă îi era cuprinsă de bună dispoziție. Vaccinurile pe care le-am făcut vor preveni orice fel de boală, se liniști el. Nu trebuie decât să ies naibii din cocina asta.

Ridicându-se, atinse cadavrul lui Foskins. „Bietul de el", se gândi. „Trebuie să se fi chinuit tare mult ca să omoare doi dintre şobolani. Ei, da, el descoperise vizuina; aici trebuie să se fi înmulţit la început, vizuina maternă."

Corpul i se încordă la auzul unui zgomot. Teama îl cuprinse din nou. „Oh, Doamne, tot nu s-a terminat?" Căută repede din ochi toporul, îl găsi încă înfipt în corpul mort al şobolanului, de unde îl retrase cu o smucitură.

Zgomotul era asemenea unui smiorcăit, un miorlăit ciudat.

Dintr-odată, mintea lui Harris se întoarse la momentul când descoperise cadavrul lui Foskins şi la imaginea pe care creierul său o înregistrase. Imaginea palidă şi umflată din întuneric.

Acum se auzeau nişte zgomote slabe ca de încăierare.

Se târî disperat spre lanterna de pe jos, care, din fericire, încă mai funcţiona, dar a cărei rază scădea treptat în intensitate. „Sunt oare destul de puternic ca să mă apăr în cazul unui nou atac?", se întrebă. Se îndoia. Intenţiona să ia lanterna şi să urce scările, după care să iasă în stradă cât putea de repede.

Dar când găsi lanterna şi văzu că nu se confrunta cu nici un atac, deveni curios. Lumină în direcţia de unde proveneau zgomotele. Era ceva acolo, ceva alb sau gri, care se mişca încet.

Doi ochi îşi aţintiseră privirea asupra lui. Nişte ochi mici. Strălucitori. Se îndreptă încet spre ei.

Când se apropie, întregul corp i se cutremură, dezgustat de ceea ce văzu. Se opri la un metru jumătate de creatură, rezistând dorinței de a fugi și forțându-se să se uite.

Pe paie, în fața lui, ghemuită în colțul îndepărtat al camerei, înconjurată de oase umane, zăcea cea mai scârboasă ființă pe care o văzuse vreodată, în vise sau în realitate. Semăna într-un fel cu un șobolan, unul uriaș, dar mult mai mare decât ceilalți. Avea capul ascuțit și corpul alungit, dar obez, și o coadă groasă i se încârliga la spate. Dar cu asta, asemănările luau sfârșit.

Întregul corp părea să-i tresalte spasmodic; era aproape lipsit de păr, numai ici și colo câte un fir; era complet alb, sau poate roz cu o tentă cenușie, imposibil de precizat în lumina aceea slabă, iar venele i se zăreau pulsând în ritmul mișcării corpului. Asta îi amintea lui Harris de un ochi imens, injectat. Înghiți cu greu, încercând să-și învingă senzația de greață.

Privi în ochii orbi. Nu aveau pupile, erau doar niște pete galbene și strălucitoare. Capul se balansa dintr-o parte într-alta, părând că adulmecă aerul, singura modalitate în care-l putea localiza. Mirosul pe care creatura îl emana era îngrozitor, putred – aproape otrăvitor. O anume formă situată pe laterala capului îl intrigă pe Harris. Învingându-și repulsia, mai făcu un pas, dându-și seama că animalul era paralizat de propria greutate.

Umflătura era aproape la fel de mare precum capul de lângă ea, și se balansa și ea dintr-o parte într-alta.

Se uită mai de aproape, luminându-l cu lanterna, și văzu ceva ce semăna cu o gură!

„Dumnezeule! Are două capete!"

Harris se dădu înapoi, scoțând un strigăt de groază. Cel de-al doilea cap nu avea ochi deloc, dar avea gură și niște cioturi de dinți. Fără urechi – ci doar un nas ascuțit care adulmeca în jur.

Miorlăitul neplăcut al animalului se înteți, pe măsură ce se răsucea greoi în cuibul de paie. Dar era incapabil să se miște. Simțise pericolul și știa că e neputincios. Șobolanii uriași cu care Harris și Foskins se luptaseră erau gardienii lui. Gardienii regelui. Dar acum erau morți și nu mai avea cine să-l apere. Era vulnerabil.

Suspinând, Harris ridică toporul și se îndreptă împleticindu-se spre monstru, speriat, dar conștient că trebuia să-l ucidă, știind că nu trebuia să-l lase pe mâna autorităților, care l-ar menține în viață și i-ar studia ciudățenia, raritatea, și știind că nu va mai putea dormi liniștit până nu-l va vedea mort. Și dacă era să moară, atunci el trebuia să-i fie călău.

Înaintă, în timp ce animalul orb încerca să se retragă. Dar lăcomia și dependența de supușii lui îl învinseră. Era prea greu, prea bătrân, prea neajutorat.

Corpul explodă asemenea unui balon uriaș umplut cu sânge roșu-închis. Harris se trezi împroșcat de un lichid dens și lipicios, însă ciopârți carnea, care pulsa, cu o furie cum nu mai simțise până atunci.

– Pentru toți oamenii care au murit din cauza ta! îi strigă el creaturii aflate pe moarte. Pentru cei buni,

pentru cei răi, pentru cei nevinovați, pentru șobolanii asemenea ție! Izbea capetele, distrugând cele două creiere care le dominaseră pe animalele din specia sa.

– Și pentru mine! Ca să fiu sigur că niște gunoaie ca tine vor putea fi oricând exterminate!

Afundă toporul adânc în spatele animalului într-o ultimă lovitură, apoi căzu în genunchi și începu să plângă.

Apoi se șterse la ochi și se ridică. Aruncând o ultimă privire la maldărul grețos de carne, se întoarse și se împletici spre ieșirea din pivniță, uitându-se în trecere la cadavrul lui Foskins și simțindu-se secat de orice urmă de emoție.

Urcă, precaut, scările și, traversând bucătăria, ieși în lumina soarelui. Rămase câteva momente pe marginea canalului, privind cum nori de gaz se ridicau pe cerul bleu-deschis, sigur de faptul că gazul va avea efectul scontat. Respiră adânc, încercând să elimine din nări mirosul strident din pivniță. Tresări simțind durerea de la mână, și își examină cioturile care-i mai rămăseseră din degete. Inima lui tânjea după Judy. Și după oameni. Își dorea mult să se afle iar în mijlocul lor.

Se întoarse și se îndepărtă pe cărare, corpul nemaitremurându-i acum, încălzit de soare. Păși în stradă prin gaura din gard, se urcă obosit în mașină și se îndepărtă de casa cea veche.

EPILOG

Șobolanul fusese închis în subsol timp de cinci zile. Se târâse într-un colț întunecat, în spatele unor rafturi, pentru a da naștere puilor lui, iar când încercase să urmeze sunetul care-i răsuna în creier, își dăduse seama că drumul era blocat de o ușă grea de fier. Sunetul continuase timp de cinci zile interminabile, aproape înnebunindu-i pe mama-șobolan și pe puii ei cu stridența lui continuă și monotonă. Dar în subsol găsiseră hrană din abundență, căci proprietarii ignoraseră avertismentele guvernului de a lăsa toate ușile deschise, astfel încât clădirea să poată fi curățată. Proprietarii știau că, în primele zile când populația orașului se va întoarce din scurtul ei exil, va duce lipsă de hrană, iar magazinul va profita de criză. Șobolanul și puii săi se înfruptară din mâncare, căci cei mici păreau a nu avea nevoie decât de laptele mamei lor în primele trei zile, după care aveau să se hrănească din mâncarea din jur. Cu fiecare zi crescură mai mari și mai puternici, iar pe corp le apăruseră deja fire de păr maroniu-închis, aproape negru. Cu

excepția unuia dintre ei. Pe corpul lui roz, aproape alb, crescură doar câteva fire albe. Părea să-i domine pe ceilalți, care îi aduceau mâncare și îl încălzeau cu trupurile lor. O umflătură dubioasă părea a se dezvolta pe umărul său larg și lăsat într-o parte, în apropierea capului.

Așteptau răbdători întoarcerea oamenilor.

TIMP DE MILIOANE DE ANI...
omul și șobolanii au fost dușmani naturali.

DAR ACUM...
pentru prima oară – într-un mod cu totul șocant și neașteptat – balanța puterii se înclină în direcția opusă.

UN COȘMAR DE GROAZĂ ÎNCEPE...
șobolanii se năpustesc asupra omenirii.

„O ajută să se așeze pe fata care suspina și mai aruncă o privire pe fereastră. Își dori să n-o fi făcut. Înregistră o imagine pe care știa că nu avea s-o uite niciodată câtă vreme... și alungă din minte orice gând referitor la viață și la moarte. Ceea ce se întâmpla acolo jos era ceva de coșmar. Adevărate scene din iad."

JAMES HERBERT, *Șobolanii*

ISBN 978-973-143-111-6

www.nemira.ro